De Uruguees

Kees Spierings

bron
Kees Spierings, *De Uruguees*. Met illustraties van Hans Borrebach. G.B. van Goor Zonen's U.M., Den Haag 1930

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/spie009urug01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

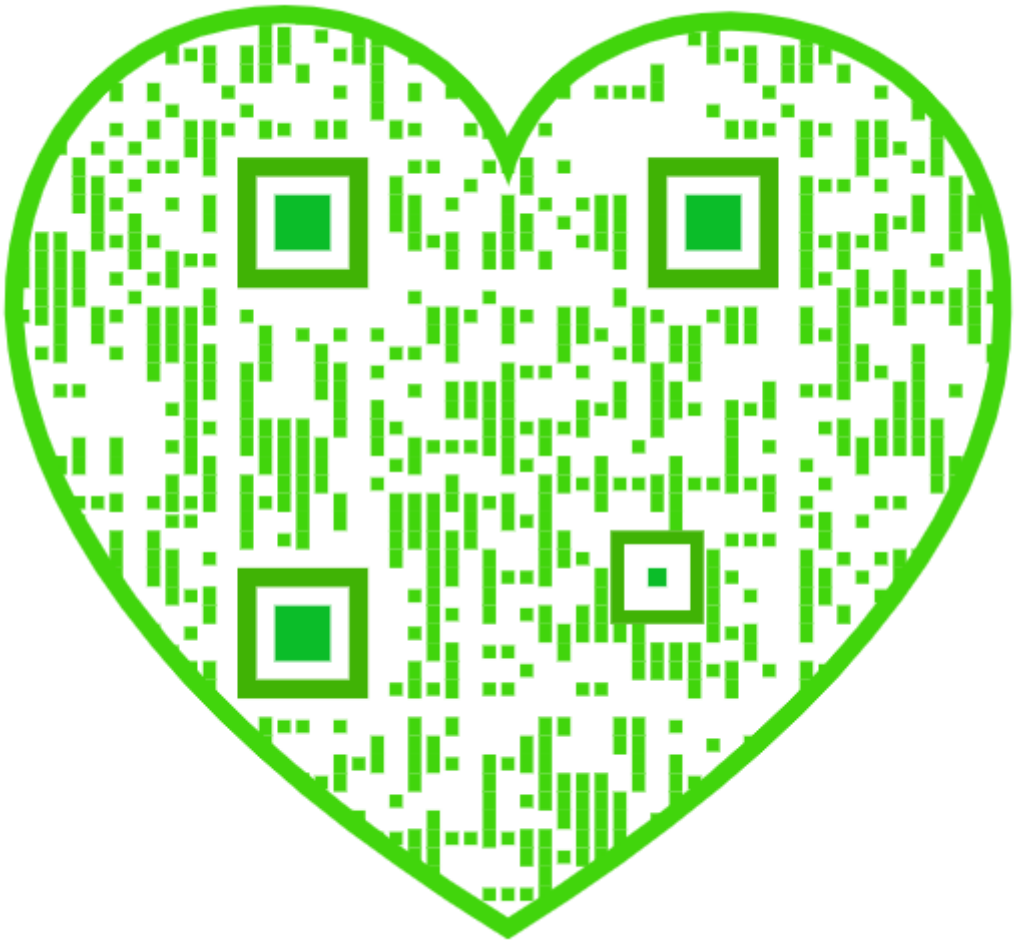

Aan mijn vrienden van voetbalveld en turnzaal; van korfbalterrein en sintelbaan;
aan Karel, Jo, Tony, Max, Willy, Thijs, Frans; aan allen die sport genieten
als 'n feest van levensgeluk,
'n bron van schoonheid,
en 'n middel tot voller mensch-zijn.

Hup Uruguees! Hup Uruguees! brulde heel 't veld....

1 De kampioenen.

‘Aanpakken, jongens! Nog veertig minuten.’

‘Hup! hup!’ loeide het langs de lijnen. ‘Hou vol! Hou vol!’ Eén tumult was 't van aanmoedigings-kreten, hooge, lage, rauwe en heldere.

En op 't veld, in volle zon onder 'n hoogen, lichten hemel, spanden zich de kloeke jongenslijven nog 'ns in om alle kracht te kunnen geven aan dezen geweldigen strijd om het school-kampioenschap.

‘Vooruit Wouter! Ja! ja!’ brulde 'n troep in opgewonden spanning, en uit honderden kelen klonk het na: ‘Ja! Vooruit. Schiet!’

Wouter hoorde al dat lawaai in zijn hoofd roezemoezen als 'n ketel stoomend water. Een brouha van geluiden was 't, waaruit hij zich niet los kon werken, die aldoor maar woelde en golfde in zijn hoofd, en die mèt de zon en de vermoeidheid, dreigde hem zijn zelfbeheersching te doen verliezen. Maar Wouter beet zich op de lippen, richtte met al zijn innerlijke kracht zijn gedachten op niets dan den bal, dien hij voor zijn voeten had. Tik! Eén korte beweging met de punt van

z'n schoen, en 't ding lag stil, dood. 'n Hoofd-ruk, en hij overzag snel de situatie, scherp en tot in onderdeelen. Ginds tusschen back en half was 'n opening. Rrrt..... hij startte met 'n snelle beweging van 't bovenlijf, den bal trok hij mee, kort op den voet. Daar stormde de back der tegenpartij toe, maar naast zich zag Wouter het blauwe shirt schemeren van 'n school-genoot. Eén schuiver met den binnenkant van den schoen, en..... de back liep pal langs den bal heen, die nu voor de voeten kwam van Joop Verzijl, den handigen, schot-zuiveren linksbinnen van de H.B.S.-ploeg. In vollen ren stoof Joop op den mooien pass in, knal..... scherp lijnde de bal omhoog..... ketste tegen de dek-lat, vloog terug in 't veld, en met 'n lichten, veerenden sprong zweefde Wouter Duynstee even boven de hoofden uit, 'n tik, kalm en overwogen met 't voorhoofd en zuiver in 'n leeg hoekje van de goal geplaatst, viel de bal over de doellijn. Drie - één!

'n Zot gedans en gekrijsch en gezang brak los in de rijen der supporters. De leeraren juichten enthousiast mee, en de gymnastiek-leeraar sprong en zwaaide met stok en hoed, alsof hij zelf nog hoorde bij al die jonge, enthousiaste snuiters. ‘Bravo! Bravo!’ brulde hij, en opeens, met 'n dirigeerenden zwaai van zijn wandelstok, zette hij in:

> ‘Onze H.B.S. is kampioen!
> Hali-jé, hali-jo! hali-jé.’

Van alle kanten vielen de jongens hem bij en machtig, zee-geweldig, klonk nu het kampioens-lied over het veld.

De spelers zwaaiden opgewonden naar hun suppor-

ters, maakten 'n ronde-dans, drukten elkaar de hand, terwijl die der tegenpartij, de lui van het Willibrordus-gymnasium, terneergeslagen, bedrukt zich alweer opstelden voor den aftrap.

Het fluitje van den scheidsrechter kalmeerde de

feestvreugde der H.B.S.'ers, en voort ging 't weer, met alle man en macht werkend om den voorsprong niet te verliezen.

Ze klemden de tanden opeen, spanden hun spieren, concentreerden hun gedachten op het spel, en zetten hun wil schrap, om dezen glorieusen wedstrijd in grooten stijl te winnen.

Maar ook de Gymnasium-lui verzamelden alle energie en lichaamskracht. Nog twaalf minuten moest er gespeeld worden, en zij wisten, dat geen wedstrijd verloren behoeft te zijn vóór 't eindsignaal geklonken heeft. Ook hùn supporters roerden zich. 't Werd 'n gebrul langs alle zijden van 't veld, dat 't was of de elftallen speelden onder 'n stuwende, bruisende rivier van geluiden, die spoelde over gansch het speelterrein.

'Vooruit! Blauwen! Allo, Groenen! Hou je taai. Pak aan. Hup! Hoera!' 't Grommelde, wrongelde dooreen tot één baaierd van onverstaanbare klanken.

'n Aanval der Groenen, geleid door den rechtervleugel, joeg de aanmoedigingen tot brullende kracht. 'n Schot..... rakelings vloog 't langs de goal..... Er viel 'n stilte, zwaar en spannend.

'Volhouden, lui,' riep frisch en helder de H.B.S.-aanvoerder. 'Laat je niet ontmoedigen.' En meteen stormde hij alweer vooruit om den uitgetrapten bal op te vangen. Dit lukte. Onstuimig zetten de gymnasiasten echter weer op. Ze voelden geen moeheid, geen warmte en geen stekende zon. Het zweet tapte langs hun gezichten; één veeg met mouw of zakdoek en 't was weg, er was weer plaats voor nieuw.

De H.B.S.'ers werden door die energieke, machtige krachts-ontplooiïng teruggedrongen. De drie binnenspelers hielpen 'n handje mee in de verdediging, zoodat voor hun goal 'n opstopping kwam, 'n opeenhooping van spelers, die mooi spel verhinderde. Stug, gebruik makend van hun stevige jongenslijven, trachtten de gymnasium-menschen in de hechte verdediging door te dringen. Ze forceerden 'n corner. Het werd benauwend stil in de supporters-gelederen van de H.B.S.'ers; de anderen roerden zich echter des te meer.

De corner werd zuiver geplaatst, vlak vóór den doelmond. Vijf, acht jongens sprongen, liepen, schopten naar den bal. Er rolde er een op den grond, 'n ander er bovenop, 't werd 'n kluwen van armen, beenen, rompen en hoofden. De bal rolde akelig-langzaam en benauwend-dicht langs de doellijn. Een gymnasiumspeler

zag het, en op den grond liggend wrong hij zich wat los, rekte zich en tikte nog juist even met z'n schoenzool tegen 't leeren ding, dat langzaam nu in de richting van de goal rolde..... op de lijn..... toen één centimetertje er over..... nog één, plots 'n voet en pang, daar vloog de bal met 'n geweldige vaart langs den paal naar buiten het veld.

‘Hij zit! hij zit!’ gilden de gymnasiasten in zenuwachtige agitatie, en achter de goal waren hun supporters

al aan 't dansen en juichen. De kluwen spelers werkte zich los en angstig-gejaagd snelden enkelen der gedupeerde partij naar den scheidsrechter, druk gesticuleerend en bewerend: ‘Hij heeft gezeten, meneer. Hij heeft gezeten.’

De scheidsrechter, die niets geconstateerd had, weifelde even, verstond zich toen met de grensrechters, waarvan slechts één den bal de lijn had zien passeeren. Nog stonden de drie heeren, onder aandachtige belangstelling der spelers, te praten, toen Wouter Duynstee op hen toe kwam en zei: ‘Hij heeft gezeten, meneer; ik heb zelf den bal nog weggeschopt.’

Verbaasd zagen de heeren op. Ook de jongens, allen, keken verrast naar Wouter, die eerlijk en frank voor den scheidsrechter stond.

‘Is dat wáár?’ vroeg deze.

‘Ja, meneer, echt waar,’ zei Wouter eenvoudig en onomwonden.

'n Vriendelijke glimlach was zijn belooning. ‘Mooi zoo!’ en hartelijk klopten de heeren hem op den schouder. Toen wees de referee naar 't midden en onder gejuich der Gymnasium-partij stelden de elftallen zich weer op. Wat terneergeslagen, doch niet ontmoedigd, namen ook de H.B.S.'ers weer hun plaatsen in. Als ze 't nu maar 3-2 konden houden.

‘Sufferd,’ schold Joop Verzijl, toen hij voor den aftrap vlak naast Wouter stond. ‘Had je mond gehouden!’

Licht verwonderd keek Wout hem aan met zijn heldere, bruine kijkers. ‘Waarom? 't Is toch eerlijk.’

Daar wist Joop niets op te zeggen, en minachtend haalde hij even de schouders op. Toen klonk weer 't fluitje en trap-trap-trap, daar ging 't weer.

Van beide kanten renden en duwden en sprongen ze om de laatste zes minuten te doen beslissen.

Vooral Wouter roerde zich geweldig. Hij was overal waar gevaar dreigde of waar 'n kans was op uitkomst. Hij kòn bijna niet meer, maar jong en sterk als hij was, verzamelde hij alle krachten, en wist hij den strijd vol te houden.

‘Nog vijf minuten,’ brulde de gymnastiek-leeraar. ‘Nog vijf minuten! Hou vol.’

‘Joop!’ gebood Wouter, toen er even 'n moment rust was door 'n achtergeloopen bal, ‘ga mee verdedigen, speel voor vierde half.’

Wouter kreeg 't nu zwaar, en weinig aanvallen kon hij nog opzetten nu hij zijn linksbinnenspeler miste. Bovendien kon hij zijn spieren niet meer laten doen, wat hij wilde en zoo werden zijn trappen onzuiver en nonchalant.

‘'t Wordt tijd, dat de wedstrijd afgeloopen is,’ zei meneer Kroone, de gymnastiek-leeraar. ‘Wouter kàn haast niet meer..... Hé!’ Opeens hield hij op. Wout kreeg 'n prachtkans. De ver opgedrongen backs der tegenpartij stonden op grooten afstand van elkaar, toen de bal opeens bij den gevaarlijken mid-voor der Blauwen terecht kwam. Wouter zelf schrok er van op. 'n Nieuw vuur stroomde hem in 't bloed; z'n geest kreeg 'n verkwikkenden schok en alle vermoeidheid, loomheid was als van hem afgegleden. Handig liet hij den bal langs zich loopen, rende toen er achter aan. Daar zag hij 'n back op zich toerennen. 'n Hardere tik en met 'n lenige zwenking gleed hij langs dezen heen, en kwam weer vrij achter den bal. De tweede achterspeler bedreigde hem al reeds en de keeper stormde ook al toe. Wouter voelde zijn moeilijke positie. Snel en

helder overwoog hij wat hem te doen stond. Hij had 't gevonden: onverwachts remde hij zijn vaart en stond als 'n paal; den bal hield hij onder den voet. De back suisde langs hem, botste tegen den keeper op. Wouter liep toen snel door, enkele meters maar en trapte kalm langs achter de beide vijanden in 't verlaten doel. 'n Fijn, doordacht staaltje voetbal was dat, en 'n geweldig gejuich brak los, dat getuigde van de enthousiaste bewondering der toeschouwers.

Meneer Kroone was in extase. ‘Verdord nog en toe! Waar haalt die aap 't vandaan! Prachtig, prachtig!’ En hij klapte in de handen, dat 't kletste boven alles uit.

Vier - twee! Nu was de wedstrijd gewonnen. Nog twee minuten waren er te spelen. 'n Ongevaarlijke aanval van de groenen volgde met daarop wat heen en weer getrap in 't middenveld en fuut! ging 't sein dat de strijd geëindigd was.

De H.B.S. was kampioen!

Hoera! Hoera!

Van alle kanten stormden de jongens op de spelers toe. Luidruchtig feliciteerden ze elkaar, sprongen in de rondte, zwaaiden met petten en zakdoeken, terwijl de heeren, al even vroolijk, hun de hand kwamen drukken en lachend meezongen in de algemeene vreugde.

Vooral Wouter Duynstee was de gevierde held. Met 'n vollen lach op z'n rood-warm gelaat, ging hij temidden eener dringende en stuwende, luidruchtige schaar makkers naar 't kleedlokaal. Hij drukte handen, gaf vriendelijke knikjes, wierp enkele hartelijke woordjes naar al die gelukwenschende kennissen. En in 't kleedkamertje werd hij door al de spelers nog 'ns hartelijk gefêteerd als de man die voor de overwinning had zorg gedragen. Zelfs Joop Verzijl zei: ‘'t Was in

orde, hoor,' maar 'n hand gaf hij niet. Daar was Joop te nuchter, te koel voor.

Onder het kleeden kwamen de leeraren binnen, en het lawaai dofte tot rustig gepraat. Maar even later, toen ook die al even enthousiast bleken, leefde 't weer op en was 't achter de houten schotten van 't kleedhok 'n stommelende roezemoes van opgewekt gepraat, geroep en soms gezang. En vóór 't houten gebouwtje groepten de supporters, ze liepen dooreen in vroolijke opwinding, schreeuwden naar hier, naar daar, en vulden de lucht met jong enthousiasme.

'n Half uur nadien trokken breede troepen jongens naar het gymnastiek-lokaal der H.B.S., waar de prijsuitdeeling zou plaats hebben.

'n Gezoem, 'n drukte! 't Vulde heel de hallige ruimte, waar de gymnastiek-werktuigen onnoozel en doelloos verloren stonden en hingen. Niemand, die voor hen nog aandacht had. 't Was voetbal, voetbal en nog eens voetbal.

Plots viel er stilte. De rector kwam binnen, hartelijk groetend naar alle kanten. Pas zat hij, of 't lawaai zoemde weer op, als 'n opkomende storm. De jongensgeestdrift kòn zich niet intoomen, moest uitslaan in gelach, geroep en gejuich.

Dan, bots, bots! klopte 'n hamer dof op hout, en sloeg al het lawijt den kop in. Stilte, plechtige stilte.

Langzaam en zwart rees de rector op, keek over de rijen glunderende jongensgezichten. Vriendelijk knikte hij nog 'ns hier of daar, wuifde zacht de hand, en toen, zich voelend het sympathieke middelpunt der belangstelling, begon hij hartelijk opgewekt de prijzen uit te reiken.

Eerst aan zijn eigen jongens. Het deed hem innig

goed, dat zijn Lyceum-H.B.S.'ers, die de schoolwedstrijden hadden georganiseerd, als overwinnaars uit het strijdperk waren getreden. Herinneringen aan eigen blije, zorgelooze jeugd warmden hem het hart, en gaven hem de geestdrift, die bij deze gelegenheid paste. ‘Ik heb vanmiddag gezien, dat jullie flinke, stevige boys zijt, ik heb vooral gezien, dat jullie sportief strijden. Daarvoor saluut! Wees gezonde, levenslustige kerels, staal je lichaam en zenuwen, houdt je geest frisch, opdat je later beschikken kunt over 'n lichaam dat de afmattingen van je dagelijksch werk kan verdragen. Ik ben er niet bang voor, dat sport bij jullie hoofdzaak zal worden, daarvoor zijn jullie op je tijd tè ernstige, tè plichtsgetrouwe kerels. Ik heb véél genoegen aan jullie, heel veel!’ 'n Uitbarstend gejuich sloeg op, onweerhoudbaar, ontroerend. Hij trof de jongens recht in hun spontaanlevende harten, die vol gloed stonden voor den hartelijken rector. ‘Lang leve Dokter v.d. Meulen!’ brulde er een in niet te onderdrukken geestdrift. En heel de zaal galmde, loeide: ‘Hoera! Hoera! Hoera!’

Ontroerd - o, hij hield zoo van de jongeluitjes - dankte de rector glimlachend voor de oprechte, warme hulde.

Met 'n wuivend gebaar zijner handen, lei hij al 't rumoer stil, en riep den aanvoerder van zijn H.B.S. bij zich. 'n Spanning rekte alle halzen.

‘Zoo, Wouter,’ klonk 't hartelijk naar den grooten, recht en fier gebouwden jongen met zijn open, eerlijk gezicht, ‘het doet me echt genoegen, dat ik je kan feliciteeren met den kampioensprijs. Jullie hebben er hard voor moeten vechten en heel wat tegenstanders moeten overwinnen, maar zóóveel te schooner is de victorie. Deze prachtige medaille mag jou en je vrienden nog

lang doen herinneren aan de reeks schoolwedstrijden, maar vooral aan den prettigen, pittigen wedstrijd van hedenmiddag. Met eere heb jullie hem gewonnen. Alsjeblieft, Wouter, en nogmaals geluk gewenscht.'

't Bloed steeg Wouter naar 't hoofd; hoog in zijn keel

klopte het bonzend, en hij hoorde de woorden gonzen tegen zijn trommelvliezen, zonder ze echter te verstaan. In 'n roes greep hij de uitgestoken hand, glimlachte bewogen, en stamelde wat dof gebrabbel. 'n Tumult brak rond hem los; 'n zee van geluid omspoelde hem, toen hij terugging naar zijn plaats, verward, op-

gewonden en ontroerd. Hij kon al zijn vreugde, zijn geluk niet aan. 't Zat op hem, drukte hem en deed hem zijn beheersching verliezen. De medaille werd hem uit de hand genomen, vóórdat hij zelf haar nog had kunnen bekijken. Doch Wouter verzette zich niet, keek onthutst rond zich, lachte 'ns en antwoordde vaag op hetgeen van alle kanten hem opgewonden werd ingefluisterd.

De uitreiking van den tweeden prijs, aan 't Willibrordus-gymnasium, bracht stilte. Gaf tevens Wouter gelegenheid zich wat te herstellen van al die vreemde emoties. 'n Innig, warmend geluk bleef er van over. O! wat 'n zon viel goud en blond door de bovenramen der gymnastiekzaal. Wat 'n blauwe hemel glansde daar buiten, en hoe jong blonken de gezichten der leeraren. Er was niets dan vreugde, blijdschap en geluk. En jeugd. Sterke, vreugdige jeugd.

* * *

Toen de uitreiking was afgeloopen, wachtten Wouter en zijn kornuiten opgewekt pratend op den gymnastiek-leeraar.

‘Zoo, kerels, die is verdiend, hè?’ kwam deze geestdriftig en kameraadschappelijk naderbij. ‘Mag ik ze zien, Woutertje?’ Wout gaf den leeraar het mooi-blinkend kleinood, waarop aan de eene zijde in relief 'n forsch voetballer stond, en aan de andere de inscriptie: ‘Kampioenschap School-competitie 1921’.

‘'n Fijn ding, hoor!’ zei meneer Kroone, ‘daar moeten we 'n kastje voor koopen, en dat hier in de zaal ophangen.’

't Voorstel vond enthousiasten bijval, zoodat, toen 'n kwartiertje later de lustige troep jongens het gebouw

verliet, de medaille in bezit was van Meneer Kroone, die zorgen zou dat ie 'n waardig plaatsje krijgen zou in de zaal, die voor 'n sport-trophee 't meest geëigend was. Op 't bordesje vóór 't gebouw namen de jongens afscheid van hun gymnastiekleeraar. Fier de koffertjes of mandjes dragend, stapten ze in de richting van het schoolhek.

De concierge stond er ongeduldig-rammelend met de sleutels te wachten. ‘Vooruit, jongelui. 't Is al bij zessen.’

‘Nou, Vinkie! Hou je maar kalm. Je moet weten wie je vóór hebt.’

‘Hu..... 't zou wat,’ bromde de concierge korzelig terug.

‘'t Zou wat?’ brulde er een verontwaardigd. ‘Hoor je dat, jongens? Wij zijn de kampioenen, Vinkie.’ En hoog zwaaiend de koffers, zetten ze het schoone, bezielde lied in van: ‘H.B.S. is kampioen.....’

2 De club.

‘E..... joep!’ Steunend, persend hing Wouter in de brug te wurmen en te spartelen om zich door 'n ‘kip’ in steun te brengen. Met zijn rechterarm was hij al zóó ver, dat die in scherpen hoek boven de bar elle-boogde, zijn linker kon hij echter niet opgewerkt krijgen.

Plof! Uitgeput, bezweet en met 'n hoofd, dat pafte van bloed-opstopping, viel hij op den grond terug. Het duizelde hem voor de oogen.

Meneer Kroone, de gymnastiekleeraar, schudde meewarig het hoofd en keek 'm wat plagend aan: ‘Je ziet, Woutje, voetbal is niet de alleen-zaligmakende sport.’

Hij zei 't zoo maar luchtigjes-spottend, heel niet scherp en vernederend, maar toch voelde Wouter 't als 'n steek. In bijzijn van heel de klas werd hij nu gewezen op z'n sportatieve onvolkomenheid, zijn eenzijdigheid. Wouter zelf wist dit wel niet zóó te formuleeren, maar tòch, intuitief voelde hij 't als 'n critiek op z'n sportcapaciteiten. Beschaamd-glimlachend, en diep in zijn hart pijnlijk getroffen, ging ie naar z'n plaats terug, op

de bank, die langs den zaalwand stond. Daar zat hij wat uit te puffen van de vermoeienis en tegelijk overwoog hij en onderzocht hij de bedoeling, de waarde van wat meneer Kroone hem daar juist had opgemerkt. Zijn eigenliefde was 'n tikje verbogen, uit 't lood geslagen, waarin ze zoo gelukkig en fier gestaan had de laatste dagen. Hij was de held geweest van de klas, van de school, van heel de buurt. En nu, nu raakte de gymnastiekleeraar 'm zoo recht, zoo midden in z'n jongens-eer. Als 'n angeltje weerhaakte de vernedering in z'n tevredenheid der laatste dagen.

Wouter was 'n eerlijk karakter, niet enkel tegenover anderen, maar ook tegenover zichzelf. En met wat pijn, die hij echter dapper verdroeg, erkende hij ten slotte, dat meneer Kroone gelijk had. Als hij de anderen bezig zag aan brug en rek, ringen of ladder, moest hij dikwijls hun meerderheid erkennen. Hij voelde zich aan die werktuigen vaak stuntelig, onbeheerscht. In athletiek, zooals loopen en springen, was hij de matador. Zoolang 't op de kracht van zijn beenspieren aankwam, dorst hij ieder van z'n kameraden aan, maar werd er arbeid gevergd van armen, rug en nek, dan voelde Wouter zijn ongeoefendheid.

Heel duidelijk zag hij het nu in: er ontbrak iets aan zijn sportmanschap. 'n Spijt kwam hem beknellen. Niets bleef er over van zijn daar straks nog zoo fier-rechtstaande zelfbewustheid.

‘Wouter! Opletten!’ deed de stem van meneer Kroone hem opschrikken.

De leeraar, vief en pittig, deed 'n nieuwe oefening voor in 't toestel. Midden in de brug ‘kipte’ hij op in steun, zwaaide slank-gestrekt in regelmaat heen en weer, vóór, achter, vóór. Het rechterbeen kruiste het

linker, gleed makkelijk en licht langs de linker-bar, onder de hand door, kwam toen weer in gestrekten zwaai bij het andere been terug. Dan stond de leeraar naast de brug, en ging in één beweging over naar de na-oefening. Beheerscht en gemakkelijk. Toen stònd hij. Pang. Stil!

‘Moeilijk, hoor!’ kwam meneer Kroone. ‘Tenminste

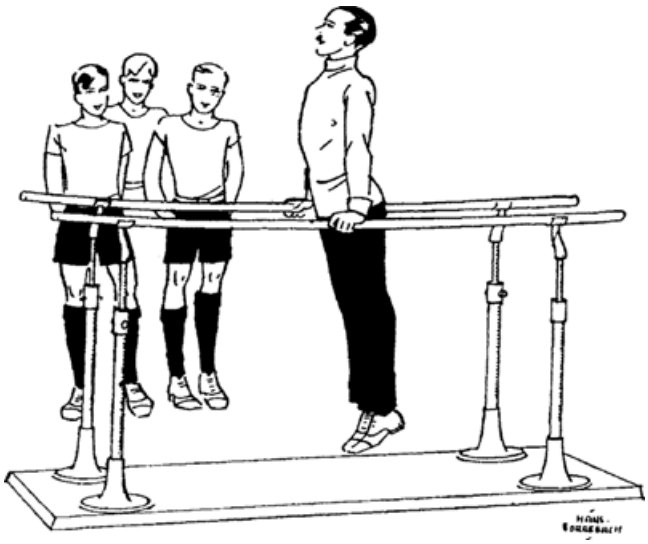

om 't goed-gestrekt te doen..... 'ns Kijken, hoever jullie 't brengen. De nummers één!’

'n Handenklap van den leeraar, en vier jongens, fijngedisciplineerd, stapten naar de werktuigen. Stonden daar als standbeelden, schoon-gelijnd.

‘Op!’ En daar begonnen ze. Het kippen ging mooi in maat en gestrekt, doch toen kwam het ‘scharen’. De een viel bots neer op het stugge hout, de ander wurmde tobbend het been onder zijn hand door;

nummer drie sloeg voorover en de vierde hing dwaas te spartelen met zijn beenen, of hij ze in 'n knoop wilde leggen. Het zoo schoon begonnen, rhythmisch gezwaai viel te gruizelen in harkerig en stijf gebroddel van onbeheerschte bewegingen.

'Af!' commandeerde de leeraar. Langzaam, duidelijk deed hij de oefening nog 'ns voor, en liet toen nog 'ns probeeren. Ze behoefden niet eerst te 'kippen', maar mochten om de oefening gemakkelijker te maken, direct in steun springen. Maar nog werd ze allerakeligst door de leerlingen om hals gebracht. De tweede ploeg bracht het er al niet beter af. Dan kwam Wouters troep aan de beurt.

Alle aandacht concentreerend op zijn beenen, begon Wouter de oefening. Hij zag zich zelf de oefening uitvoeren, zàg de bewegingen zijner beenen, en aldus zich controleerend, voerde hij de oefening rustig en zuiver uit. Licht gleed zijn linkerdij onder z'n los-opwippende rechterhand, en toch nog onverwachts voelde hij zich weer in gewonen zwaai. De moeilijkheid had hij keurig overwonnen.

'Bravo!' riep de leeraar enthousiast. 'Bravo! Keurig Wouter.'

De jongen straalde! Zijn eergevoel richtte zich weer overeind. Hij kòn iets. Hij was niet minderwaardig. Gelukkig-glimlachend keek hij zijn leeraar aan, die hem bemoedigend op den schouder klopte. Hij bloosde van voldoening. Prettig gestemd ging hij terug naar zijn plaats, ging zitten kijken naar de pogingen der anderen.

Tòch: héél en al was 't angeltje van daar straks nog niet uit hem weg. Dat blééf zitten. Alleen, 't stak niet zoo pijnlijk, niet zoo beschamend, en hij durfde de opmerking van meneer nu fierder onder de oogen zien.

Ze bléef van waarde. Bemoedigd door zijn gymnastisch succesje van daar juist, begon hij te overleggen, hoe hij 't best zich verder oefenen kon, hoe hij aan zijn eenzijdigheid 'n eind kon maken. Er schoot hem 'n plan in den zin. ‘Straks na de les vraag ik het meneer!’ Hij

hield het vast, werd geestdriftig door al de goede voornemens die hij maakte. Hij wou 'n all-round sportsman worden: één die zijn lichaam beheerschte zooals 'n kat, zóó lenig en sterk en sierlijk.

Na de les ging hij, toen allen weg waren, bedeesd naar Meneer Kroone.

‘Zoo, Wouter!’ deed die hartelijk. ‘Wat is er, kerel?’

‘Ik..... ik.....’ hakkelde Wouter, ‘ik wilde 'ns vragen..... U..... zei daarstraks van..... iets over 't voetballen (de jongen kleurde van beschaming als 'n pioenroos) dat... dat 't niet 't eenigste is of zooiets...’

Meneer Kroone keek verbaasd op, kon zich het gevalletje nog slechts met moeite herinneren. ‘Hé,’ dacht hij getroffen, ‘zou 't zóó'n indruk hebben gemaakt?’ Lachend zei hij: ‘Dat 't niet alléén-zaligmakend is, bedoel je?’

‘Ja meneer,’ bloosde Wouter.

‘En wat wil je nu?’ vroeg meneer voorzichtig. Hij begreep niet aanstonds Wouters bedoeling.

‘Ik wou 'ns vragen..... hoe..... ja, ik weet eigenlijk zelf niet goed, maar ik voel, dat 't niet alleen voetballen is..... ik zou me.....’ Wouter raakte verward in de gedachten en verlangens, die hij straks, onder de les, zoo ordelijk had in zinnen gebouwd. Hij kreeg al spijt dat hij er over begonnen was, voelde zich onnoozel, kinderachtig om met zoo'n beuzel-ding bij meneer Kroone aan te komen. En was het - schoot 't plotseling in hem bewust - niet wat uitsloverig? Leek het niet op pluimstrijkerij, strooplikkerij? Stotterend en verlegen bleef Wouter naar den grond staren.

Die schuchterheid, die aarzeling stonden hem echter sympathiek. Meneer Kroone werd overtuigd van Wouters eerlijke bedoeling. Vriendelijk lei hij z'n hand op Wouters schouder: ‘Als ik je goed begrijp, zou jij je meer algemeen willen ontwikkelen, is 't niet?’

‘J... ja..... ik geloof dat 't dat is, meneer,’ stemde de jongen opgelucht toe. ‘Maar ik kon 't niet zoo onder woorden brengen.’

‘Nu, kerel. Ik vind 't flink, dat je zelf je onvolledigheid erkent. De meeste voetballers, en ik ken er heel

wat, meenen, dat hùn sport de sport bij uitstek is. En voor niets anders interesseeren ze zich. Ze houden wel een en ander bij uit de kranten over tennissen en roeien en dergelijke dingen, maar dat is dan meer om er 'ns over mee te kunnen praten. Zelf er aan meedoen, daar denken ze niet aan. Vooral niet aan gymnastiek; hoogstens wat athletiek, maar dan alleen voor zoover ze er als voetballer iets aan hebben. Daarom vind ik 't aardig, dat jij 'n uitzondering maakt.'

Wouter stamelde bescheiden: 'Och..... ik hou van alles wat mooi is.....'

'Ga je naar huis?' kwam meneer plotseling.

'Ja, meneer.'

'Loop dan maar 'ns mee. Dan praten we wel; we hebben allebei onzen tijd noodig, is 't niet?'

Meneer nam hoed en stok, en kameraadschappelijk keuvelend liep hij met Wouter mee op.

'Kijk 'ns jongen. Sport is heel mooi, heel goed, maar we moeten weten waarvoor we 't doen. Om gezond te worden, gespierd, getraind. Aan 'n half lichaam heb je niks. De meeste voetballers zijn slap in rug, borst en armen; hart en longen komen door 't voorover spelen vaak niet tot volle ontwikkeling. Daarom: doe aan gymnastiek, al zijn daar geen supporters en gillende maniakken bij. Doe aan athletiek, korfballen, tennis, cricket. Zoo word je harmonisch ontwikkeld, breidt je belangstelling zich uit, en kun je je veel plezier en vreugde bezorgen. Er is niets op tegen dat je blijft voetballen. Nee, absoluut niet. Voetbal is mooi, kan je karakter mee helpen vormen; 't heeft spanning, brengt je voor moeilijke situaties, die je verstand scherpen. Maar wordt géén voetbal-maniak. En evenmin 'n sport-dwaas. Sport is genoegen, ontspanning, is bijna zuiver...

nou laat ik 't maar zeggen..... zuiver lichamelijk. Begrijp je me?'

'Ja, meneer,' knikte Wouter vol belangstelling. Hij vond 't heerlijk meneer Kroone te hooren praten over al die belangrijke dingen. En deze deed 't zoo warm, zoo hartelijk, zoo gemeend.

'Kijk 'ns. Je moet er aan denken,' ging de leeraar verder, 'dat er nog hooger belangen zijn. 'n Mensch leeft niet van sport alleen.' Beteekenisvol keek meneer den boy aan, om den indruk van zijn woorden sterker te maken. Wouter voelde het en nam zich vóór dit gezegde heel bijzonder te onthouden. Toen ging de leeraar vluchtig verder: 'Enfin, ik geloof, dat jij verstandig genoeg bent om de juiste bedoeling te snappen. Je optreden in den kampioenswedstrijd staat me daar borg voor.'

Zwijgend liepen de twee menschen verder. De groote overdenkend hoe hij 't best de sport-aspiraties van zijn jongen vriend in goede banen leiden kon; de kleine overwegend al de woorden van zijn begrijpenden, mee-levenden leeraar.

Hij wou 'n goed sportman worden, 'n eerlijk sportman, maar voelde toch ook dat hij iets worden moest in 't dagelijksche leven. 'Mijn werk mag er niet onder lijden,' nam hij zich voor. 'Dat mag en wil ik niet laten gebeuren. Voor vader niet, voor moeder niet, mezelf en...' schuchtertjes, niet schijnheilig willende schijnen, 'voor O.L.H.' Dat Die iets had uit te staan met alles wat er ìn en òm Wouter gebeurde, voelde de jongen vaag, maar onverdrijfbaar. Hij wou niet mislukken.

'Hoe oud ben je?' brak de oudste opeens 't zwijgend voortgaan.

'Zeventien, meneer.'

‘O! Vijfde klas, is 't niet?’

‘Ja, meneer,’ deed Wouter in spanning.

‘Dan geloof ik, dat ik 'n geschikte club voor je weet. Geen gewone, maar iets bijzonders.’

De oogen van den jongen schoten vol tintelend licht.

‘'n Club?’ fluister-riep hij opgetogen.

‘Ja, maar ik moet eerst 'ns informeeren naar een en ander. Hoe gaat 't op school?’

‘Gaat wel,’ antwoordde Wout bescheiden. ‘Ik geloof 't tenminste wel.’

‘Zoo!?’..... Meneer zweeg. Hij zou den rector wel 'ns polsen, dacht hij. Toen vervolgde hij na even nadenken: ‘Zaterdag zal ik je wel meer weten te vertellen. Dan heb je wéér les van me, en dan loop ik wel weer met je op. Afgesproken?’

‘Ja, meneer. Graag. Dank u wel.’

Ze stonden stil. Meneer Kroone moest nu 'n andere richting in. ‘Dag Wouter.’

‘Dag Meneer!’

Hartelijk, als onder vrienden, klonken hun stemmen.

Licht, 'n zonnetje in z'n hart, stapte Wouter verder naar huis.

‘Ik kom in 'n club!’ vertelde hij vader en moeder geestdriftig. ‘Meneer Kroone zal er voor zorgen.’ En dien middag spràk hij meer dan dat hij àt, wat heelemaal zijn gewoonte niet was.

Vol spanning wachtte Wouter op den Zaterdag. Alle voorgaande dagen werden overglansd door de blijde hoop, die in hem leefde.

De Zaterdag kwam. Ging tè langzaam van uur tot uur, van les tot les. Eindelijk was 't tijd om naar de gymnastiekzaal te gaan.

Aan de deur wachtte meneer Kroone zijn jongens op. Wouter stapte verwachtingsvol naar hem toe.

‘En?..... meneer?’..... De spanning brak uit z'n oogen.

‘'t Is in orde, hoor! Sraks praten we nog wel verder.’

De gymnastiekles werd 'n feest. Zóó gelukkig, zóó jong, zóó pittig voelde Wouter zich. De levenslust tintelde hem in 't bloed.

Om half één, na de les, wachtte hij op meneer Kroone, terwijl deze de jongens uit de zaal liet trekken. Wouters knieën trilden van emotie en zijn hart klopte, dof en hoog in z'n borst.

Daar kwam meneer Kroone terug, liep recht op Wouter toe. ‘Je kunt komen, hoor jongen. De rector heeft geen bezwaren. Je werkt goed, en hij heeft vertrouwen in je. En de club van haar kant heeft ook geen bezwaren. Het is “Jong Leven”.

“Jong Leven?” schrok Wouter blij. Dat was de vereeniging van jong-studenten, waar hij al zoo vaak lid van had wenschen te zijn. Doch bescheidenheid had hem steeds teruggehouden. Het waren allen beter-gesitueerde jongelui, beschaafd en deftig. Hij, als eenvoudige burgerjongen, had steeds gedacht dat daar voor hem geen plaats zou zijn. “Jong Leven?” herhaalde hij nog 'ns.

“Ja,” verzekerde meneer lachend. “Jong Leven”. Schrik je daar van?’

‘Nee maar....., 't is zoo'n fijne club.’

‘Daarom moet jij er juist bij,’ stelde de leeraar hem gerust. ‘Jij bent toch ook jong-student, en je zult er wel 'n paar kennissen ontmoeten.’

Daar was Wouter nu toch werkelijk beduusd van:

hìj lid van ‘Jong Leven’. Als in 'n droom liep hij 'n paar stappen, glimlachend en bevend.

De stem van den leeraar bracht hem tot de werkelijkheid terug. ‘Daar zul je gelegenheid hebben om je, in 'n leuk milieu, verder te ontwikkelen, niet alleen sportatief, maar ook geestelijk. Ken je de vereeniging?’

‘Ja, meneer, heel goed. Ze houden lezingen onder elkaar, spelen tooneel, en hebben allerlei sportvereenigingen.’

‘Juist, ik hoor, dat je op de hoogte bent. Nu zou ik je aanraden om behalve algemeen lid, ook lid te worden van de voetbal- en gymnastiek-afdeelingen. Ik zeg: voetballen, omdat je daar zeker iets in kunt bereiken. Niet verwaand worden hoor, dat ik dat zeg,’ lachte meneer, ‘maar..... je kunt 't leeren. En zoolang er geen andere dingen onder lijden, is er geen bezwaar, dat je in een of anderen tak van sport uitblinkt. Dat kan je zelfs veel genoegen, veel voldoening geven. Het zet wat kleur bij je leven. En in de gymnastiekclub heb je 'n mooie gelegenheid om je algemeener te trainen.’

Wouter was in geestdrift over zoo'n heerlijke oplossing. Lid van ‘Jong Leven’!! Heerlijk, heerlijk!

‘Wat denk je?’ kwam zacht de stem van meneer. ‘Zouden je ouders geen bezwaar hebben?’

‘Dat weet ik niet, meneer, maar.....’ Beklemd zweeg de jongen. 't Zou wel erg duur zijn, vreesde hij. Er kwam 'n domper op zijn vreugde.

‘Weet je wat, Wouter?’

Verwachtingsvol keek de jongen op.

‘Vraag 'ns of vader bij me komt. Zou hij morgen, om 'n uur of half elf kunnen komen? Weet je m'n adres?’

‘Ja, meneer. En ik denk wel, dat vader zal kunnen.’

‘Mooi zoo..... En goeden moed, hoor.’

De twee namen afscheid. ‘Dank u, meneer, dank u!’ klonk 't hartelijk van Wouters lippen. Zijn hand klemde die van den leeraar warm en stevig.

Toen gingen ze ieder huns weegs. Ieder met 'n milde warmte in hun borst. 'n Menschenhart kan als van 'n kind zijn.

Den volgenden dag, precies half elf, stond vader

Duynstee, eenvoudig en eerlijk werkmeester, aan de deur van meneer Kroone's huis, en werd even daarna binnengelaten.

'n Half uur later, 'n pas aangestoken sigaar smakelijk in den mond, verliet hij 't weer. Zijn oogen glinsterden. De rimpeltjes in z'n gezicht stonden blij. Hij stapte zoo vlug hij kon.

Zijn jongen zou lid worden van ‘Jong Leven’, al moest hij er alles om laten. Meneer Kroone vond 't nuttig. En 't was toch zijn eigen, beste, gouden jongen.

Zoo'n echte, hartelijke baas, vol levenslust.

Snel liep ie, om 't thuis te vertellen. Wat zou de jongen blij zijn. Wat zou ie blij zijn!!

In 't bestuur der vereeniging ‘Jong Leven’ werd Wouter Duynstee met wat koelte ontvangen. Meneer Kroone, lid van het hoofdbestuur, had in de bestuursvergadering, die beslissen moest over aanneming van nieuwe leden, hard moeten vechten om Wouter er door te sleepen. De bezwaren ontsproten uit ‘standsverschil’. De vereeniging, gewoon haar leden te recruteeren uit de kringen van gegoede middenstanders, hooge ambtenaren en directeuren, huiverde om 'n dood-gewonen jongen als Wouter Duynstee in haar midden op te nemen. Zelfs al werd de jongen geprotegeerd door meneer Kroone, den lyceumleeraar. Hij was en bleef: jongen uit arbeiders-kringen. Al de bijzondere eigenschappen van zijn beschermeling moest meneer Kroone uitstallen: diens intelligentie, bescheidenheid, sportaanleg; diens beschaafdheid en zielenadel. Het zwaartepunt van zijn betoog legde hij in de mededeeling, dat de rector zelf de sollicitatie warm aanbeval. Toch verzette het bestuur zich nog. ‘Zouden er geen anderen héén gaan? Zou hij zelf er zich op zijn plaats voelen?’ Meneer Kroone ontzenuwde ook die tegenwerpingen, en het slot was, dat Wouter Duynstee met vier tegen drie stemmen werd aangenomen als lid van ‘Jong Leven’.

Had hij geweten, dat er zooveel hoeken en kanten aan zijn toetreding hadden vastgezeten, men zou hem met geen stokken naar de vereeniging hebben gejaagd.

Argeloos, in blije spanning, trok hij echter 'n acht dagen later naar de eerste vergadering. Netjes gekamd,

frisch gewasschen en in z'n Zondagsche pak, verscheen hij aarzelend op den drempel der zaal.

Daar was 't 'n gezoem van stemmen als in 'n bijenkorf. Overal zaten of stonden groepjes jongelui bijeen in geanimeerd gesprek. 't Ging over school, over sport, over de vereeniging, 'n mooi boek, 'n schaakpartij. Er werd gecritiseerd, gedebatteerd over alles wat 'n jong mensch (en dat is heel wat) maar belang inboezemt. Verdedigers en bestrijders deden even zwaarwichtig-belangrijk en smeten met axioma's en stelregels en algemeenheden met 'n zekerheid en zelfbewustzijn, dat 't allen toekomstige advocaten en Kamerleden schenen.

Wouters blikken dwaalden door de zaal van groep tot groep. Hij zag gezichten en handen, ruggen en groote brillen, zonder iets te herkennen.

Van achter uit de zaal kwam plots de gestalte van meneer Kroone. Wouter ademde er van op.

‘Zoo Wouter, welkom, hoor. Welkom!’ En vriendelijk-bemoedigend gaf de jonge leeraar hem 'n hand; leidde hem toen de zaal door naar de bestuurstafel, waar Wouter aan de heeren werd voorgesteld. Zij waren allen ouder dan hij, merkte de jongen; heeren van 'n vier-, vijfentwintig jaar. Enkelen vormden met meneer Kroone 'n groepje rond hem, ondervroegen hem over school, over zijn plannen, spraken over den aard der vereeniging, vriendelijk en voorkomend. Lachend merkte er een op, dat hij de jongste was dezer afdeeling. ‘Pas zeventien, is niet?’

‘Ja, meneer.’

‘Dat is,’ legde de ander uit, ‘gedaan voor 't gemak der administratie. Eigenlijk hoort u (Wout schrok erg van dat “u”) bij de tweede afdeeling, maar daar 't over

'n paar maanden toch eindexamen is, hebben we u nu maar vast in de eerste afdeeling ingedeeld. We vertrouwen er dan maar op, dat u slaagt!' voegde hij er glimlachend bij.

'Ik hoop 't, meneer.'

'Wel natuurlijk, kerel,' joviaalde meneer Kroone. 'Als je durft te zakken!' dreigde hij. 'Dan wordt je gedegradeerd. Pas op dus.'

Wouter voelde zich al aardig op z'n gemak komen. Hij zat nog wel onder de beklemming der nieuwe, heerachtige omgeving, maar de hartelijkheid, de belangstelling, deden hem goed.

Hij werd voorgesteld aan 'n troepje leden, die dadelijk vriendschappelijk plaats ruimden voor hem, en hun gesprek ongestoord weer voortzetten.

Wouter kreeg nu gelegenheid 'ns rustiger alles op te nemen. Het trof hem, dat allen zoo anders spraken, dan hij gewend was. Beschaafder, rustiger, zachter en zekerder. Hun stemmen ook leken aantrekkelijker, aangenamer om naar te luisteren, dan die van zijn makkers uit de buurt of van velen op school. Zoo nu en dan zei hij zelf ook al 'n woordje, pogend zoo helder te spreken als hij kon. Hij merkte de belangstelling rondom hem, de goede gezindheid, en al gauw leek 't hem of hij al maanden en maanden hier in dit milieu verkeerd had.

Daar viel plotseling gehamer. De vergadering begon. De gesprekken verfluisterden, wat stoelengeschuifel knarste, er humde 'n kuchje, toen was 't stil.

Opening, waarbij 'n kort woordje tot 't nieuwe lid, die dit blozend en gebogenhoofds aanhoorde, voorlezing notulen, ingekomen stukken, enz. enz.

Sterk geïnteresseerd luisterde Wouter naar al die

interne vereenigings-aangelegenheden, die rukje voor rukje hem midden in de verrichtingen der club zetten. In de krant had hij vaak van een en ander al iets vernomen, zeer officiëel en vormelijk, en nu zat hij hier, zelf deel van die club, te luisteren naar al wat voorzitter en secretaris hadden mee te deelen over openbare lezingen, ouderavonden, hulp aan hongerig Rusland, tooneel-uitvoeringen en al dergelijke dingen meer. Dat alles kwam hem nu nader, werd zelfs mee door hem gesteund, ondernomen. Want voor een en ander moest Wouter, juist als de anderen, zeer gewichtig zijn stem uitbrengen.

Na de vergadering hield een der leden 'n lezing. ‘'n Natuurlijk Godsbewijs’. Wouter luisterde, luisterde met alle aandacht; zelfvoldaan als hij den spreker volgen kon en hem begreep; ernstig zich inspannend als diens betoog hem losliet. Toen hij geëindigd was (de lezer was student in de wis- en natuurkunde, hoorde Wouter later) had de nieuweling er heel wat van begrepen, maar nog méér..... niet van begrepen. Toch vond hij 't prachtig; 't onderwerp en de diepgaande bespreking, al de nieuwe wetenswaardigheden en de scherpe redeneering, troffen zijn geest en hart, waren hem 'n vreugde. Heftig applaudiseerde hij.

'n Zeer druk debat volgde; er kwamen opmerkingen, tegenwerpingen, twijfel..... en Wouter, scherp luisterend, werd gegooid van meening naar meening. Ten slotte verloor hij den weg in al de meeningen, hij raakte er in verward, en zijn vreugde voelde hij er door geschonden worden. ‘Sjonge, sjonge,’ dacht hij benauwd, ‘hadden ze maar allemaal hun mond gehouden. 't Was zoo mooi en nu.....’ Gelukkig wist de spreker kloek en helder te antwoorden. Hij haalde alle tegenspraken

neer tot den grond, plantte zijn bewijsvoering nog vaster en resoluter. Wouter leefde er weer van op, kreeg den draad van 't betoog weer te pakken, geloofde weer in den spreker. En innig verheugde hij zich om diens overwinning.

‘Prachtig, prachtig,’ vond Wouter. O! wat had hij

dezen avond 'n schoone ervaringen opgedaan. Wat was hier veel te leeren van elkaar en aan elkaar. Met 'n lichte huivering dacht hij al aan den avond, dat hij zou moeten ‘lezen’.....

Er vormden zich weer groepjes, die druk napraatten over de gehouden voordracht. Nog heftiger werd er gedebatteerd en verdedigd, en Wouter luisterde maar. Zijn zekerheid kon nu niet meer omver worden geloopen.

'n Onbekende kwam zich mengen in 't gezelschap, waar Wouter, stil en vol gedachten, deel van uitmaakte.

‘Pardon,’ stoorde hij, ‘misschien even voorstellen, Verzijl!’

‘D...Duynstee,’ hakkelde Wouter verrast. ‘Wouter Duynstee.’

‘Pardon? Wouter Duynstee, zegt u?’ 'n Koel-onderzoekenden blik voelde Wouter op zich rusten. ‘Zit u niet bij mijn broer Joop in de klas?’

‘Bij Joop Verzijl, ja. Is dat uw broer? Leuk. En is die niet bij “Jong Leven”?’

‘Jawel. Al vier jaar. Maar..... die is nog bij de tweede afdeeling,’ klonk 't wat scherp.

‘O, dat komt.....’ wilde Wouter uit gaan leggen. Doch meneer Verzijl verhinderde 't. ‘O, nee, doet u geen moeite. Het zal wel goed zijn,’ glimlachte hij fijntjes. Daarna wendde hij zich tot 'n ander: ‘'n Partijtje schaken, Henk?’

‘Goed, ja.’

‘Lui, we gaan 'n schaakie maken. Adieu, hoor,’ groetten ze vroolijk.

Het troepje verspreidde zich langzamerhand. Men ging zich wat ontspannen in biljarten, schaken, kaarten of musiceeren.

'n Groote Westminster-klok sloeg tien uur. Wouter wilde weg, wist echter niet goed hoe 't aan te leggen.

Totdat meneer Kroone op hem toe kwam, en even 'n praatje maakte. 'n Beetje later nam hij afscheid, groette beleefd zijn nieuwe kennissen, trok toen naar buiten, door de avond-straten naar huis.

Vol gedachten was hij. Vol nieuwe impressies.

Hij voelde zich plots veel rijker aan ervaringen.

Thuis gaf hij 'n enthousiast verslag van zijn eersten

avond bij ‘Jong Leven’. Vader en moeder luisterden stil en gelukkig toe.

In bed nog bezag hij alles van deze laatste paar uren. Zijn binnenkomen, 't voorstellen, de vergadering, de lezing, alles, alles. Mooi was 't, schoon. O! wat hield hij al van zijn vereeniging! Wat zou hij er veel opdoen. ‘En...’ ontdekte hij plots... ‘over voetballen is niets gezegd..... En zelf heb ik 't ook totaal vergeten, zóó fijn was alles.’

Als 'n gelukskind sliep hij in.

3 Ingeburgerd.

's Maandags daarop kwam Joop Verzijl onder de schoolpauze naast Wouter loopen en zei zoo heel terloops: ‘Zeg, ik hoor van m'n broer Ed, dat jij Zaterdag op “Jong Leven” bent geweest.’

‘Ja,’ antwoordde Wouter te goeder trouw. ‘Heeft ie 't je verteld, dat we kennis hebben gemaakt?’

‘Gister zei ie 't me, ja. En..... leuk?’

‘Geweldig. 'n Reuze vereeniging, zeg. Wel 'n beetje knap nog, maar dat went wel..... Jij bent nog bij de tweede afdeeling, is niet?’

‘Ja,’ neep 't flauw tusschen Joop's lippen door.

‘'t Is er schitterend georganiseerd, jog,’ luchtte Wout zijn enthousiasme, ‘'n Prachtlezing hadden we van 'n student..... 'n bolleboos was 't, maar ik heb er toch heel wat van opgestoken.’

‘Zoo,’ klonk 't vlak. En niet meer dan dergelijke korte, droge woordjes plaatste Joop tusschen 't warm, geestdriftig relaas, dat Wouter van zijn eerste vergadering bij ‘Jong Leven’ gaf.

‘Nu,’ zei hij tenslotte, toen Wouter zweeg, ‘wel leuk

voor je.....' Toen merkte hij opeens 'n paar vrienden, en zei: 'Ik moet even die lui hebben, zeg.' Tegelijkertijd drentelde hij al op hen af, liet Duynstee aan z'n lot over.

Ongemerkt bijna, 'n licht knikje gevend aan de jongens naast hem, schoof Joop tusschen 't troepje in, luisterde onverschillig en zwijgend toe.

'Zeg,' begon hij plots, en z'n stem klonk heel gewoon, 'die Duynstee is ook lid van "Jong Leven" geworden. Wist jullie 't al?'

'Wat?' deden 'n paar verrast. 'Wouter?'

'Ja,' klonk 't onbewogen, 'hij zit in de eerste afdeeling.'

Die mededeeling bracht de gemoederen wat in beweging. 'Eerste afdeeling? Maar dat kan toch niet?'

'Nee, ik vind 't ook wat raar, maar och.....' merkte Joop glimlachend op.

'Wat: maar och? Hij heeft er niet 't minste recht op,' stoof er een erg verontwaardigd op.

Enkelen vielen hem heftig bij en dra was 't 'n druk gekibbel in 't clubje. Joop echter zweeg, keek 'ns naar de lucht, of glimlachte fijntjes.

Toen de pauze-bel rinkelde, was 't troepje zóó ver gekomen in z'n verbolgenheid, dat ze besloten er met 't bestuur over te praten. ''t Was onrechtvaardig. Oneerlijk. Waarom hij wel en wij niet!' ''n Joch uit de Voorstraat!' schamperde er zelfs een.

Joop zweeg al dien tijd. Maar inwendig verkneuterde hij zich om 't ruzietje.

* * *

'Ik heb er de lui over gesproken, Ed. Ze zijn reuzenijdig.'

‘Ah! Over dat geval met dien jongen van Duynstee?’

Joop en Eddy Verzijl zaten, in afwachting van de lunch, in de fijn gemeubileerde suite-kamer, op de divan.

‘Ja, je hadt moeten hooren, zeg, hoe ze te keer gingen. 't Bestuur is er zóó maar niet klaar mee.’

‘'n Buitengewoon brutale streek is 't,’ bitste Ed. ‘Ik wensch me met die Duynstee niet te bemoeien. Stel je voor! Zoo'n joch, dat “linea recta” in onze afdeeling komt. Ik heb op kantoor 'n brief getikt, die klinkt als 'n klok. Moet je hooren.’

Ed haalde uit z'n actetasch 'n groot vel papier, blauwig overstreept door stijfstaande, correcte regels. Met 'n rustig-doende stem las hij 't epistel voor.

Joop luisterde, onverschillig liggend op de divan.

Toen de brief uit was, zwegen beiden.

De jongste zei 't eerst weer iets. ‘Als ze niet toegeven, speel ik niet meer voor hen.’ Hij zei 't zoo maar vlakjes weg, zoo even tusschen z'n lippen door, zonder eenige emotie.

‘Groot gelijk,’ vond de ander. ‘Ik zal 't even onder m'n brief bijschrijven.’

‘Nee, Ed. Ik zeg 't hun zelf wel.’

‘Zoo?..... Och, ja. Eigenlijk is 't misschien ook maar 't best. Anders denken ze nog, dat ik je heb beïnvloed.’

Joops lippen vertrokken even, smalend. Hij stond op, ging onverschillig z'n plaats innemen aan tafel.

Dien zelfden middag had de secretaris het protestschrijven van den heer Ed. Verzijl in z'n bus zitten, en twee dagen later, op de wekelijksche hoofdbestuurs-bijeenkomst vormde het een der belangrijkste agendapunten.

Het luidde:

17 Februari 1921.

Mijne Heeren,

Tot mijne verwondering, en die van meerderen met mij, constateerde ik op de j.l. gehouden bijeenkomst der Eerste afdeeling uwer vereeniging, de tegenwoordigheid van den jongenheer W. Duynstee.

Het zal u toch zeker wel bekend zijn, dat bedoelde persoon pas 17 jaar is en de vijfjarige H.B.S. nog niet doorloopen heeft. De reglementsbepalingen van ‘Jong Leven’, betreffende het lidmaatschap der eerste afdeeling, stellen voor de candidaten zoodanige normen, dat de jongeheer Duynstee er niet aan voldoet, en dus wederrechtelijk de vergaderingen bijwoont. Bovendien meen ik er op te mogen wijzen, dat de standing onzer vereeniging niet wordt hoog gehouden door de aanneming van zulke leden.

Ik meen, aan de hand van het reglement, u te mogen verzoeken, de bedoelde persoon alsnog naar de tweede afdeeling terug te voeren.

Het spijt mij, het bestuur op deze onorganisatorische geste te hebben moeten wijzen, en ik vertrouw dat het zich ten spoedigste zal herzien. Zoo niet, dan zal ik weten, wat mij te doen staat.

Met beleefde groeten,
Hoogachtend,
E. Verzijl.

Niets scheen eenvoudiger dan dat 't Bestuur terugkwam op zijn, in feite foutieve beslissing.

Het zou dit zeer zeker ook hebben gedaan, als 't niet juist de Heer Verzijl was, die de aanmerking naar

voren bracht. 't Was niet de eerste keer, dat hij het Bestuur, te recht of ten onrechte critiek leverde met 'n dergelijk scherp schrijven, dat steeds 'n ultimatium inhield. En steeds betroffen zijn critieken kleine futiliteiten, die aan den geest en den arbeid der vereeniging niets schaadden. Vooral als om wille der practijk 'n reglements-bepaling niet streng naar de letter werd uitgevoerd, sprong Ed Verzijl steeds naar voren om het bestuur zijn feilen te toonen.

Het maakte zich om dat kleinzielig ge-ageer al lang niet meer bezorgd, en antwoordde hem geregeld met 'n zeer hoffelijk schrijven, waarin het ‘de te berde gebrachte kwestie nader onderzoeken zou.’ Hij kreeg echter nooit gelegenheid 't resultaat van dat nader onderzoek te hooren, om de dood-eenvoudige reden, dat binnen enkele weken alweer 'n nieuwe zaak zijn scherpzinnige, critische belangstelling in beslag kwam nemen en hij met ontembare vitzucht maar weer opnieuw aan 't requestreeren ging. De oude kwesties rakelde hij in achterbaksche, intieme kankerpartijtjes op tot 'n smokend vuurtje van wantrouwen in en afkeuring van het bestuur. Geen mensch echter die hem in ernst nam. Men liet hem praten, dreef hem desnoods wat aan, maar tot 'n werkelijke, algemeene oppositie kwam 't niet. Hij miste nu ten eenenmale den moed zich openlijk in de vergadering uit te spreken. Sympathiek was hij echter door al dat gedrijf en gezift allerminst.

Deze nieuwe brief, eerst met 'n spotlachje ontvangen, wekte al spoedig 'n meer dan gewone verontwaardiging. Zijn zeer onkiesch oordeel over den persoon van Wouter Duynstee, die door zijn bescheiden, innemend optreden gansch het bestuur voor zich gewonnen had, werd algemeen afgekeurd, zelfs door die bestuursleden,

die zich aanvankelijk tegen Wouters lidmaatschap verzet hadden.

Ieder op zijn manier hekelde toon en stijl van Eddy Verzijls schrijven, en men was algemeen van gevoelens, dat men hem dezen keer 'ns vierkant en onomwonden de waarheid zeggen moest. Men stuurde hem het volgende epistel op zijn huid:

Geachte Heer E. Verzijl,

In antwoord op uw schrijven d.d. 17 Febr. diene het volgende.

Het Bestuur heeft zeer zeker rekening gehouden met de bepalingen in het Huishoudelijk reglement opgenomen, doch had bijzondere redenen haar op deze candidatuur niet toe te passen.

Het spreekt er zijn teleurstelling over uit, dat u zich niet hebt kunnen weerhouden, den juisten toon en de hartelijke kameraadschap aan te tasten, die in onze vereeniging dienen te heerschen.

Hoogachtend, namens het Bestuur van ‘Jong Leven’,

De secretaris,
P. Lameij.

‘Ziezoo. Dat maakt misschien voor goed 'n eind aan z'n muggenzifterij,’ sprak er een.

‘'t Is te hopen..... Alleen ben ik bang, dat hij nu als lid bedankt,’ opperde 'n ander.

Deze laatste kreeg 'n paar dagen later gelijk. Er viel 'n briefje bij den secretaris in de bus, waarin de Heer Verzijl meedeelde, dat hij niet langer lid wenschte te blijven van 'n vereeniging, die op zoo'n eigendunkelijke wijze bestuurd werd.

Geen mensch, die treurde om 't verlies.

Maar hiermee was de kwestie geenszins uit. De Heer Ed. Verzijl, pijnlijk getroffen in zijn verfijnd eergevoel, verkondigde aan ieder, die 't hooren wilde, dat hij door het bestuur was miskend geworden in zijn bedoelingen, die uitsluitend beoogden ‘het algemeen welzijn der club’. Veel geloof hechtten velen aan die bewering niet. Ze kenden 't hooghartige karakter van den uitgetredene, gaven hem eensdeels gelijk, doch voelden meteen, dat het Bestuur wel gegronde redenen moest hebben om aldus op te treden.

Toch lieten enkelen zich door hem opstoken om het Bestuur in de volle vergadering te interpelleeren.

Het werd Zaterdag, en als gewoon was er weder bijeenkomst der 1e afdeeling. Vergenoegd, alweer vol prettige spanning naar de komende lezing, stond Wouter bij 'n groepje te praten. Heel argeloos en te goeder trouw. Niets merkte hij van de verholen blikken, die 'n ander clubje telkens op hem wierp, en evenmin iets van 't gefluister, dat hen de koppen bijeen deed steken.

Heel vlot en prettig werd de agenda afgewerkt, totdat 't punt ‘Rondvraag’ aan de orde kwam.

‘Mijnheer de Voorzitter,’ stond er een op om zich te melden. Zijn stem klonk gewild-kalm, maar daardoor juist hard en streng.

‘Mijnheer Govers,’ gaf de voorzitter vriendelijk hem het woord.

‘Ik wilde u, tegelijk ook namens enkele andere leden hier uit mijn omgeving, enkele inlichtingen verzoeken omtrent het lidmaatschap van..... (even aarzelde de stroeve stem) van..... den heer Duynstee.’

Wouter, die met oprechte belangstelling had zitten

luisteren, schrok bij 't hooren van zijn naam op, kleurde hevig. Zijn oogen dwaalden hulpeloos door de zaal, zochten meneer Kroone. Met 'n strak gezicht staarde

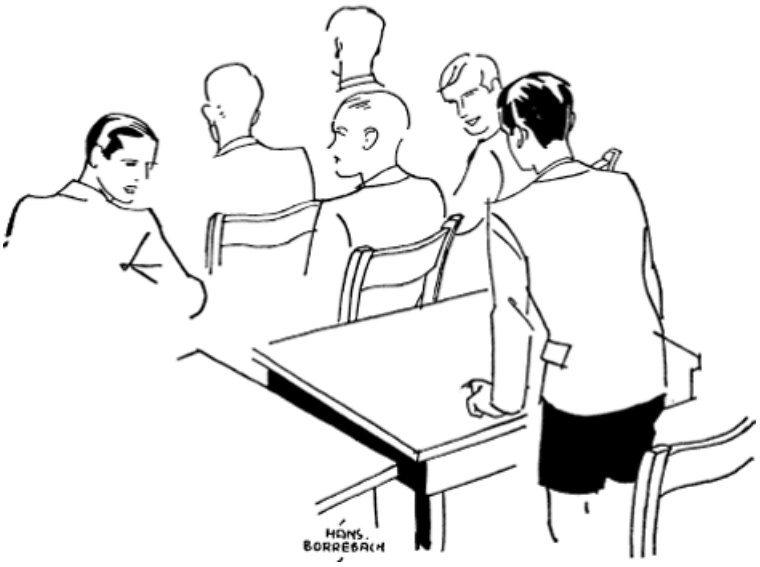

die echter den spreker aan. Wouter voelde, dat velen zich naar hem toe keerden, en gaf zich zoo goed mogelijk een houding, door gespannen toe te luisteren. In z'n hoofd was 'n zoemende leegte en 't was of alles rondom hem diep wegzonk en hij, alleen en hoog, boven de rest uitstak.

De spreker, getroffen door den angst en de verlegenheid die hij, met één wisseling, op Wouters gezicht zich

zag afteekenen, verzachtte zijn scherpen vraag-toon en ging vriendelijker verder: ‘Het spijt me, dat de heer Duynstee zelf getuige moet zijn van mijn interpellatie, maar hij zal wel begrijpen, dat ze niet gericht is tegen zijn persoon, doch tegen de bestuurshandeling.’ Toen zette hij, waardig en discreet de kwestie voor de vergadering uiteen. ‘Graag,’ zoo eindigde hij, ‘had ik van 't bestuur nu 'n afdoend antwoord.’

Er kwam 'n pijnlijke stilte. Aan de groene tafel werd wat gefluisterd. Ieder kende den ondergrond dezer interpellatie of vermoedde ze. Wouter, tegen beter weten in, voelde zich beschaamd, had 'n gevoel van schuld tegenover de vereeniging. De stilte woog op hem. Hij voelde aan alles, dat er iets wrong, dat men zich niet heel en al durfde uitspreken.

Ineens had hij 'n besluit. Vuurrood stond hij op, hij alleen de eenige die stond, tusschen de veertig, vijftig jongelui. Nooit nog had hij in zulke omstandigheden gesproken. Tòch deed ie 't. Zijn stem klonk als komend buiten hem, van ergens uit 'n ruimte boven z'n hoofd. Hij stamelde, verwarde zich, doch wist toch eenigszins zijn zin af te maken: ‘Meneer de Voorzitter, zou het misschien... ik weet niet of de heeren het... niet... 't Is misschien beter dat ik maar even wegga zoolang.’ En, zich reeds verwijderend, liet hij er achter volgen: ‘Dan kunt u zich misschien beter uitspreken.’ Zonder iets te zien dan nevelige schimmen en licht, veel licht, ging hij de zaal uit, stond buiten in de gang vóór hij 't wist. Daar kwam hij tot rust. De vreemde emotie trok weg en zijn hoofd werd koeler en hij kon weer denken. Hij vond zich wat bespottelijk nu, kinderachtig. Wat 'n indruk zou 't wel maken? Zoo stond hij daar te tobben en zich te verwijten. Eindelijk werd hij uit z'n vrij-

willige ballingschap verlost door een der bestuursleden, die hem vroeg weer binnen te komen. Opnieuw overviel hem de vreemde gewaarwording het middelpunt te zijn van 'n veertig, naar stand en ontwikkeling boven hem staande jongelui. Doch toen hij bij 't weer plaats nemen, zacht applaus voelde opstommelen, en meneer Kroone en andere bestuurders hem vriendelijk toeknikten, legden zijn ongerustheid en zorg zich neer en kwam hij in 'n tevreden stemming.

‘Meneer Duynstee,’ richtte de voorzitter zich tot hem, ‘wij vragen u beleefd excuus voor de voor u minder aangename bespreking. Zij is echter tot 'n goede oplossing gekomen en wij hopen, dat uw sympathie voor onze vereeniging en uw vertrouwen in onze vergadering er niet door geleden hebben. Intusschen dank ik u voor de kiesche wijze, waarop u ons in staat stelde, de besprekingen vrijuit te kunnen voeren.’ Weer rommelde er wat applaus. Wouter merkte, dat zijn optreden sympathie en vertrouwen had gewekt. 't Treffendst bewijs voor hem was, dat na de lezing, die Wouter met sympathieke belangstelling gevolgd had, de interpellant op hem toe kwam om zijn excuses te maken.

De jongen voelde zich nu als onder vrienden.

‘Zeg, u voetbalt ook, is 't niet?’ richtte plotseling een der leden zich tot hem.

‘Ja,’ deed Wouter hartelijk, ‘graag zelfs.’

‘Morgen over acht dagen spelen we. Doe je mee?’ Met genoegen hoorde Wouter dat ‘je’.

‘Nou, als 't mag..... Maar moet ik niet eerst lid worden?’

‘O, dat maken we wel in orde. Kom maar 'ns even mee,’ noodigde de ander hartelijk uit. Deze troonde hem mee naar 'n vroolijk troepje, dat rond 'n paar

schots en scheef naast-een geschoven tafeltjes zat te keuvelen. ‘Hé, lui, Wout Duynstee wil lid worden. Kan dat nog vóór Zondag over acht dagen?’

Van alle kanten kwamen opgetogen bijvalsbetuigingen. En dienzelfden avond nog werd Wouter door 't opgewekte vriendentroepje van sportlui lid gemaakt der voetbalclub ‘Jong Leven’. Hij had er met één slag 'n hartelijk stel vrienden gevonden.

Den Woensdag daaropvolgend had Wouter 'n net gedrukte briefkaart thuis ontvangen, waarin hem verzocht werd a.s. Zondag om twaalf uur aan het ‘Vereenigingsgebouw’ te zijn, van waaraf men in 'n autobus zou rijden naar 'n dorpje in de buurt om er 'n competitie-wedstrijd der 3e klas te spelen.

Al vóór twaalf uur dien Zondag was Wouter present. Hartelijk werd ie verwelkomd door de reeds aanwezigen. 't Clubje groeide met de minuut. En met het aantal, groeide ook de luidruchtigheid, de vroolijkheid. Enkele supporters op fietsen waren ook present en luchtten hun voetbalkennis in enthousiast uitgebrachte raadgevingen en aanmoedigingen. Vroolijkheid, zonnige vroolijkheid van jonge, levensblije menschen, die naar buiten trekken, naar de open lucht en den frisschen wind.

De autobus kwam aangedokkerd. Ze werd bestormd en was dra gevuld met den lustigen troep jonge menschen. Het clublied werd aangeheven, de bus leek 'n bulderende, vreemdsoortige gramophoon.

‘Kan ik gaan?’ informeerde de chauffeur onder 't tumult door.

‘Nee, even wachten. Is Joop Verzijl er al?’

‘Nee, nog niet.’

Het clublied verstierf in 'n algemeen gevraag en

geïnformeer naar Joop Verzijl. 'n Paar sprongen de autobus uit, gingen om den hoek 'ns zien of de verwachte niet in aantocht was. Geen Joop te zien.

‘Laten we dan maar langs z'n huis rijden,’ stelde er een voor.

Toen vertrok men, in 'n onvriendelijke stemming ten opzichte van Joop ‘die altijd en eeuwig te laat kwam.’

Vóór zijn huis hield de bus stil. Men belde aan. Mevrouw zelf kwam opendoen, groette minzaam, keek zeer verwonderd naar de volgeladen auto met de nieuwsgierig door de ramen loerende gezichten.

‘Is Joop thuis, Mevrouw?’

‘Jopie? Nee, Henk.’

‘Weet u dan niet waar hij is, Mevrouw? Want hij moet meespelen.’

‘Meespelen, zeg je? Daar heb ik niets over gehoord vanmorgen. Anders zegt ie 't me toch altijd.’

‘Hé,’ stond de ander onthutst. ‘Heeft ie dan z'n koffertje niet mee?’

‘Nee, Henk... Weet je zeker, dat hij 'n aanschrijving heeft gekregen?’

‘Dat zal toch wel, Mevrouw. Trouwens, gister heb ik 'm nog gesproken, en zei ie dat ie meeging.’

‘Dat is vreemd..... Nee..... hij is niet thuis. Het spijt me wel, maar.....’

Besluiteloos zweeg Henk even, keek nog 'ns onderzoekend links-rechts de straat door.

‘Enfin,’ deed ie toen luchtig-vriendelijk. ‘Dan zullen we 't maar zonder hem doen.’ Inwendig zat echter 'n vinnig gevoel van wantrouwen. ‘Dag Mevrouw.’

‘Dag Henk. Succes hoor!’ kwam vriendelijk-zoetjes nog 'r stem hem na.

Henk, nijdig, overtuigd dat er iets leugenachtigs achter hem zat te werken, voelde zich diep gegriefd.

‘Niet thuis, volgens Mevrouw,’ kwam hij de auto weer binnen.

‘Niet thuis?’ Er kwam 'n ongezellige stilte.

‘Vooruit maar, chauffeur!’ En knarsend zette de bus zich weer in beweging, schoof de straat uit.

Van achter 'n gordijn stond Joop Verzijl, gnuivend haar na te zien.....

Lang leed de stemming niet door die vreemde historie met Joop Verzijl. Geen mensch, behalve den niets

kwaad vermoedenden Wouter, geloofde wat Mevrouw Verzijl gezegd had. Ieder voelde wat er wrong, sprak het echter, om wille van den nieuweling, niet uit.

‘Dan maar 'n invaller,’ deed de aanvoerder zorgeloos. Er werd wat overlegd en met 'n kleine verandering in de voorhoede werd toch 'n flink elftal opgesteld.

Met goeden moed bezield - ze zouden Joop laten zien, dat ze 't zonder hem ook konden - begonnen ze te spelen. Taai, vasthoudend en geestdriftig.

En Wouter speelde, speelde zoo als hij nooit had gedaan. Al de pittige kracht van zijn gezonde lichaam gooide hij in den strijd. Van moeheid wist hij niet, angst kende hij niet. Aanval op aanval leidde hij. Zijn pittig, handig spel versterkte den moed der anderen. Hij bleek 'n schitterende aanwinst. Joop Verzijl werd niet gemist. Integendeel. Diens koele, geestdriftlooze spel remde vaak. Wouter, opgewekt, vol vuur, prikkelde de anderen tot nog intenser inspanning.

'n Prettige, hartelijk gespeelde wedstrijd werd 't.

Met 4-2 behaalde ‘Jong Leven’ de overwinning.

De terugkeer naar stad werd 'n zingende, vroolijke tocht.

Wouter voelde zich omgeven door vriendschap en waardeering. Stralend kwam hij thuis.

Hij had nu zijn club ‘Jong Leven’ leeren kennen, stond er midden in.

4 Joop Verzijl.

‘Hoe kwam 't, dat je gister niet meedeed, Joop?’ vroeg Wouter den anderen morgen vriendelijk-verwonderd, toen hij Joop voor 't schoolhek ontmoette.

Joop riep, als hoorde hij niets, een groet naar 'n klasse-makker, die toen naderbij kwam en 'n gesprek begon over de Duitsche thema, die ze vandaag moesten inleveren. Weldra was 't groepje, Joop, Wouter en de bijgekomene, verdiept in 'n taalkundig dispuut. De schriften werden voor den dag gehaald, zin voor zin werd bekeken, hier en daar 'n fout verbeterd, tot van 'n ander groepje er een, zeer solidair, waarschuwde: ‘Pas op, jô! De Mof!’ En één, twee waren de schriften in de tasschen, stonden de drie in onschuldig gepraat.

Al enkele jongelui trokken het hek binnen, bleven bij den school-ingang wat staan slungelen, totdat de concierge naar buiten kwam, en plechtig, zéér bevelend, de bel rammelde.

Alles trok nu naar de school, slenterend, zacht pratend. Echt in loome Maandagmorgen-stemming.

‘Joop!’ probeerde Wouter nog 'ns zacht onder 't

binnengaan, toen zij even heel dicht bijeen liepen. ‘Waar was je gister, dat je niet mee bent geweest?’

‘Gister?’ deed Joop verbaasd. ‘Gister?’ en hij keek al uit of er niet 'n gelegenheid was om van dat stomme gezeur af te zijn. Opeens, met 'n enkelen pas vooruitschietend naar 'n kennis, begon hij met dien 'n kort gesprek tot aan de schooldeur, zonder dat Wouter nog de kans kreeg bij 'm te komen.

Deze wist niet wat hij van dat vreemde gedoe denken moest. Er bevroor iets binnen in hem, dat hard en koppig daar zitten bleef, en dat hij niet uit zich wegzetten kon. Onder de lessen, al was hij nog zoo vol belangstelling, bleef hij dat vreemde, kille gevoel behouden.

Onder de pauze waagde hij het niet meer Joop op te zoeken. Er was iets vijandigs, wist hij. Iets, dat hij niet achterhalen kon, alsof 't almaar in 'n cirkel rond hem vloog, ongrijpbaar, als 'n stekende vlieg. Stil en onwennig stond hij met 'n troepje vrienden te praten, zei zelf bijna geen woord.

Ook onder de volgende lessen, en zelfs later op den dag nog, toen hij thuis voor z'n studieboeken zat, had hij dat onprettige gevoel. 't Wou niet uit hem weg. Als 'n koud plekje zat 't vast op z'n hart; 't drukte zijn opgeruimd gemoed, leidde zijn aandacht af, zoodat er van werken niets kwam.

‘Er is iets,’ maalde 't hem door 't hoofd. ‘Er is iets.’

Toen kon hij 't niet langer harden, liep de deur uit en ging Joop opzoeken.

Onderweg echter begon hij te weifelen. ‘Wat ga ik er nu eigenlijk doen? Toch idioot van me om bij Joop te gaan vragen, of er iets hapert..... Hoe zal hij dat vinden? Kinderachtig misschien wel..... En best kans,

dat hij er toch omheen praat. Maar: wáár omheen? Is er echt iets of verbeeld ik 't me maar?..... Nog 'ns nadenken.....' En van voor af aan haalde hij de gepasseerde feiten uit zijn geest te voorschijn, trachtte zich den toestand zoo zuiver mogelijk voor te stellen, poogde Joop's gezicht vóór zich te halen, en diens woorden en toon precies wéér te hooren. Doch 't lukte niet, hij bleek op dat alles niet gelet te hebben, zoodat er aan z'n beelden 't zuiver karakteristieke ontbrak. 'Vervloekt,' bromde hij ten laatste, kitteloorig door zijn eigen gepieker, 'wat maak ik me daar druk om! Als er werkelijk iets is, dan ben ìk er toch niet schuldig aan. Mij kan hij toch niets verwijten.....'

Hij bleef voor 'n boekwinkel staan dralen, keek naar de kleurige banden en plaatwerken, zonder iets te zien. 'Ik ga terug,' besloot hij.

Maar hij bléef voor de étalage; zag niets, piekerde verder. 'Ik kan dat niet hebben, zoo'n idee van vijandigheid, net of er achter m'n rug iets zit te loeren om me te overvallen..... Eerlijk zijn, open en eerlijk. Ik gà. Al lacht de heele wereld me uit, ik moet weten wat er is.'

En hij ging. Met alle macht hield hij vast aan zijn laatst genomen besluit, onverzettelijk als 'n politiehond aan den jasslip van 'n vluchteling.

In 't rustig gang-halletje, achter de glas-in-lood beruite tochtdeur, liet de meid hem wachten.

Daar hoorde hij zachte stappen, 'n schaduw bewoog donker achter de gekleurde raampjes, en de deur zoog open.

Even verrast, maar direct daarop 't gezicht weer strak, masker-strak, stond daar Jóóp. Zonder 'n woord

te zeggen keek ie naar Wouter, terwijl ie de deur zacht tegen z'n rug aan liet dicht-pruttelen.

‘Eh..... bonjour..... Joop,’ weifelde Wouter. Dat zwijgen van den ander gaf hem 'n koud stortbad.

Joop knikte lichtjes ten groet, zei echter geen woord.

‘E.....’ begon Wout moeilijk, kijkend op z'n hand, die zenuwachtig speelde aan z'n vestknoop, ‘ik..... ik wou 'ns.....’ Toen opeens zijn weifelen opzij duwend, zei hij luid en vast, ‘enfin, ik wou 'ns komen vragen of er iets is tusschen ons. Of ik jou gepikeerd heb door een of ander.’

Verzijl lichtte even, geïnteresseerd, 't hoofd. Keek Duynstee met 'n vriendelijk glimlachje aan, nipte even aan 't sigaretje, dat hij tusschen de vingers had.

‘Hoe zoo?’ vroeg ie zacht en kalm.

‘Omdat je vanmorgen zoo vreemd deed..... Iederen keer, dat ik jou over gisteren iets vragen wilde, vertikte je 't om antwoord te geven.’

‘Ik?’ vroeg Joop zéér verbaasd.

‘Ja,’ aarzelde de ander, ‘of..... tenminste dat dacht ik zoo.’

‘Máár?! Geen kwestie van. Ik weet niet eens, wat je bedoelt,’ deed hij onverstoorbaar.

Toen Keek Wouter recht en diep in de oogen van Joop, die onbewogen, leeg, den strakken blik weerstonden.

‘Echt niet?’ drong Wouter nog 'ns aan. Die vreemde oogen waren 'm 'n raadsel.

‘Nee, heusch niet,’ luchtigde de ander schoudertrekkend. ‘Ik zou niet weten waarom.’

‘Nee, ik óók niet. En daarom vond ik die gedachte zoo lam. Nou Joop, dan even goeie vrinden, hé.’ Opgemonterd stak Wouter trouwhartig z'n hand uit. Slapjes aanvaardde Joop 'r, liet Duynstee uit.

‘Bonjour hè. Tot morgen!’

‘Ja, adieu.’ Van achter de half open deur kwam deze groet, vormelijk en koel. Toen sloeg de deur zacht weer in het slot.

Wouter stapte, veel lichter, huis toe. Wel voelde hij vaag, dat ie in de oogen van z'n schoolmakker wat bespottelijk leek, maar die gedachte zette hij van zich af. In elk geval: ‘ik heb alles goed bedoeld, en ik kan nu weer gewoon met Joop omgaan..... Wat 'n mensch toch rare ideeën van 'n ander kan hebben,’ spotte hij toen met zich zelf.

Opgewekt zette hij zich thuis aan den arbeid.

Nu vlotte het. Nu stak er niets in z'n hart, was 't weer rustig en goed in hem.

* * *

‘Wie denk je dat daar was?’ vroeg Joop, toen hij 'n paar oogenblikken in de kamer terug was, en met bestudeerd gebaar en gelaat de asch van z'n sigaretje tikte.

‘Nu?!’ informeerde Ed, met 'n loom beleefdheidslachtje even van z'n krant opziend.

‘Die Wouter Duynstee.....’ smaalde Joop terug.

‘Zóó?’..... De ander verbreedde zijn glimlach tot 'n minachtende grijns. ‘Wat wist ie?’

‘Kwam vragen of ik..... gepikeerd was.’

‘Stakker.’ En Ed keek weer in zijn krant.

Joop slenter-beende naar 't andere kamerraam, en ging wat zitten doezelen over z'n scheikunde.

't Was stil in 't vertrek, lui-stil. Enkel ribbelde nu en dan 'n papier-ritseltje.

Ed brak het zwijgen. ‘Zeg, Joop. “H.V.C.” staat er reuze vóór, zeg..... Nummer één van de 2e klas. 'n Mooie kans om te promoveeren.’

‘Weet ik, ja. Ik sprak gisteravond Ted Wilton. Die had meegespeeld.’

‘O, ja?’ leefde Ed op. ‘En..... wist ie al dat je je opgegeven hebt?’

‘Nee..... want dan heb je dadelijk dat gepraat door de school. Ted z'n broer zit in vijf-a, en als die 't weet, is 't zóó 't heele kot door..... Heb ik liever niet.’

Ed lachte 'ns goedkeurend om de fijne berekening. ‘En..... heb je “Jong Leven” al geschreven?’

‘Eerst afwachten wat “H.V.C.” doet. Je moet geen ouwe schoenen weggooien vóór je nieuwe hebt,’ orakelde Joop, z'n sigaretten-eindje doovende in den aschbak.

Ed kroop weer in z'n krantenlectuur, verkneukelde zich innig om de heimelijkheid en gewiekstheid van Joop. Wat zou ‘Jong Leven’ gloeiend kwaad zijn!.....

Trouwens, in ‘H.V.C.’ zou Joop veel meer kunnen bereiken. Vooral nu ze promotiekans hadden.

Joop zat weer over z'n scheikunde-formules te flauwoogen; z'n gedachten waren bij 't gesprek, dat ie gister had met Ted Wilson, die hem had trachten over te halen in ‘H.V.C.’ te komen. ‘Reuze-leuk, zeg. 'n Stel aardige vrinden, en dan volgend jaar eerste-klasse! Want we promoveeren vast. We rooken al sinds twee weken geen cigaret meer, alles om maar “fit” te zijn. En de ouweren laten 'r hun borrel om staan. Sportief, niet?’

Joop had maar 'ns geknikt; had niet laten blijken dat hij zich al opgegeven had voor ‘H.V.C.’

‘Elken Dinsdag- en Donderdagavond trainen we. Dàt scheelt 'n hoop; och, jô. Nou leer je pas voetballen.’

‘Wie traint jullie?’

‘Dick Honley, 'n oud-professional.’

‘'n Professional?’ Eén oogenblik was Joop's begeerte uit z'n schijnbare onverschilligheid opgesprongen, maar vlak daarop drong ie ze weer terug.

‘Ja!’ had de ander enthousiast geantwoord, niet doof voor dien opgewekten toon van Joop. ‘Hij speelde linksbinnen in Chelsea, tegelijk met Woodward. Och, kerel, moet je zien, zeg. Dat koppen en dat stoppen van den bal. En 'n schot! Daar word je koud van..... Zeg, weet je wat? Kom Dinsdagavond 'ns kijken. Vraag maar naar mij.’

‘Misschien..... Ik weet niet,’ had Joop 't enthousiasme van den ander gedoofd.

Ze waren van elkaar gegaan, zonder dat Joop iets definitiefs had afgesproken. Inwendig echter trilde hij van begeerte lid te worden van ‘H.V.C.’ En niet van 't derde of vierde elftal, maar minstens van 't tweede. Wat Ted Wilson kende, kende hìj ook, misschien zelfs wel beter.

De gong stoorde de twee broers in hun mijmeringen. Langzaam schreden ze de kamer uit, om aan tafel te gaan.

Tusschen het middaguur van den daarop volgenden Dinsdag, lag er voor Joop 'n brief met op de envelop in fier-blauw gedrukt: ‘Voetbal- en athletiek-vereeniging ‘H.V.C.’

Zijn nieuwsgierigheid bedwingend, maakte Joop hem kalm open, en las:

‘Door dezen deelen wij u mede, dat u als lid der vereeniging “H.V.C.” bent aangenomen. Met het oog op onze a.s. promotie-wedstrijden noodigen wij u uit aan de trainingslessen deel te nemen, welke geregeld Dinsdags- en Donderdagsavonds van 5-7 uur gehouden worden, en die onder leiding staan van den heer Honley, oud-speler van “Chelsea”.

U gelieve uw voetbal-uitrusting mede te brengen.’

Met beleefde sport-groeten,

De secr.

H. Smits van Eugen.

P.S. Het zal u bekend zijn, dat UEd. onmiddellijk voor onze vereeniging mag uitkomen, zonder dat de N.V.B. overschrijving behoeft te verleenen.

Kalm vouwde Verzijl den brief dicht, wilde hem weer in de envelop steken.

‘En?’ informeerde Ed, die belangstellend naar Joops gezicht had zitten kijken om daar den indruk van af te lezen, dien het schrijven maakte. Geen rimpel was echter merkbaar vertrokken. ‘Goed nieuws?’ drong Ed nader aan.

Joop overhandigde hem zwijgend den brief, ging toen de kamer uit, zijn Ma opzoeken, die de koffie-tafel dekte.

‘Waar is mijn voetbalplunje, Ma?’

‘Je voetbalplunje, jongen? Moet je die nù hebben?’

‘Ik ga vanavond trainen bij ‘H.V.C.’

‘Ben je aangenomen?’ 'n Knikje van Joop was 't antwoord. ‘Leuk, jongen. Heel wat beter dan “Jong Leven”. Och, 'n aardige vereeniging, maar ze presteerde toch niet veel. Ed zei altijd, dat je er te goed voor was..... En moet je nu vanavond gaan oefenen?’

‘Ja Ma. Om vijf uur. Tot zeven.’

‘Maar! Wat doe je dan met 't diner?’

‘Ik eet wel wat na, ma. 'n Paar gebakken aardappeltjes met 'n stukje biefstuk is voldoende.’

Ma's gezicht verdonkerde wat. ‘Moet je daar nu heusch heen? Je weet: pa heeft niet graag, dat er een ontbreekt aan tafel.’

‘Och..... pa,’ wrevelde de jongen bijna onhoorbaar. ‘Als 't aan pa lag, zat 'k den heelen dag binnen.’

Ma antwoordde niet. Ze ging op 'n stoel zitten, dacht even na. ‘Luister 'ns, jongen. Zorg, dat je om zeven uur thuis bent, dan zal ik zoolang wel wachten met aan tafel gaan.’

Joops vingers speelden even met zijn kop en schoteltje. ‘Goed,’ zei hij na 'n oogenblikje zwijgen. ‘Goed... zeven uur..... Dan zal ik de fiets meenemen. Geeft u nu even m'n plunje, ja?’

Ma, overdreven zorgvol, pakte zelf Joop's koffertje, deed nog twee sinaasappelen er bij in, als 'n frissche verrassing voor 'r jongen, dien fijnen sportsman. Zelf ook bracht ze het in het fiets-schuurtje, opdat pa niets merken zou, als die aanstonds thuis kwam.

* * *

Om kwart voor twee peddelde Joop kalm-aan naar school, 't koffertje stevig vastgeriemd achter op z'n fiets. Hij reed langzaam, zoo langzaam hij maar kon, om niet te vroeg aan school te zijn. Als de lui z'n valiesje merkten, had je weer 'n gevraag en gezeur om wee van te worden, en dàt wenschte hij niet.

Op 't nippertje - allen waren al binnen - kwam hij de plaats opgereden, zette snel z'n fiets in 't berghok, en ging toen naar z'n klas.

Traag ging de middag voorbij: saai en taai, vond Joop. De leeraar Nederlandsch zeurde over ‘Lucifer’, peuterde bijna regel voor regel uit elkaar, dat je er slaperig van werd. Hij dacht maar aan wat hij straks ging meemaken, op 't H.V.C.-terrein. Dat was anders dan die Vondel met z'n rare drama's, waar alles en alles bij te pas kwam: gewijde en profane geschiedenis, politiek en theologie. Br, hoe kreeg de man 't bijeen. Ah, daar begon ‘de Stip’ alweer te zeuren.

‘Wat baat een naam met licht geschreven?
Een heldenstuk als dit, wordt geenszins doorgedreven
Met titelen en pracht, maar dapperheid en moed
En treken, van vernuft en loosheid uitgebroed.....’

Joop hoorde maar klanken, klanken met 'n verlokkenden, zacht-hitsenden toon. ‘Wat 'n gezwam.’ Zijn oogen dwaalden door de klas. ‘Kijk,’ snoof ie spottend, ‘kijk ze nu zitten luisteren naar dien onzin. Dáár, meneer Duynstee, z'n mond gaapt er van, en zijn oogen zijn wel twee keer zoo groot als anders, zóó prachtig vind ie al dien nonsens.....’

De stem van den leeraar zweeg, en 'n gespannen stilte bleef zweven.

‘Dan,’ begon weer de leeraar, nu gewoon vertellend, ‘zijn Belial en Apollion bijeen, die de middelen beramen om 't best de ontevredenheid aan te wakkeren; zij overleggen wien zij tot aanvoerder zullen uitroepen van 't muitend leger. Zij oordeelen, dat Lucifer, die 't diepst door Gods raadsbesluit gekrenkt wordt, daartoe de meest geschikte is. Elkander manend tot voorzichtigheid, gaan zij heen. Tot slot van dit bedrijf, het tweede, volgt weer 'n rei van engelen, die hun droefheid uitspreken over de verandering in den geest van vele engelen. Alsnog zullen zij trachten de ontevredenen te troosten, op te wekken tot gehoorzaamheid.

“Wij willen ons uit liefde in 't midden van hen mengen,
En deze oploopendheid weêr tot bedaren brengen.”

Met deze schoone, zachte regels eindigt het tweede bedrijf...’ In 'n ontroerde stilte sloot de leeraar zonder eenig gerucht z'n kleine boekje, stond toen nog even zwijgend voor zich uit te zien.

‘Volgenden keer,’ sprak hij toen zacht, ‘ga ik verder. Probeer thuis al 'ns om het zelf te lezen. Hoe vaker je Vondel leest, hoe rijker en hoe dieper hij voor je wordt..... Nu, jongens, tot Vrijdag.’

Zonder 'n storing ging ie weg. Rustig, wetend, dat hij hier wat schoons achterliet in veel jongens-harten.

‘Gelukkig,’ zuchtte Joop stil voor zich uit. ‘Nog één uur. Alweer zoo'n saaie rommel. Geschiedenis!..... Enfin.....’ En aandachtloos ging hij wat gemakkelijker zitten om z'n ‘laatste uur’ door te komen.

Eindelijk, eindelijk sloeg de toren in de buurt half

vijf. 't Eerst van allen was Joop, die anders kalm en nuchter de school uitdrentelde, buiten, stapte naar 't fietshok, en vóór iemand gelegenheid had hem iets te vragen naar aanleiding van dat voetbalkoffertje, reed hij het schoolhek uit, naar 't H.V.C.-terrein.

Alsof ie nooit anders dan H.V.C.'er geweest was, reed ie rustig de poort binnen, stalde zijn fiets in het

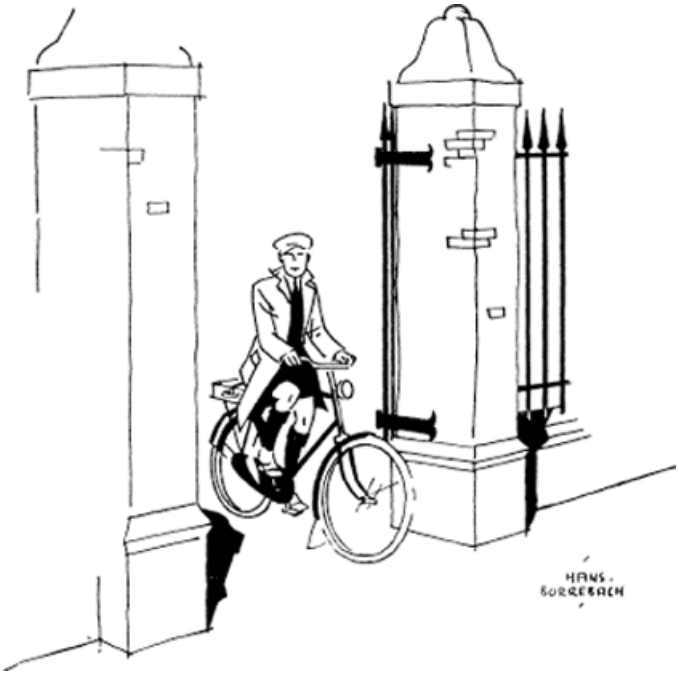

rek, en ging even later, 't koffertje aan de hand, de kleedkamer in.

‘Bonjour, heeren,’ groette hij beleefd, en met 'n rustig gebaar zich tot hen wendend: ‘Mag ik me voorstellen? Verzijl.’

‘Hé! Joop!’ hoorde hij iemand op hem af komen. ‘Hoe gaat 't, hoe gaat 't.’

Joop nam lachend de hartelijk uitgestoken hand. ‘Goed, Ted; goed.’

‘Wacht, even de kennismaking afwerken,’ ging Ted Wilson luidruchtig verder. ‘Hier Joop Verzijl, dit Henk Stuurma, Loe Verhulst, bijgenaamd “Leeuwtje”, daar Tony Bruggink, en hier.....’ Heel de rij prettig-lachende jongemannen ging 't langs. Joviaal drukten allen hem de hand, gingen dan verder met hun kleedpartij, die 'n leuk-slordige mengeling was van shirts, lange en korte broeken, overhemden, bloote beenen en ongelijksoortige kousen- en sokken-voeten.

Naast Ted begon Joop zich te verkleeden.

‘Lollig zeg, dat jij bij ons komt spelen,’ voer de nieuwe clubmakker opgewekt door. ‘Als ik dáár Zondag nu erg in had, dan laat ik me hangen. Schitterend, jô,’ en uitbundig gaf ie Verzijl 'n klap op z'n schouder. ‘Ha, daar is Mr. Honley.’

‘Good bye! Bye!’ klonk 't rumoerig van alle kanten. ‘Welcome! How do you do? Hurrah, our old Dicky!’

Met even 'n glimlachje in den hoek van zijn scherpen mond, trad de trainer binnen. 'n Gebruind, strak-geteekend gezicht met diep-krassende voren van neus tot kin, stond stevig boven 'n paar breede schouders en kloeke borst.

Zonder méér dan 'n zacht, nauwelijks tusschen de lippen uitkomend woord, kleedde hij zich, ernstig en overwogen.

Met verholen aandacht volgde Joop al Mr. Honley's bewegingen, begluurde hij diens beenen en romp, keek hoe ie z'n schoenen vastdeed en hoe ie z'n kousen droeg. Hij was al voorgesteld geworden en had, zich dwingend tot uiterst flegma, 'n stevig-beheerschte hand gegeven.

Daar kwam de trainer 't veld op, riep al de spelers bij zich. In 'n gebroken Hollandsch, met veel Engelsche klanken, begon hij de eerste oefening voor dezen avond uiteen te zetten.

‘All players in the round, sitting op the ground, please. The..... the.....’ en kloppend op zijn beenen, ‘the..... beens so..... forwaats..... so!’ en hij ging met de beenen vóór zich gestrekt op den grond zitten. ‘Now..... this exercise..... bewiegung.....’ Hij spreidde de beenen, bracht de vingertoppen der linkerhand naar den rechter schoenpunt, zwaaide den arm terug en deed dezelfde oefening met den rechter.

Gelijkmatig zwaaide hij nu de armen in een wijden boog, van achter naar vóór 't lichaam, zorgend dat de vingertoppen telkens de schoenpunten raakten.

Ernstig oefenden ze. Er volgde 'n looptoertje langs 't veld, ademhalingsbewegingen, touwtje springen, tot eindelijk de bal verscheen.

Er werd getraind in stoppen, draaien, zwenken en schieten. De minste foutieve beweging van romp, voet of hoofd werd opgemerkt en verbeterd. Bewonderenswaardig zooals die man den bal in bedwang had.

Enkele H.V.C.-ers stonden al buiten op 't veld, oefenden zich in koppen. Joop voegde zich bij hen, en toonde aanstonds zijn bedrevenheid, zoodat hij al gauw de aandacht trok van de anderen.

Joop genoot van al die fijne technische handigheidjes, waarvan hij uit zichzelf er ook reeds enkele kende. Méér dan ééns knauwde de trainer hem 'n ‘good, good,’ toe of 'n ‘very nice’. Maar Joop bleef uiterlijk de zelfde koele, beheerschte, ja bijna sloome jongen.

Om half zeven ging hij zich kleeden. ‘Nee, ik moet aan tafel,’ was z'n rustig bescheid tegen de anderen, die hem vroegen om te blijven.

Toen hij weg was, kwamen de tongen los.

De trainer zelfs kwam uit z'n phlegmatieke zwijgzaamheid, vond dat de nieuweling veel aanleg had. Hij moest hem echter eerst 'ns in ‘team-work’ zien.

‘H.V.C.’ feliciteerde zich alreeds met de aanwinst.

Was 't niet dit jaar, dan zouden ze toch zeker volgend jaar aan Verzijl 'n perfect speler hebben.

Onverstoorbaar kalm reed Joop even later de poort uit, naar huis toe, zonder nog 'ns naar 't speelveld om te zien.

Inwendig echter hunkerde hij er naar; was hij vol spijt, dat hij weg moest, terwijl de anderen nog bleven oefenen. Volgenden keer zou ie wel zorgen, dat ie niets, niets miste van de les.

Hij moèst en zoù die fijne techniek meester worden, en 'n voetballer worden, waarvoor ieder in bewondering stond.

Thuis echter, tegen Ed, zei hij bijna lusteloos, dat 't heel aardig was. ‘Heel aardig, ja. Die man kent er wel wat van.....’

5 De club in actie.

Joops vertrek uit ‘Jong Leven’ bracht in de vereeniging geen verandering. 'n Enkeling, die wat zorg had over de prestaties van het elftal, werd gauw door de anderen getroost met: ‘Maar in zijn plaats hebben we nu Wouter Duynstee.’

‘En bovendien,’ vonden velen, ‘voor den geest van 't elftal is 't zelfs goed, dat ie weg is. Wat heb je aan zoo'n lakschen, futloozen kerel, die alleen voor zich zelf speelt. Als ie niet uit zich zelf gegaan was, zou ik hebben voorgesteld hem flink te straffen. 't Is geen manier om zóó maar zonder eenig bericht weg te blijven.’

Wouter echter vond 't beroerd, dat Joop zonder eenig bewijs van hartelijkheid, z'n club in den steek had gelaten.

‘'t Is toch niet mijn schuld?’ vroeg ie 'ns in 'n vertrouwelijk oogenblikje aan een zijner nieuwe kennissen, toen ze het over de voetbalclub hadden.

‘Jouw schuld?’

‘Ja, dat ie..... om mìj is weggegaan.....’

‘Wel nee; Joop zocht niets anders dan zich zelf. Hij is nooit echt in de club geweest, nooit. 't Was altijd juist of ie er zoo maar tusschen stond om 'ns 'n uurtje te kunnen voetballen.’

Wouter begreep dat. Hij zelf, in bijzijn van Joop, had ook altijd dat gevoel van met 'n vreemde te spreken. Hartelijkheid kende hij niet.

Nu Joop in ‘H.V.C.’ speelde, voelde Wouter zich nog verder van 'm afstaan. Zelden nog spraken ze elkaar. Joop zocht meestal de lui op, die net als hij, lid waren van ‘H.V.C.’, en Wouter hield z'n zelfde vrinden.

Iederen Dinsdagavond trok hij naar de gymnastiekles, oefende daar zijn mooigebouwde, maar nog niet genoeg ontwikkelde lichaam, aan rek, brug en ringen. In vrije- en staaf-oefeningen blonk hij aldra uit. Zijn lenig, slank lichaam, met den frisschen, blonden jongenskop, was 'n lust om te zien.

In 't begin was alles nog wat stuntelig gegaan, slordig en plomp. Hij stond toen dan ook in een der achterste rijen. Het goede voorbeeld van de voorwerkers en den leeraar prikkelde hem echter tot inspanning en controleering van al zijn spieren. 't Was 'n blijde ontdekking voor hem toen hij op 'n avond, zoo maar plots, de schoonheid zag van 'n mooi-in-tel uitgevoerde oefening. Hij had nooit gedacht, dat vrije oefeningen zooveel schoons zouden openbaren. Van toen af werd zijn belangstelling voor dat soort gymnastiek intenser, en als 'n oefening werd voorgedaan, keek hij nauwlettend naar houding en beweging van ieder lichaamsdeel.

Spoedig werd Wouter dan ook door meneer Kroone, die ook deze lessen gaf, naar voren gehaald, en behoorde hij tot de vóórwerkers. Van zijn energiek stralende

oogen, zijn gerekt-slanke figuur en pittige, gedecideerde bewegingen ging 'n kracht uit van jeugd, wil en schoonheid, waarin èn de leeraar èn de andere gymnasten 'n vreugde vonden. Wouter zelf vond er 'n sterk geluk in.

O! hoe staalde zich zijn wil! Hij kreeg zelf-beheersching, en voelde de kracht van zijn jonge, frisch-gezonde lichaam. Longen en hart voelde hij werken in zich als levenwekkende, zuivere bronnen. O! de vreugde van 'n sterke gezondheid!

Zijn geest leefde op tot nòg frisscher leven; 'n levenskracht tintelde in hem, parelde en flonkerde, als 'n fontein in zon. Hij léefde! Frisch. Jong. Sterk. Niet enkel naar het lichaam, doch even sterk naar hart en geest.

Zijn belangstelling werd wijder, zijn wil meer gespannen, zijn verstand helderder.

Het werk op school kon hem niet neerdrukken. Hij vocht zich taai en fiksch door alles heen. Iederen avond, 's Dinsdags vóór de les, 's Zaterdags vóór de ‘Jong Leven’ vergadering, zat hij thuis te werken, even energiek als in de gymnastieklessen. Het eind-examen naderde en zou hem paraat vinden. Meer paraat dan ieder ander. Want: de Zaterdag-avonden met de lezingen op allerlei gebied, breidden zijn kennis en inzicht merkwaardig uit. De verschillende onderwerpen op gebied van kunsten en wetenschappen, naar voren gebracht door ernstige studenten en besproken in diepgaande debatten, vulden veel aan, dat hij op de school niet dan slechts oppervlakkig behoefde te kennen. Interessante bijzonderheden, speciale gevallen verhelderden zijn algemeene inzichten, die hij na de lezingen nog zuiverder trachtte te stellen door 'ns met de sprekers te gaan praten. Hij voelde zich in ‘Jong

Leven’ zóó ingeburgerd, dat hij allen zonder schroom durfde naderen, en de vele gesprekken met studenten van allerlei faculteit vermeerderden zijn kennis en beschaving.

Wouter voelde ‘Jong Leven’ als 'n genade. Hij werd er rijker door, voller, meer mensch.

De Zondagmiddagen brachten de blije, ruime vreugde der open voetbalvelden. Daar speelde hij al de door school en huis en werk ingehouden levenskracht uit Hij werkte, rende, sprong met 'n onvermoeidheid en lenigheid, die heel de ploeg in geestdrift zette. Vanaf zijn komst in de voetbal-club was er 'n vernieuwd enthousiasme in gevaren. Iedere Zondag bracht succes; de club steeg en steeg op 't competitie-laddertje; het

aantal supporters, dat in prettige belangstelling mee ten wedstrijd toog, groeide met de week. 'n Lustige, vroolijke schare ‘Jong Levens’-lui trok elken Zondagmiddag naar buiten, naar de omliggende dorpen en bracht daar 'n leuke drukte van zingende en lachende heertjes. Ze omstuwden het elftal met 'n rumoerige belangstelling, als gold het iederen wedstrijd 'n wereldkampioenschap.

Ze overdreven hun

gejuich, hun bijval, hun teleurstelling, maar het leukst was, dat ze die overdrijving zelf voelden. De voetbalclub werd gebruikt om uiting te geven aan de jongensachtige levenslust, die ondanks studie of kantoorleven in hen allen nog spartelde en wrong om naar buiten te kunnen. En daarom galmden ze hun clublied geestdriftig door de dorpen, dáárom voerden ze vlaggetjes mee en claxons, daarom dansten ze na 'n overwinning de zotste, grilligste lichaams-kronkelingen en beenen-slagen rondom het dolzinnig befuifde elftal. Vreugde, uitslaande vreugde van jonge, levensblije menschen.

En Wouter voelde zich in ‘Jong Leven’ omringd door hartelijkheid, ernst en lustigheid.

In Mei kwam aan die prettige rij Zondagen 'n einde. De competitie was afgeloopen. Als nummer twee eindigde ‘Jong Leven’ in haar afdeeling. 'n Paar verloren wedstrijden in 't begin der competitie waren oorzaak dat zij het kampioenschap niet meer kon halen. Dat was echter geen reden voor de supporters geweest, om tòch maar langs de lijn te schreeuwen: ‘Hup kampioenen.’

Dat juist op 't nippertje geen kampioen zijn, gaf 'n nieuwe, leuke

emotie, die zij uitbuitten naar allen kant. Zelfs organiseerden zij 'n prettig fuif-avondje ter gelegenheid van 't bìjna behaalde kampioenschap. Het werd 'n avond van dolle, dwaze pret, van lachen en zingen in uitbundig jolijt.

't Was 'n goed en vroolijk vriendenstel. 'n Echte club!

* * *

Den Zondag, volgende op Joop Verzijls eersten trainings-avond bij H.V.C., was het eerste elftal der club vrij van competitie-wedstrijd. De elftal-commissie, vol toewijding en zorg om, met het oog op de prachtige promotie-kans, haar 1e elftal zoo sterk mogelijk te maken, gebruikte dezen wedstrijdloozen dag om enkele nieuwe leden, waaronder ook Joop Verzijl, 'n proef te laten afleggen van hun capaciteiten. Zij begreep, dat in deze omstandigheden alles moest worden geprobeerd om 't elftal te versterken; te meer, daar zij vooral over Joop's kunnen zeer goede berichten had gekregen.

In 't begin echter, in de dagen dat Verzijl op de voordracht stond, had zij niet te veel waarde gehecht aan die informaties. Als oud-voetballers, kenden zij de overdreven loftuiting, die H.B.S.'ers gewoonlijk op hun voetbalhelden uitbazuinen, en daarom verwachtten ze niet anders of Verzijl was 'n doodgewoon speler, zooals zij er al twintig, misschien wel dertig in hun lagere elftallen hadden rondzwerven. Dat hij in aanmerking zou komen voor het eerste elftal, durfden ze zelfs niet eens hopen. Tamelijk onverschillig waren zij dien Dinsdag-avond dan ook naar 't veld gekuierd, om 'ns te kijken wat hun nieuwe lid van de oefeningen zou terecht brengen. Zeer critisch, zelfs wat bevooroordeeld, hadden ze in 't allereerst zijn werk bekeken,

doch gaandeweg had hun onverschilligheid plaats gemaakt voor belangstelling, die zelfs was aangezwollen tot niet te bedwingen vreugde en voldoening.

‘Hé,’ had een hunner zich laten ontsnappen, toen Joop met 'n pracht-sprong 'n schijnbaar niet meer te bereiken bal in de juiste richting had getikt. ‘Dat is keurig.’

‘Ik krijg er vertrouwen in!’ had zich 'n ander lid geuit.

Scherp kijkend naar Verzijls oefenen, hadden de drie anderen instemmend geknikt.

Keer op keer nu, had Joop aan de heeren 'n betuiging van bewondering of blijdschap ontlokt, zoodat deze ten laatste 'n geanimeerd gesprek voerden over de ontdekte eigenschappen van den jongen, slanken H.B.S.-student.

‘Ik geloof, dat we 't moeten probeeren,’ was 't oordeel geweest, toen Joop 't veld verlaten had en huistoe was getrokken.

‘Wat speelt ie eigenlijk?’

‘Hij heeft zich opgegeven als binnenspeler,’ wist er een.

‘Links of rechts?’

‘Hij trapt met beide beenen even gemakkelijk, wordt verteld. Trouwens, ik heb er op gelet toen ie daarstraks 'n paar keer 'n bal trapte.’

‘Dan moeten we 'ns even praten,’ vonden ze.

Onderling overlegden ze al welke verandering in hun voorhoede de meest verkieslijke was, totdat Mr. Honley, klaar met de oefeningen, door de heeren werd in den arm genomen om zijn oordeel te zeggen.

Mr. Honley was ook content over 't geen z'n nieuwe discipel vertoond had. Hij vond 'm alleen nog wat erg jong en tenger, was bang, dat hij tegen 'n stevige achter-

hoede geen kans zou maken. 'n Proefneming was echter, gezien ook de huidige zwakke bezetting der linksbinnenplaats, alleszins gerechtvaardigd.

‘Dan moet er Zondag 'n oefenwedstrijd gespeeld worden,’ besloten zij eenparig.

Dienzelfden avond nog werd den club-secretaris opgedragen 'n vereeniging uit te noodigen voor 'n vriendschappelijke match.

Gelukkig, na veel getelefoneer en getelegrafeer, werd 'n sterke tweede klasser bereid gevonden, en zoo kwam 't, dat vijf dagen na Joops intreden in de club, hij reeds in 't eerste elftal op het veld stond.

Uiterlijk gewoon, doch inwendig trotsch en hoogmoedig, voelend de oogen van honderden op zich gevestigd, stond hij vóór den wedstrijd zich met de anderen wat los te trappen. Niets was er in hem, dat verried, dat hij voor 't eerst hier speelde, dat hij eigenlijk 'n vreemde was.

Rustig, even beheerscht en kalm als altijd, loom bijna en nonchalant-kijkend, trapte hij de ballen, die hij kreeg toegespeeld.

Langs 't lijntje was alle aandacht voor hem, en al gauw wekte hij door zijn zuiver schieten, links en rechts, goede verwachtingen.

Daar begon de match. En Joop speelde, speelde zoo zeker, zoo kalm als altijd. Hij vermoeide zich niet

meer dan noodig was, trapte niet harder dan vereischt was. Alles aan hem was koele berekening en bestudeerde

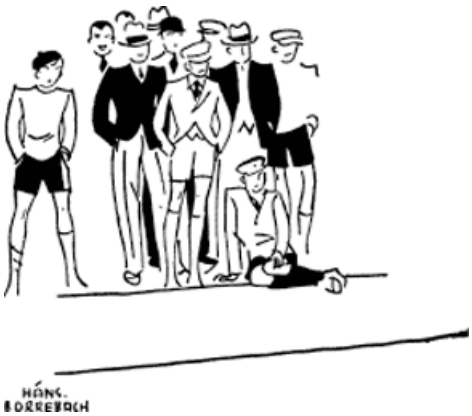

nauwkeurigheid.

De H.V.C.-aanhang was in de wolken.

De spelers waren opgetogen. De elftalcommissie verkneukelde zich, en Mr. Honley zoog fijntjes op z'n pijp, en glimlachte tevreden in zijn mondhoeken.

H.V.C. had 'n aanwinst.

Van dezen eersten wedstrijd af was Joop Verzijl, nauwelijks 18 jaar, en nog H.B.S.'er, speler van 't eerste elftal van H.V.C., dat promotie-kansen had.

De jongste speler van 't elftal.

Onverschillig, koel, ontving ie al de hulde, al de bewondering, maar binnen-in werd z'n trots nog stugger, nog harder dan eerst.

Iederen Zondag stond Joop Verzijl voortaan op 't veld om de kansen der H.V.C. te verdedigen. De club voer wèl met hem. Geen match of Joop scoorde, en aldra was hij de favoriet van 't elftal. Uit louter genegenheid, uit poes-lieve adoratie, kweelden de jongedames langs 't lijntje: ‘Jopie! Hup Jopie.’ Dezen nieuwen vorm van hulde droeg hij met al even koele hooghartigheid en uiterlijke onbewogenheid als de onstuimige toejuichingen der juniores.

Bijna lusteloos betrad hij 't veld; onverschillig groette hij 'ns neerbuigend naar 'n hem toeroepend vereerder,

en even lusteloos, even onverschillig leek zijn spel. Er lag iets mats over, 't miste eiken gloed van jeugd en overmoed. Doch dit gaf juist in de oogen der toeschouwers, die enkel keken naar zijn fijn en knap, steeds berekend spel, een bijzondere bekoorlijkheid. 'n Enkeling merkte op, dat achter die kalmte 'n leelijke karaktertrek verborgen lag, en dat al die roem, al die bewierooking den jongen veel kwaad deden.

Geen medespeler, geen bestuurslid echter, die er aan dacht méér in Joop te zien dan 'n goed voetballer. Hij maakte goals; dank zij hèm was de voorhoede nu 'n eenheid. Dat was de hoofdzaak. Er bestond voor club, trainer en aanhang maar één doel: eerste-klasse worden.

Als kampioen hunner afdeeling eindigde de H.V.C.!!

Er was brooddronken vreugde, die 'n uitweg zocht in gezang, gehos en lawaai. Op de schouders der supporters werden de spelers het veld afgedragen; er werden kransen aangeboden en speechen afgestoken. Voor niets anders leek meer belangstelling dan voor het kampioenschap der H.V.C. In 't club-lokaal heerschte 'n rumoerige, warrelige vreugde. Aan alle tafeltjes zaten zingende, vroolijke groepjes, die over en weer schreeuwden, en gezamenlijk club- en voetballiederen aanhieven, dat 't heel de straat oversloeg en massa's mensch, vooral straatjochies, voor de ramen riep. H.V.C. had jool, uitbundige jool.

Verzijl zat kalm, vriendelijk-gestemd, tusschen al die luidruchtigheid. Dan van den een, dan van den ander moest hij iets gebruiken. Doch Joop weigerde zoo veel mogelijk; vooral sterken drank. Hij had zich voorgenomen géén sterken drank te drinken: dit zou hem als sportsman schade doen. En wat Joop zich eenmaal

had in 't hoofd gezet, bleef er in. Geen duizend uitbundige, lofzwaaiende supporters kregen er dat uit. ‘Als we eerste-klasse zijn,’ antwoordde hij op 't enthousiast aandringen der sportmakkers. En hij voelde, dat hij er door steeg in de achting der aanhangers. Ze vonden 'm 'n echten sportsman.

Aan 't feestdiner deed Joop niet mee. Hij moest zorgen dat pa, die toch al 'n hekel had aan dat gevoetbal, niet nog erger er tegen gekant werd. Wrevelig, maar oogenschijnlijk welgemoed, verliet ie tegen zessen, toen de vroolijkheid breed en hoog uitsloeg, het tierigdrukke clubhuis. Van alle kanten werd hij toegeroepen; men trok hem aan den arm om hem te dwingen nog wat te blijven; ‘Io vivat's’ en ‘Lang zal hij leven's’ werden met opgeheven glazen hem toegezongen. Hij stond te midden van opgewonden, geestdriftig zingende jongelui, die met wijd-gespalkte monden en oogen al hun enthousiasme stonden uit te blèren. Zij drongen hem terug van de deur, barricadeerden haar met stoelen en tafels; 'n paar glazen rinkelden tegen den grond stuk, en een stoel bezweek onder de zwaarte van 'n dikken supporter, die, pathetisch-ontroerd, den ‘jongsten’ speler uitnoodigde de vreugde niet te verlaten. Zijn rood-dik hoofd glom van jolijt en hij gesticuleerde met z'n korte, propperige armen om de emotie te kunnen uitvieren. Juist onder 'n zeer schoone zinsnede, waarin ie het had over: ‘club-trouw en vriendschap’ (zelf was ie pas 'n paar maanden aanhanger van H.V.C., omdat zijn neef er in speelde) bezweek zijn spreek-tribune en rolde hij zwaar en met 'n vetten angst op 't gezicht, boven op enkele luisteraars. 'n Nieuwe uitbarsting van jool schalde door 't berookte, naar drank en eten geurende lokaal. Er werd 'n rondedans ge-

houden rond Joop Verzijl, die, koffertje en hoed in de hand, nog steeds klaar stond om te vertrekken. Halverwege de zotte springpartij trachtte hij uit den kring te komen, doch hij werd telkens met 'n vroolijke plagerij teruggedrongen. Ten laatste schoot 'n bestuurslid hem te hulp. ‘Allo, lui. Luister nu! Als Joop naar huis wil, moet je hem laten gaan. Allo, 't is nu mooi geweest.’

‘Nee! hij blijft!’ protesteerde de uitgelaten bende, die in haar pret geen afwijking wenschte van 't feestprogram.

Het bestuurslid lachte vroolijk om dat drukdoende, massale verzet. Toen drong hij Joop kalm door de menigte heen. Degenen, die zich nog verzetten, wist ie met 'n verstandig of luchtig woordje tot andere gedachten te brengen.

Joop raakte zoo, dank zij 't bestuurslid, veilig en wel buiten, en kwam nog juist op tijd aan tafel.

In 't clubhuis zette de pret zich voort. Even, na Joop's heengaan, werd er gemokt en geruzied om dat flauwe gedoe van Van Haaften om Joop buiten te brengen, maar lang duurde 't niet. Alle ontevredenheid en afkeuring wist deze afdoende te smoren met de opmerking: ‘Als z'n vader nu ronduit weigert 'm te laten spelen, omdat ie te laat thuis komt, wat dan?’

Ieder zag nu in, dat Van Haaften wijs gehandeld had. ‘Allo, drink 'n borrel van me. Sans rancune.’ En dra bruiste de vreugd weer krachtig op.

H.V.C. was met dat al echter nog geen eerste-klasser. Er stond haar nog vinnige strijd te wachten tegen de kampioenen der andere tweede klas-afdeeling: de sterke, oud-eerste klasser Velox. Vorig jaar was deze gedegradeerd, maar dank zij trouwe club-liefde en

energieke leiding had zij zich heel 't seizoen gegeven voor het ideaal: zoo spoedig mogelijk de plaats in de eerste klas te herwinnen. Maand op maand had het elftal zich geweerd met 'n taaie vasthoudendheid; oude ervaren voetbalrotten waren hun oude club weer komen helpen, waaronder er zelfs een was, die elken Zaterdag 'n reis uit Hamburg voor z'n geliefde club overhad. Deze, telkens met opgewektheid herhaalde daad gaf het elftal 'n sterken, moreelen steun. De jongeren werden er door bezield tot intense inspanning; de ouderen werden er door geprikkeld tot hernieuwing van hun verbleekte sportlust. De club, alom geliefd in 't land om haar oude glorie, haar zuiversportieve opvattingen en haar rijke traditie - zij leverde de beste Nederlandsch elftal-spelers en was één der pioniersters der voetbalsport - werd gedurende heel dat zware tweedeklas-seizoen, waarin zij streed om 't leven te behouden en de eer te herstellen, met buitengewone belangstelling door gansch voetballievend Nederland gevolgd.

Kranten en sportbladen gaven iedere week verslag van haar wedstrijden, schreven opgewekte artikelen over ‘the good old Velox’, dat bewijs leverde van onverwoestbare levenskracht en onuitroeibare clubliefde. Haar tweede klas-kampioenschap werd dan ook met uitbundige vreugde door iedereen begroet: ‘Velox wil niet ondergaan in 't degradatiemoeras!’ schreef men. ‘Het wil niet verstikken en sterven. Het voelt weer vasten grond onder zich; nog één sprong, nog even alle spieren en zenuwen gespannen, en Velox, club van roem en groot verleden, is gered. Geweldig zal het spannen in den strijd tegen de jonge, pittige H.V.C.'ers. De oude, groote figuren uit de voetbal-

wereld zullen zich in geestdrift-wekkende trouw en aanhankelijkheid scharen langs de lijn om de club aan te moedigen, die zij zoo vaak tot Nederlandsch kampioen wisten te promoveeren, en die zij zoo vaak vertegenwoordigden in Engeland, Duitschland, Frankrijk, ja tot in Spanje toe. “Velox” màg niet ondergaan. Te rijk is haar verleden, te glorieus zijn de namen harer spelers, en te veel deed zij in 't verleden om 't voetbal te populariseeren. Herinner u de roemruchtige dagen van Kopenhagen, waarin naast Göbel de Velox-spelers Nederland op zoo eminente wijze vertegenwoordigden op het wereld-sportfeest der Olympiade. Denk aan Houtrust, toen Engeland voor 't eerst geslagen werd in Europa. Dat deed Holland, klein, dapper Holland! En 't beslissende schot kwam van 'n Velox-man.

Zou die club nu moeten blijven tobben, zwoegen in de tweede klas.

Neen! Nog eens: néén.

Thans is er de kans, de groote kans, dat het oude, trouwe “Velox”, met zijn bijna legendarisch geworden groote wedstrijden, zich de haar toekomende plaats herovert. De kans is er. Aan 't elftal nu de daad om de kans te gebruiken.

Cheer up, oud, braaf Velox.’

In dezen zin hadden al de kranten en sportbladen voorbeschouwingen gegeven over den grooten wedstrijd H.V.C. - Velox. Er was dan ook 'n geweldige belangstelling, zoodat op den wedstrijd-Zondag van heinde en ver de voetballiefhebbers waren komen opdagen, en 't op 't H.V.C.-veld 'n nooit-gehoorde prettige opgewondenheid was van duizenden en duizenden toeschouwers, die dicht opeen gerijd 't veld omhaagden. Het al-oude ‘Velox’ had 'n groote macht van zijn aanhang meege-

bracht, die in hooge verwachting met vlaggetjes, claxons en scheepshoorns gewapend was.

'n Tumult brak los, toen de elftallen 't veld opkwamen. Ieder juichte, brulde om 't hardst om zijn favorieten te laten hooren, dat zij het middelpunt waren van 'n heftige belangstelling.

De strijd begon. Zenuwachtig. Gejaagd. Bang.

Alleen Joop was weer de oude.

Hem agiteerde die opgewondenheid schijnbaar niet 't minst. Kalm, zeker als altijd, met dezelfde gemakkelijke sloomheid, speelde hij. Dank zij hem, herstelde de jonge club zich 't eerst, kreeg ze overwicht, en wist met 'n zacht, doch 18-karaats zuiver schot van Joop Verzijl, een 1-0 voorsprong te bereiken. 'n Bezeten vreugde brak los. Er werd gedanst, gebruld, met stokken en hoeden gezwaaid, en de juniores, die vóór den afsluit-draad zaten, buitelden van toomelooze lustigheid door 't gras. Van alle zijden kwamen zijn medespelers hem feliciteeren. Joop drukte met 'n slap beweginkje hun de hand terug, glimlachte 'ns flauwtjes.

Toen zetten de oude voetbal-rotten van 't roemrucht ‘Velox’ de tanden opeen. Ze vochten, vochten met 'n lust, dat de wedstrijd steeg tot 'n demonstratie van bruisende wilskracht en hardnekkigen moed. De jongeren in hun elftal werden door de laaiende geestdrift opgejaagd tot een felle inspanning, en onstuimig zetten de Velox-mannen aan. Het werd 'n glorieuze kamp, die de toeschouwers in vervoering bracht. Hier was jeugd, levenskracht, spanning en onverwoestbare club-liefde. 't Ging thans om het behoud hunner groote club. Langs de lijn stonden in uiterste spanning de helden van vroeger, gedoemd tot machteloosheid. O! hoe tintelde 't hun in de beenen, hoe daverde hun 't hart, hoe trilde

iedere vezel in emotioneele beleving. De spelers voelden 't. En 't was of al de energie die daar samengebunkerd zat in die oude grooten van 't verleden, in hen overvoer. Velox herleefde, werd opeens de onweerstaanbare club van vroeger.

H.V.C. verdedigde zich wanhopig. Gansch het middentrio, ook Joop, was mee gaan verdedigen. Tot de rust toe wist het elftal zich te handhaven; de meest verstokte H.V.C.-man moest echter toegeven, dat 't onverdiend was.

Onder 'n zware stilte verlieten de H.V.C.'ers 't veld; ‘Velox’ echter werd ovatie-achtig toegejuicht. De eersten voelden dat zij de moreele verliezers waren. Zij werden er korzelig onder, nukkig, en in de kleedkamer brak 't los. Verwijten vlogen van links naar rechts; vinnige discusies brachten de gemoederen in nog driftiger stemming; met bezweete gezichten, fonkelende oogen stonden zij tegenover elkaar en gesticuleerden en krijschten in onbeheerschten hartstocht. Alleen Joop dronk kalm zijn thee, waschte zich frisch, kamde zich correct, zei niets. Probeerde al 'ns iemand hem te betrekken in die herrie van oneenigheid, dan zei ie zonder opwinding, onder een kalme beweging met handdoek of kam: ‘werken, niet praten.’

De trainer liet al dat tumult langs zich gaan, ging kalm zijn gang met masseeren of verbinden van 'n licht blessuurtje. Pas toen 't scheidsrechtersfluitje waarschuwde voor 't begin der tweede helft, zei ie: ‘Now, hieren, no more..... det fudigiens-play, mair..... oanfel..... How de kop koel..... niet wild..... kalm..... as our Joup! Dink er um.’

De voorzitter, die al dien tijd met zachtmoedige onderonsjes gepoogd had, de gemoederen te kalmee-

ren - succes had hij er echter niet mee bereikt - durfde nu krachtiger aan te dringen op kalmte en eensgezindheid. ‘Ja, jongens,’ ried hij hen aan, toen zij 't kleedlokaal verlieten, ‘laat je niet overdonderen. Je moet gewoon door blijven spelen, juist als bij 't begin.’ En zenuwachtig, met niet te verbergen angst in z'n stem, liet ie er op volgen: ‘Denk aan 't eerste klasseschap, lui!’

Veel invloed op 't spel hadden de raadgevingen niet. De een voor den ander vertrouwde niet op zijn medespeler, en van eenheid was geen sprake. Ieder ploeterde, sjouwde om zijn taak zoo goed mogelijk te verrichten, maar van 'n geheel was geen schim te onderkennen. Het elftal was door al de onderlinge veeten opgelost in elf spelers. De H.V.C.-supporters zagen met stijgenden onrust, hoe hun club hoe langer hoe meer werd teruggedrongen. Zij vreesden 't ergste, brulden om ‘samenspel’ en ‘aanvallen’; riepen naar ieder raadgevingen en aanmoedigingen. Vergeefs. 't Elftal was zoek.

‘Velox’ speelde weer zijn agressieve, felle partij. Het was te zien: de gelijkmaker moest komen. Keer op keer stokte 't in de harten der H.V.C.-aanhangers van angst en benauwdheid; keer op keer ook waren de Velox-supporters in verwachtingsvolle spanning.

Minuut na minuut verstreek. Wat velen hoopten, anderen vreesden, gebeurde niet. De keeper der H.V.C.'ers was in top-vorm, hield de wonderlijkste ballen uit z'n goal. Tòch: er moest gedoelpunt worden. 't Moest. En ja! Eindelijk! Vier minuten vóór tijd, zag de linkshalf, ver opgedrongen, 'n gaatje. 'n Fel, strak schot! En nog vóór de keurige keeper zich had laten vallen, vloog de bal in 't net 1-1.

De Velox-menschen waren in dwaze uitgelatenheid. Tot 't einde toe duurde hun gehos, hun gezang; claxons en hoorns schreeuw-gilden over 't veld; vlaggetjes zwaaiden hun kleurige golving tusschen de grijze menschenmassa. Rang, stand, leeftijd, ernst waren weg. Men feliciteerde elkaar, sloeg elkaar in uitweg-zoekend enthousiasme op den schouder, men begon achter de hagen toeschouwers alreeds overwinnigsdansen. 't Was 'n uitslaande, ontembare brand van vreugde.

Met 1-1 kwam 't einde.

De H.V.C.'ers dropen langzaam weg.

Velox werd gevierd. Op de schouders droeg men z'n spelers naar binnen. En den linkshalf, den oudinternationaal,

die week op week z'n reis van Hamburg maakte voor z'n goed, trouw Velox, werd 'n ovatie gebracht, zoo warm, zoo dankbaar, als hij nog nooit ondervond. In 't kleedlokaal was 't 'n prettige drukte van oud-spelers, bestuurders en voetbal-autoriteiten, die kwamen feliciteeren. 'n Hartelijke, vriendschappelijke genegenheid bond allen in dit heerlijke oogenblik van nieuwe hoop, oude vriendschap en hechte club-trouw.

Velox had zich hersteld. De thuis-wedstrijd zouden zij zeker winnen, en dan! Dan was voetbal-Holland niet meer verminkt; dan was de groote traditie weer hersteld.

H.V.C. zat in den put. Was zonder vertrouwen, zonder onderlingen band door dezen eersten, grooten tegenslag. In 't clublokaal zaten de aanhangers met bedrukte gezichten bijeen en becritiseerden spel en spelers. Niets deugde er meer van. Alleen de keeper en Joop hadden zich in de gunst gehandhaafd.

* * *

In den nachttrein naar Hamburg reisde dien avond 'n ernstig man terug naar zijn zware bezigheden als scheeps-ingenieur. Hij was de dertig al lang voorbij, en wist dat het leven moeilijk is en vol zorgen. Maar nu was 't in z'n hart licht en goed. Hij trachtte zich wijs te maken, dat 't bespottelijk was, zich zoo zacht-gelukkig te voelen. Maar 't lukte 'm niet en met 'n tevreden glimlach keek ie uit in 't donker buiten, waar de sterren stonden en lichtjes verrieden waar menschen woonden.
Gelukkig-weemoedig staarde hij maar, staarde..... en ontdekte dat 't kind nog leefde in hem. 't Kind, dat in iederen mensch zóó lang moet blijven, als maar kan, wil hij gelukkig zijn en vol kleine vreugden.

Acht dagen later reisde diezelfde man weer in denzelfden trein. Nu was z'n gezicht bedrukt en hij staarde niet uit 't raampje naar de zoete rust van den lichtjesbespikkelden nacht. Hij keek vóór zich, somber en neerslachtig. Hij trachtte zich wijs te maken, dat 't bespottelijk was, dat hij, rijp mensch, in dezen toestand was, maar 't lukte hem niet. De drukkende weemoed week niet. Hij treurde om wat voorbij was, om al wat

hij aan vriendschap, aan trouw, aan jonge levenslustigheid had ondervonden in zijn goede, fiere Velox. 't Was voorbij. ‘Velox’ was ten doode gedoemd. De prachtige kans was langsgeschoten en zijn roemruchte club, waar hij zoo vaak in bruisende levenskracht voor gestreden had, die hij zoo vaak in 't buitenland als internationaal had vertegenwoordigd, waarvoor hij nu een heel seizoen zijn week-end geofferd had, moest opnieuw 'n jaar in de tweede klas worstelen om 't behoud.

't Was bespottelijk 't zich zoo aan te trekken. Hij wist 't. Maar 'n mensch hecht aan dat, wat hem vreugde geeft, vriendschap, ontspanning.

‘Velox zou nu wel verloren zijn,’ dacht hij bedrukt.

Hij nam zijn portefeuille, zocht er wat portretten uit, die hij lang bekeek. Een voor een gaven ze hem herinneringen van sportgenot, van kameraadschap en onbezorgde levensvreugd. En dankbaar herdacht hij de club die hem zooveel gegeven had. En hij betreurde het, dat zijn poging om haar met zijn routine en tactiek, terug te brengen naar haar oude omgeving, gefaald had.

Arm Velox!

En met 'n stil glimlachje bedacht hij, hoe 'n mensch toch hangen kan aan traditie, herinnering en oude vriendschap, en hoe 'n menschenhart plaats kan hebben voor zulke kleine dingen als 'n voetbalclub..... Kinderen, die we zijn.....

6 Het leven in.

Geweldig had de nieuwe eerste-klasser ‘H.V. C.’ haar promotie befuifd. Wat niemand had durven hopen onder haar aanhangers, was gebeurd. Zij had 't oude, groote ‘Velox’ verslagen in 'n titanischen kamp. De eenheid was hersteld. Dank zij trainer en bestuur was 't elftal met 'n gespannen wil en hardnekkigen strijdlust 't veld ingegaan en had 't weerstand weten te bieden aan de vurige aanvallen der Velox-spelers. Met 2 - 1 had H.V.C. gewonnen. Joop Verzijl had de winnende goal gezet uit 'n scrimmage, veroorzaakt door 'n corner. Met tien, twaalf man wurmden de spelers voor het doel, ieder wrong en duwde om den bal te bemachtigen. De keeper spartelde languit over den grond, de backs trapten en sprongen om den bal weg te werken, maar steeds kaatste hij tegen 'n vijandelijken aanvaller. Zenuwachtig, verward schopte, kopte of duwde men, en de bal rolde, botste, sukkelde op de onbegrijpelijkste manier, tergend-onwillig, her en der vóór 't doel. Daar huppelde hij opeens vóór Joop's beenen. Dadelijk stond die in houding om in te schieten, doch op 'n oneffenheid

stuitte 't ding dwaas-onberekenbaar schuin weg. Joop snelde toe, trachtte te schoppen, maar 't leer schampte langs zijn linkerdij, en opeens wist Joop de oplossing van 't geval. In 'n onderdeel van 'n seconde ketste uit z'n hersens 'n koel, naald-scherp idée. ‘Eén tik met de hand.....’ Joop dééd 't. Stiekum, nauw merkbaar. Eén kort, snukkend stootje met de linkerhand, en de bal zeilde 't doel in, vlak langs den paal.

De scheidsrechter wees naar 't midden. Niets had hij geconstateerd van de overtreding, zóó sluw had Joop z'n beweging gemaakt. Enkele spelers van ‘Velox’ echter, die in gunstiger positie hadden gestaan dan de referee of de grensrechters, protesteerden heftig. Tevergeefs. Geen der leiders had de overtreding gezien en dus: goal.

Met dit doelpunt werd 't traditie-rijke Velox uit de eerste klassé gehouden en werkte H.V.C. zich er in.

Jopie was de held. Jopie was de favoriet, de ster, de fijne slimmerd. Doch tegen ieder ontkende hij, - zelfs tegen eigen spelers, die twijfelden - dat hij den bal met de hand gespeeld zou hebben. ‘Nee,’ zei ie koel. ‘'n Zuivere goal.’ En zijn gezicht verblikte of verbloosde niet.

Bij aankomst in de stad waren er landauers, kransen

en speeches, was er muziek en jolijt. 'n Vroolijk diner, met veel opgetogen sprekers volgde. Daarna was er dans, gezang en bruisende jool.

In den nacht werd Joop door 'n rumoerig troepje vrienden huis-toe gebracht. Een van hen droeg 'n krans, bestemd voor Joop. Zelf wenschte die 'm niet te dragen.

Aan de deur nam ie hem kalm, met wat stille woorden over; nam vriendelijk-beheerscht afscheid van den uitgelaten troep jongelui.

Op z'n kamer zocht Joop aanstonds 'n plaatsje, waar hij zijn eerste trophée ophangen kon. Hij vond 't, door 'n portret van school weg te nemen. Aan den vrijkomenden kram hing hij zijn lauweren op.

Toen ging hij rustig slapen.

* * *

Het voetbal-seizoen was nu voorbij. 't Werd Mei.

'n Lieve, jonge Mei waarvan de dichters zingen. De avonden waren zacht en geurig als 'n wierook; de nachten innig als 'n moeder over de wieg van 'r kind; en de dagen, de dagen waren als ocarina-muziek, zoo frisch en parelend.

Wouter Duynstee voelde iederen morgen, als hij opstond, 'n vreugde om den nieuwen dag, en hij stapte door den teeren zonneschijn met 'n heerlijk licht gevoel in hart en hoofd.

Dit was zijn schoonste genieting van den dag.

Want eenmaal in school, dan was er de zorg voor 't werk. En 's avonds was er de studie, ingespannen en onverpoosd, omdat het eind-examen naderde. Hij moest slagen, moèst. Hij hunkerde er naar, eindelijk zijn ouders de vreugde te kunnen geven, waar zij jaren en

jaren op hadden gehoopt, waarvoor zij zich zelf in eten en drinken en kleeren beknibbeld hadden: 'n zoon te hebben die 'n diploma 5-jarige H.B.S. bezat, en voor wien de wereld openstond.

Dag op dag zat hij in z'n kamertje, werkte, werkte. Hij had zich 'n rooster aangelegd van de vakken, die te bestudeeren waren, en de tijden-na-school had hij verknipt tot regelmatige perioden, waarin hij beurt om beurt 'n apart vak te bestudeeren had. Zeer systematisch had hij dit leerplan aangelegd, hij had rekening gehouden met de vakken waarin hij minder excelleerde, rekening gehouden met geestesvermoeidheid en eigen aanleg. Zoo behoedde hij zich voor versuffing, verveling of machteloosheid. Precies op tijd, de klok stond vóór hem, werkte hij iederen dag zijn rooster af. Avond aan avond zat hij dan ook op z'n celletje, en kwam enkel naar beneden voor zijn avondeten.

De Zaterdagavonden had hij na 7 uur vrij voor ontspanning. Trouw en opgewekt kwam hij dan ter vergadering, debatteerde lustig mee, kaartte of damde wat, of zat bij de piano, waar enkelen vroolijk musiceerden. 't Gebeurde ook wel 'ns, dat hij met een of ander student 'n praatje begon over diens studievak, en naar aanleiding van z'n eigen studie opheldering vroeg of aanvulling van wat zijn leerboeken slechts beknopt gaven. Altijd was zijn geest bezig; altijd was die frisch, vol belangstelling.

Aan sport deed hij nu niet. Ook 's Zondags zat hij te werken en de gymnastiek-club van ‘Jong Leven’ had hij zelfs tijdelijk prijsgegeven. Enkel 's morgens deed hij zoo trouw als z'n morgengebed enkele oefeningen bij 't open raam. Zoo behoedde hij zich voor verdorring, verdroging.

Week na week ging zoo voorbij, in ernstige, geordende studie.

Toen kwam 't eind-examen. In 'n smoor-hitte van droge Juli-dagen. Angst, spanning en hitte maakten de jongelui tot zweetende, zuchtende weet-automaten. Ze sjouwden van tafeltje naar tafeltje, bevlekten foliovellen met hun transpireerende handen, nipten met bevende lippen aan de heldere glaasjes water, trokken in spijtige vrees weer naar buiten, waar ze vol verwondering ontdekten, dat de zon scheen, dat er vogeltjes waren en huizen en menschen. Maar hun hart had nu geen plaats daarvoor; ze waren nu enkel hersens, droog-geloopen denk-motoren.

Joop Verzijl alleen hield z'n bewonderenswaardige kalmte. Alleen 'n veelvuldig nijpen van z'n lippen verried, dat ook hij last had van de algemeene kwaal. Verder echter was hij dezelfde; kalm, zeker, bewust.

Wouter streed tegen z'n vrees en twijfel met mannenmoed; maar geen een keer was hij volop tevreden over 't afgelegde vak. Vol zorg begon hij in z'n geest telkens 't gepasseerde examen-deel te releveeren, hoorde zich schuchter en bedeesd beginnen met 'n stem-zonderklank, zag weer de bemoedigende knikjes der examinatoren, en herleefde in 't herinneren van vlotte, accurate antwoorden. Maar dan kwam er weer 'n domper op z'n vreugde bij 't herinneren van 'n stommen zet en angstig-bezorgd woog hij goede en kwade oogenblikken tegen elkander op. Voldaan, heel en al voldaan was hij niet. Buiten, in de zon, in de vrije lucht, wist hij opeens, met verrassende helderheid, de juiste oplossingen te vinden der vragen, die hem binnen zooveel hoofdbrekens hadden gekost.

Voor hem waren 't zware, bange dagen.....

De laatste dag kwam met het benauwende wachten op den uitslag. Op 't schoolplein stonden ze bijeen: vaders, moeders en broers en zussen in even bange spanning bij hen. Over heel den troep hing 'n geladen bedruktheid, die zelfs de vogel-geluidjes scheen te dempen.

Eindelijk..... eindelijk..... en 'n zucht steeg op uit de groep wachtenden die samendromden, toen de deur openging en de concierge verscheen. Plechtig, gedwongen-kalm. En als sprak hij in 'n ziekenkamer, zóó zacht en gewichtig, las hij de namen voor der gezakten. 't Was dood- en doodstil.

‘Franciscus Antonius Verschure.’ 'n Schokje bewoog den troep. 'n Jongeman, beklemd, 't hoofd gebogen, schoorvoette naar voren, verdween in de school.

‘Hendrikus Ludovicus Boumans,’ klonk 't vervolgens gevoelloos-officieel. Henk Boumans, trillend, knikkend in de knieën, stuntelde naar voren, struikelde over 't bordesje.

Toen ie binnen was, vouwde de concierge z'n papiertje op, en gansch veranderd van toon zei ie: ‘De anderen zijn allemaal geslaagd!’

Even was 'r stilte, alsof allen zich bezonnen op de beteekenis van die woorden. Toen barstte ze open tot 'n zingende, juichende pret. Er werden handen gedrukt, er werd geroepen, gelachen, gesprongen; men klopte elkaar op de schouders, er werd gezoend, gestameld en gezucht. 't Was één hartelijke, gelukkige vreugde-uiting.

Twee groepjes menschen echter waren er, die schuchter, terneergeslagen zich terugtrokken uit de opgetogen groep... 't Waren de ouders en familieleden der twee gedropen candidaten..... Voor 't schoolhek bleven ze zwijgend en ontdaan staan wachten, nu en

dan weemoedig oogend naar den gelukkigen troep geslaagden met hun familie.....

Nog vóór de eerste vreugde hier geluwd was, traden de gezakten weer naar buiten, en opeens viel 't lawaai doodstil. Beschaamd, de oogen neergeslagen, en 't gezicht vreemd-rood, zochten ze zich 'n weg; antwoordden niet of slechts met 'n knikje op de deelnemende vragen van enkele vrienden. Bij 't schoolhek vonden ze hun familie en treurig, moedeloos trokken ze gezamenlijk weg.

De geslaagden werden nu binnengeroepen. Stralend, bevend van geluk stonden ze vóór de rij examinatoren, die tevreden hen toelachten of vertrouwelijke knipoogjes gaven.

Met 'n hartelijken gelukwensch overhandigde de voorzitter hun rapport en diploma en wenschte hun voor 't verdere leven evenveel of nog grooter succes. Toen trokken zij, opeens rijk en vol moed, weer naar buiten, terug naar hun gelukkige familie.

'n Nieuwe periode was voor allen begonnen.

* * *

's Avonds werd Wouter Duynstee op ‘Jong Leven’ ontvangen met 'n hartelijkheid, die hem ontroerde. Van alle kanten werd hij gefeliciteerd, en er kwam maar geen eind aan 't vragen en informeeren. De vergadering begon er 'n half uur te laat door, zóó werd de vereeniging in beslag genomen door 't succes van hun sympathieken benjamin.

Toen eindelijk de voorzitter den hamer liet neerkomen, moest Wouter nog zich losmaken uit 'n troepje opgewekte kennissen om naar de bestuurstafel toe te

gaan en te zeggen: ‘U neemt me zeker niet kwalijk, maar ik kan niet blijven.’

‘Ah!’ lachte de praeses. ‘Zeker fuiven?’

‘Natuurlijk!’ deed Wouter vroolijk. ‘Dus..... ik hoop dat de lezer me niet kwalijk neemt.’

‘Welnee, kerel. Je gaat maar hoor, en veel plezier.’

‘Dank je wel.’ 'n Hartelijke hand en Wouter, van alle kanten luidruchtig begroet, stapte naar huis, waar hij als feestvarken, op prettige manier, in 'n kring van eenvoudige, goedertrouwe menschen, gevierd werd als de trots der familie.

'n Zacht, ontroerend geluk lag in z'n ziel toen hij zat in den kring der kinderlijk-bewonderende familieleden; allen eenvoudige burgermenschjes, net als vader en moeder. Hun handen waren hard en verzoord van den arbeid, en hun gezichten verrimpeld van veel en lange zorg. In hun oogen, trouw en aanhankelijk, glansde nu 'n trotsche vreugd om 't geluk van één uit hùn midden. Ze voelden 't als 'n heerlijke bekroning van al hun in onderworpenheid gedragen kommer en zorg. Hun geslacht ging omhoog! God was goed en beloonde hun trouw en nederigheid wel rijk.

Wouter voelde, hoe deze gewone, trouwhartige menschen trotsch waren op hem. En hij was innig gelukkig om de vreugde, die hij hun bezorgen mocht. Hartelijk en welgemeend zat hij met hen te praten en zong hij met hen mee. Vader en moeder stráálden. Stráálden om hun jongen, hun Wouter, dien zij zóó ver hadden mogen brengen. En keer op keer keken ze met ontroering naar hun ‘geleerden’ jongen, die toch zoo echt prettig en vriendschappelijk te feesten zat in 't midden van al die gewone, onontwikkelde menschen.

O! zij beleefden aan Wouter onzeggelijke vreugden.

* * *

Vader Duynstee vond, dat Wouter eerst maar 'ns goed vacantie moest vieren, en tegelijkertijd maar 'ns moest uitzien naar 'n betrekking.

Nu kwam voor Wouter weer de heerlijke vrijheid terug. Nu kon z'n lichaam, dat maanden en maanden was vastgehouden, eens losbreken in levenslustige kracht. Alreeds den eersten vacantiedag trok hij met z'n voetbalschoenen naar de groote speelvelden, waar hij wist, dat altijd bekenden aan 't oefenen waren.

Spoedig had hij dan ook zijn vrienden gevonden en was hij volop aan 't goal-schieten. Al meer jongelui kwamen meedoen, zoodat spoedig besloten werd 'n partijtje te spelen. Vurig, enthousiast speelde en werkte Wouter in 'n jeugdigen lust naar beweging. Hij voelde, dat de maanden van rust hem kwaad hadden gedaan; dat hij iets verloren had aan uithoudingsvermogen, aan bal-contrôle en zuiverheid van schieten. Maar hij spande zich in tot 't uiterste, bestudeerde zijn houding en handeling en 't duurde niet lang of Wouter vond zich zelf terug. Hij was weer de oude, handige, vlugge speler. 'n Genot was 't zoo licht en makkelijk over 't veld te hollen in den zachten wind en de koesterende zon; 'n vreugde was 't de kracht te voelen van armen en beenen en lichaam; te weten dat hart en longen werkten met rhytmische regelmaat.

's Avonds was 't gymnastiekles van ‘Jong Leven’. De wind was gaan liggen, muggen dansten, 't was zoel. En daarom besloot meneer Kroone buiten te werken, en wat athletiek te doen: kogelstooten, hoogspringen en hardloopen.

Vol enthousiasme, maar onhandig, trachtte Wouter

den zwaren kogel in zijn macht te krijgen. Maar toen deze eindelijk pal op zijn hand lag, en hij in uitval-stand stond, om de zwaaiende beweging te krijgen, die zijn werpkracht zou verhoogen, voelde hij zijn ongeoefendheid. Hij wist wel, hoè die beweging zijn moest, maar zijn lichaam gehoorzaamde niet. Telkens knapte de baan van zijn boog-beschrijvenden arm af, en lag de kogel dood op zijn hand, zoodat al die voorbewegingen nutteloos waren. Ten slotte stiet hij het voorwerp dan ook maar van zich af met 'n linksche, meisjes-achtige beweging.

Het wrong hem, dat hij zóó'n eenvoudige oefening niet eens dadelijk beheerschte. Wat bliksem! Hij was toch gezond en gaaf. Hij had toch spieren en botten, die hij dwingen kon.

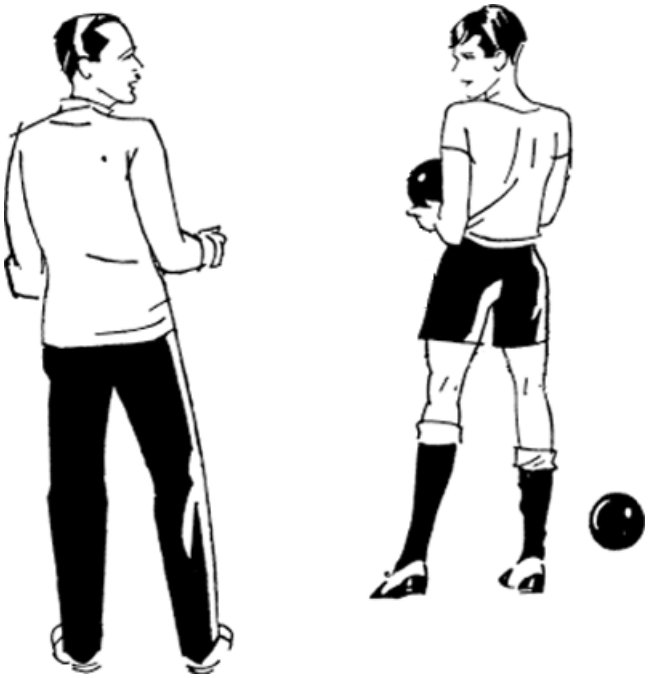

En vastgegroeid in de gedachte: ik wil en ik zal, begon hij, terwijl de anderen keken naar hun kameraden, te oefenen met 'n klein steentje; bestudeerde hij langzaam de beweging van arm, hand en rug. Wel tien, twintig keeren, deed hij de oefening, en telkens voelde hij zijn beweging zuiverder groeien. Toen waagde hij zich aan 't afstooten zèlf, zonder er eerst de vóórbeweging bij te doen. Vlugger dan hij verwacht had, kende hij houding van arm en romp.

'Ken je 't?' informeerde meneer Kroone lachend, toen hij zijn jongen vriend zoo ernstig bezig zag.

Wouter glimlachte 'ns bedeesd. 'Bijna, meneer.'

'Dan kom je maar 'ns hier. Voor je tweede beurt.'

Wouter trok 'n bedenkelijk gezicht.

'Allo, niet bang!' moedigde meneer aan. 'Kijk, ik zal 't nog 'ns voordoen.' Langzaam, duidelijk liet meneer Kroone den jongen de opvolgende bewegingen zien.

'Juist, juist!' herkende Wouter zijn oefeningen van daar net terug. Vol goeden moed ging hij den door meneer weggeworpen kogel halen en zette zich in den uitval-stand. Vast, beheerscht al, bewoog Wouter den kogel, bracht hem in regelmatigen boog vlak naast den schouder, strekte forsch den arm en tjoep, vloog de bal naar voren.

'Bravo!' vond meneer Kroone. ''n Vijf en halve meter is 't al! Niet veel, maar de worp was goed.'

Nu zat er bij Wouter de ambitie voor goed in, en toen even later de anderen aan 't hardloopen waren, dat toch in series gebeurde, gebruikte hij zijn vrijen tijd om te kogelstooten, tot zijn arm er lam van was.

Het hardloopen leverde hem geen bezwaren. Ver en ver blonk hij boven de anderen uit, zoodat hij met ge-

mak overwinnaar werd. In 't hoogspringen was hij evenmin de zwakste, al was 't nog te ruw, zooals meneer Kroone zei.

Met 'n voldoening, warmend in z'n gemoed, ging Wouter na de les huis toe. 'n Nieuwe moeilijkheid had hij overwonnen, nieuwe bewegingen tot de zijne gemaakt. 'n Gansch nieuwe belangstelling was in hem wakker geworden; de belangstelling voor de athletiek.

Den volgenden dag alreeds was hij op 't speelveld bezig met 'n zwaren steen te stooten, wist hij anderen te bewegen mee te doen met verspringen, leerden ze gezamenlijk starten naar behooren. De een wist dit, de ander dat, ze probeerden welke methode de beste was, ze trachtten links te stooten, liepen in regelmatigen draf 'n paar maal rondom 't veld. De voetbal lag wel 'n uur lang stil, en allen waren vol ambitie voor de athletiek. Maar Wouter was de meest toegewijde, degene die 't helderst iedere beweging overwoog.

Heel de vacantie vierde z'n jonge, daverende levenslust zich uit in sport: voetbal, athletiek, gymnastiek en zwemmen. Iedere nieuwe voortgang was 'n verovering, iedere nieuwe oefening 'n trophée. Voor niets nieuws ging hij op zij: zijn wil en bewustheid waren te sterk, en zijn hart te vol moed en ideaal.

Hij voelde zich groeien, alzijdig en intens, tot 'n gezond en vaardig mensch.

Doch niet enkel lichamelijk. Behalve dat zijn wil zich sterkte, dat zijn oplettendheid zich verscherpte en zijn zelfbewustzijn zich oprichtte, kwam zijn geest tot schooner ontplooiïng door 't verkeer met het intellect der ‘Jong Leven’-studenten.

Hij zag hoe langer hoe meer den rijkdom van 't leven met al z'n heerlijkheden, al z'n geschenken aan vreugd

en voldoening en schoonheid. 't Was hem als waren opeens alle poorten open gezet en sloeg de brand van opeens alle poorten opengezet en sloeg de brand van 'n Jonge mensch in vollen, machtigen bloei.

* * *

Door bemiddeling van den rector kwam Wouter Duynstee den 1en September in betrekking op 'n groot bankierskantoor.

't Was nu uit met de vrije, onbezorgde leut van 't jonge leven. Van 's morgens half negen tot 's avonds vijf zat hij op z'n kantoorkruk, en was zijn eenige toegelaten belangstelling gericht op cijfers. Kolommen van cijfers als rijen verspringende drollige kleuters. De oogenblikken dat hij 'ns van z'n lessenaar mocht om te helpen aan 'n kassa, waren 'n verkwikking voor hem. Helaas, die oogenblikken waren zeldzaam. Bijna gansch den dag zat hij, gebogen en turend op cijfers, cijfers en al maar cijfers in dikke boeken en eindelooze rijen. Nu en dan keek ie 'ns verlangend naar buiten, waar de Septemberzon gulden voor de ramen stond. Maar hij verzette zich tegen die jongensachtige drift naar vrije beweging. Hij had te werken. Zoo intens als hij maar kon. Hier had hij te zorgen voor zijn toekomst en daarom: werken, werken en alle zucht naar zorgelooze jongensjeugd uit z'n hart gebannen. Na kantoortijd had hij immers nog genoeg gelegenheid de gezonde bewegingsdrift in zijn lichaam uit te vieren. Recht van kantoor ging hij naar het zwembassin; badpak en handdoek bracht hij in zijn acte-tasch mee.

Maar toen September op z'n eindje raakte was 't met 't heerlijke zwemmen gedaan, en was hij aangewezen op den eenen oefeningsavond der gymnastiekclub ‘Jong

Leven' en op den Zaterdagmiddag en Zondag. De competitie was alweer in vollen gang, en week op week stond Wouter, 't bloed daverend in hem van frisschen moed, in shirt en korte broek, om al de opeengehoopte overmaat van kracht en jeugd in losse bewegelijkheid uitweg te geven. De andere avonden besteedde hij aan studie. Klaarblijkelijk was het kantoorleven voor hem weggelegd en dus moest hij zorgen zich eigenschappen te verwerven, die hem de kansen openden op promotie. Regelmatig zat hij verschillende avonden 'n paar uur aan de studie voor Engelsche handelscorrespondentie. De omgang met de lui van 'Jong Leven' behoedde hem voor eenzijdigheid. Hij bleef belangstelling houden voor 't volle, rijke leven; interesseerde zich voor kunst, wetenschap, sociologie, godsdienst en opvoeding. Door de tooneel-afdeeling van 'Jong Leven' kwam hij in aanraking met 'n nieuwen, schoonen vorm van veredeling en ontspanning: het tooneel. 'n Enkel keertje, den komenden winter, ging hij naar 'n goede uitvoering, onderging er de wondere bekoring van de sublieme herscheppingen der groote kunstenaars als Musch, Bouwmeester en Rooyaards. Hij kwam er van terug, stil, ontdaan om de huiverende tragiek van 't leven en diep ontroerd door de schoonheid van woord, gebaar en mimiek. Vaak ook zat hij, na kantoor, en vóór zijn studie te beginnen 'n uurtje te lezen in de beste producten der literatuur, waarvan hij titel en schrijver vernomen had in gesprekken of lezingen der Neerlandici van 'Jong Leven.'

Al zijn capaciteiten - van hart, geest en lichaam kwamen door deze gunstige omstandigheden tot volle ontwikkeling.

Alle mogelijkheden waren in hem, en gaf hij gelegen-

heid tot werking, om te worden 'n mensch, 'n warm, intens levend mensch, die gansch het leven, in al z'n rijke verscheidenheid kennen en genieten wilde tot harmonieuse ontplooïïng van al zijn gaven van hoofd en hart, ziel en lichaam.

Maanden snelden voorbij, maanden van arbeid, studie en sport.

Wouter groeide naar alle kanten.

7 De Uruguees.

De voetbalcompetitie was alweer achter den rug en ‘Jong Leven’ had het 'n klas hooger weten te brengen. Vroolijk was 't feit befuifd, doch met wat huiver dachten de jongelui aan 't komende seizoen, waarin zij verre reizen zouden moeten maken en gevaarlijker tegenstanders zouden ontmoeten. Pure amateurs, enkel voetballend voor ontspanning en lichamelijke vorming, hadden zij geen pogingen gedaan zich 'n aanhang te verzekeren, die de club geldelijke middelen fourneerde. Bovendien waren enkele oudere spelers in hun laatste academische studiejaren gekomen, en spraken zij er over den voetbal voortaan te laten rusten. Zoo waren er dus wat moeilijkheden in de club en werd hare promotie of liever werden de gevolgen daarvan slechts met gemengde gevoelens overwogen.

Voorloopig echter maakten zij zich niet te veel zorg. Er waren andere zaken op sportgebied, die hun belangstelling trokken. Al maanden en maanden hadden de couranten volgestaan over de voorbereidingen voor 't groote festijn, dat de aandacht van gansch de sport-

wereld tot zich trok: de achtste Olympiade, te Parijs. De Nederlandsche Voetbalbond was al maanden in touw met de allerbeste spelers uit te zoeken, om 'n elftal te kunnen formeeren, dat werkelijk Nederland waardig zou vertegenwoordigen, en haar grooten naam op voetbalgebied zou bestendigen.

Want waarlijk: Nederland telde als voetbal-natie mee. In internationale wedstrijden had haar elftal getoond 'n spel te bezitten, dat ieder Europeesch elftal tot verliezer kon maken. En op de voorgaande Olympiade-feesten was 't telkens met roem uit de rijen der naties te voorschijn getreden.

Londen had in 1908, toen voor 't eerst voetbal bij de Olympische spelen werd ingelascht, 't kleine land aan de Noordzee den derden prijs zien behalen. Engeland, de pionierster van 't voetbal, had den eersten prijs behaald.

Vier jaar later, te Stockholm, was de sportwereld in vervoering geraakt over 't sublieme spel van Göbel en de Korver. Sterren van de eerste grootte waren 't, die Nederland's roem als voetbal-natie glorieus handhaafden. Wederom behaalde Nederland den derden prijs, en wederom waren alleen Engeland en Denemarken het voor.

Twee jaren na deze grootsche, geweldige Stockholmsche Olympiade, was de oorlog uitgebroken. 'n Gruwzame bespotting der vredesgedachte, die de wereldspelen meenden te komen vestigen in de harten der menschen.....

Toch, in 1920, toen Europa langzaam bekwam van z'n bloedende wonden, trokken opnieuw de naties, uitgezonderd Duitschland, naar Antwerpen, om vreedzaam te kampen om de sport-eer. En ten derden male

was Nederland nummer drie van de vele, vele landen die hun elftallen hadden afgevaardigd.

Nederland gold dus voor de sportwereld als onversaagde, dappere Olympiade-held.

Zou Parijs eindelijk de kroon zien zetten op het roemvolle verleden? Zou deze Olympiade, de achtste na het herstel door den idealistischen baron Pierre de Coubertin, die de menschheid wilde verbroederen, haar zelftucht leeren en levensgeluk schenken door 't ‘mens sana in corpore sano’, zou deze Olympiade eindelijk Nederland de eerepalm op voetbalgebied zien wegdragen?

De teekenen waren gunstig. Nog pàs had ons elftal tegen België, den kampioen der Olympiade 1920, 'n grandiozen wedstrijd gespeeld, die onverdiend eindigde met 'n 1-1 uitslag. Engeland met z'n beroepsvoetbal was uitgesloten, en Duitschland, de geduchtste tegenstander van 't continent deed niet mee. Er was reden om dus groote verwachtingen te hebben, en met opgewekte geestdrift werd de Olympiade begroet. Men was er van overtuigd: Nederland zou deze maal het kampioenschap behalen, tenminste het zeker méér benaderen dan in 't roemvol verleden.

Zeventien spelers, 't puikje der duizenden en duizenden Hollandsche voetballers, reisden vol moed, gesteund door de hartelijke belangstelling van gansch voetbal-Nederland naar Parijs om voor ons kleine land nieuwen sportroem te verwerven.

De 1e ronde bracht onze jongens tegen die van Carmen Sylva, de edele Roemeensche koningin, en gemakkelijk werden die slachtoffer onzer grootere capaciteiten. Met 6-0 wonnen de oranjehemden en plaatsten zij zich in de 2e ronde. Groote geestdrift was er

niet. 't Was 'n onbeteekenende strijd geweest, die geen waarborgen bood omtrent den vorm van ons elftal. Integendeel: er was ondanks dit succes wat angstige zorg gekomen in de harten der duizenden, die door middel van kranten en radio-pers-bulletins de verrichtingen met spanning volgden. België, onze geduchte tegenstander, onze evenknie, was verpletterd door Zweden, met maar liefst 8-1. Zou Zweden z'n spel in alle stilte hebben ontwikkeld tot 'n super-klasse? Zweden! Zweden! Dat werd door deze geweldige overrompeling van België de spelbreker in de optimistische verwachtingen der Nederlanders.

Er dreigde echter nog 'n gevaar. 't Kwam van 'n kant, vanwaar niemand het verwachtte, en 't kwam opzetten, langzaam maar resoluut.

Van uit 'n klein lapje van 't groote Zuid-Amerika was 't aan komen zetten; onschuldig lijkend en argeloos. Er was wat prettige sensatie geweest om den moed en de vooruitstrevendheid van 't kleine landje aan de Rio de la Plata, met dien vroolijk klinkenden naam: Uruguay. Er was 'n giechelige pret om 't nooit-geziene, dat 't elftal zelfs 'n paar negers in z'n midden had. 't Was voor de Parijzenaars 'n bijzondere attractie voor 't eerst dat Zuid-Amerikaansche volkje in z'n stadion te zien. Men was benieuwd, wat zij, tot nog toe even onbekend op voetbalgebied als de Eskimo's in panamahoeden-fabricage, voor den dag zouden brengen. Vooral die negers wilde men wel 'ns zien. Zouden die niet, als stieren op 'n rooden lap, op hun tegenstanders invliegen? Men verwachtte 'n amusante vertooning, en daar dat Uruguay - wat 'n leuke naam - zeker in z'n voorronde alreeds zou worden gewipt, wilde men dat eerste en natuurlijk láátste optreden

niet missen, en toog plezierig, vroolijk Parijs naar Uruguay-Zuid-Slavië. 't Zou leuk worden! Al bij voorbaat verkneukelde men zich op de vroolijke vertooning.

Máár..... de match was gekomen, en aldra was 't sympathiek meelij-gevoel voor deze jochies op voetbalgebied veranderd in..... verbazing. Dat lenige, kalme stelletje voetballers vertoonde 'n spel, als Parijs nog niet had gezien. 't Ging zóó makkelijk en rustig, zoo zonder eenige vermoeidheid, dat Parijs met stomme blikken zat te gapen naar die wonderlijke athleten. En de negers! De negers! waarover 't zich reeds bij voorbaat vermaakt had, bleken voetballers te zijn van zeldzame allure. Lenig, als uitrekbaar, wierpen zij zich op den bal met 'n soepele veerkracht, dat 't leek of zij katten waren. En zwijgend, ernstig, zich bekommerend om niemand, speelden deze vreemden daar in Parijs 'n match, die 'n openbaring werd. Zuid-Slavië, och arme, was de dupe. Met 'n 7-0 nederlaag kon het elftal naar z'n jonge landje terugtrekken.

Het publiek was in extase, en het vond toch nog de vroolijkheid waarop zij gevlast had; het vond dit in de onstuimige omhelzingen en kussen, waarmee de Urugueezen na elken goal elkander gelukwenschten.

De pers wist niet hoe ze 't had. En nog maar flauwtjes roemde ze 't spel der Uruguayers, verzoekend rekening te houden met de zwakke tegenpartij. De komende wedstrijden zouden moeten bewijzen of deze club kleurlingen en Spanjoolachtige blanken, werkelijk over de capaciteiten beschikte, die zij in deze match deden vermoeden. Zeer zeker hadden de spelers, waaronder uitblonken de neger Andrade en Petrone, Scarone en de fiere back Nasazzi, vele goede eigenschappen, doch

't was de vraag of zij die tegen betere tegenstanders óók gebruiken konden.

Men nam 'n afwachtende houding aan, en smoorde z'n vrees met 'n luchtig optimisme. Doch, de eerste ronde kwam en Uruguay handhaafde zich tegen Amerika met 3-0. De strijd was heviger geweest, Amerika had kranig tegenweer geleverd, doch Uruguay had 'n spel geleverd, dat hooger stond dan in den eersten strijd. 'n Enthousiasme, 'n geestdriftige bewondering sloeg op. In één slag was Uruguay nu populair. Nooit nog had Parijs dergelijk voetbal gezien. De Engelsche profs zelfs zouden tegen deze ploeg van blank en bruin de nederlaag moeten lijden. ‘De Ster uit het Westen’ was over Europa gekomen! De discipline der ploeg werd door alle bladen geprezen om 't meest; dit was team-work van bijzonder gehalte, en de spelers waren alle geroutineerde, beheerschte voetbalvirtuozen, die met den bal de wonderbaarlijkste capriolen uitvoerden. Geen der elf spande zich merkbaar in. Nasazzi, de geweldenaar, zuiverde zijn veld met kalme, correcte trappen naar de halfs, en onder die was 't vooral de neger Andrade, die opviel door zijn subliem, soepel en gemakkelijk spel. Men noemde hem den wonder-neger, den man van elastiek, den uitrekbare. Men spande zich in om typeerende benamingen te vinden voor dezen curieuzen voetbal-virtuoos. Met zijn groot, soepel lichaam bewoog hij schijnbaar loom en onverstoorbaar kalm over 't veld, maar geen tegenstander die langs hem kwam. En gebeurde 't al 'ns, dat 'n speler den bal kreeg, terwijl Andrade in geen velden of wegen te zien was, dan dook plots, niemand wist van waar en hoe, 't groote negerlichaam op, 't rekte zich even en of er magnetisme in zijn voeten zat, trok

hij den bal voor den tegenstander weg en goochelde hij hem met niet te volgen bewegingen en draaiïngen juist buiten diens bereik. Hij duwde niet, misbruikte zijn lichaam niet, doch stelde zich op, verplaatste zich met zoo'n verrassende snelheid en zuiverheid, dat Andrade, de nikker, overal was, overal. Met z'n lange, gespierde beenen liep hij zonder eenige moeite, en met 'n onverstoorbaarheid, als had hij tijd in overvloed. En steeds was hij op tijd, precies op tijd, om 't gevaar te bezweren. Vlak daarna dook hij dan weer op achter de aanvalslinie, steunde deze, gaf haar gelegenheid tot 'n nieuwe belegering. Daar waren de helden Petrone en Scarone en Cea en de eenhandige Castro, spelers van 't allerzuiverste gehalte, goochelaars, politici, schakers met den bal. Zij zwenkten links en sprongen plots naar rechts, zij draaiden om tegenstanders heen, kopten zuiver en leverden short- en longpassing in de perfectie. Voetbal was 't om van te watertanden.

Parijs was in verrukking. 't Kleine landje aan de Rio de la Plata had Parijs, had Europa veroverd.

En toch..... toch..... was er nog hoop, dat oud Europa zich tegen deze jongens zou staande houden; dat Nederland of Zwitserland de supprematie zou weten te behouden tegen deze gladde, ongenaakbare kerels van overzee. Zelfs waren er, maar dit waren de chauvinisten, die Frankrijk in de kwart-finale, nog kans gaven. 'n Stampvol stadion moedigde zijn spelers aan, die vochten, vochten als leeuwen tegen die tergendknappe duivels, die voetbalden met 'n zuivere berekening, als was voetbal 'n wiskundesom. Frankrijk speelde met 'n moed en energie, die 't publiek in geestdrift bracht, doch Uruguay brak van stuk tot stuk alle aanvallen af, en bouwde kalm, overlegd, meetkundig

zuiver de hare op. Met 5 - 1 werd Frankrijk gekraakt.

En het Fransche volk, verrukt over den schoonen strijd van geestdrift tegen kunst, juichte beide partijen onstuimig toe. Het was alreeds 'n moreel succes, dat het Fransche team het éérst Mazali, den ongenaakbaren prachtkeeper van Uruguay, had weten te passeeren. Dit deed 't nationale hart goed. Maar bovendien: de Uruguayers waren meerendeels Latijnen! Latijnen als zij. Broeders van één stam! En gansch Frankrijk hing nu den prachttroep voetballers aan. 't Was Uruguay op de boulevards, in de trams en in de Métro, in de foyers der Opera's en op Montmartre. Uruguay en Andrade en Scarone en Petrone en Nasazzi waren 't gesprek van den dag.

En tegen dit elftal lootte, na in moeizamen, futloozen strijd van twee volle uren, Ierland verslagen te hebben met 2 - 1, Holland.

Klein, maar roemrijk Holland, dat tot nu toe in deze Olympiade met veel geluk zich tot de demi-finale gewerkt had.

Er was weinig hoop. De ploeg scheen 'n inzinking te hebben, er was niet de brandende geestdrift van vroeger jaren, er was niet de wil, de onverzettelijke wil om te winnen.

Holland zou smadelijk verliezen, vond ieder.

De match kwam. Uruguay werd bij 't binnentreden begroet met 'n uitbundig-Zuidelijke hartelijkheid. Holland had 'n zwak applausje van enkele trouwe aanhangers, die ondanks alles, hun jongens wilden bemoedigen in hun hopeloozen strijd tegen de populaire, machtige Urugueezen. Er was weinig hoop in hun hart, zij voelden de vijandelijkheid der omgeving, zij waren doordrongen van eigen minderwaardigheid, maar hun

jongens, Denis en Pijl en de Natris en Vermeulen en zoovele andere Hollandsche sporthelden wilden zij niet verlaten. Nù zeker niet. En zij applaudisseerden zoo hard ze konden. Het elftal moest weten, dat er toch enkelen waren, enkelen die hen aanmoedigden tusschen al de duizenden en duizenden die juichten voor Uruguay. Maar hun applausje verklonk in de geweldige ruimte van 't Colombes-Stadion en werd aldra overstemd door de Fransche luidruchtigheid.

Toen gaf Mr. Vallat, 'n Franschman, het sein om te beginnen..... Van stonde af aan vlogen de Urugueezen op het Hollandsche doel aan. Het publiek gnuifde: wat zou Holland verpletterd worden! ‘Eh Uruguay! En avant!’ Maar de eerste aanval werd door Denis gebroken, en de Hollanders trokken ten aanval. Meelijdend lachte 't publiek. Wat dachten die kaaskoppen? Och..... kijk, Uruguay gaf hen kans, wilde zeker met hen spelen als de kat met de muis? 'n Vinnig schot van de Natris ving Mazali klemvast op, en met 'n verren trap joeg hij den bal 't veld in. Nu zouden die Urugueezen 'ns laten zien wat ze konden! Nu hadden ze Holland de beleefdheid geschonken om 'n schotje te mogen lossen, en konden ze dus vrijuit de oranjespelers gaan vernietigen. Let op! En heel het stadion rekte zich uit in blijde spanning op het meesterspel, dat ze nu zouden gaan zien..... Maar, hé..... Teleurgesteld viel alles terug op de banken..... Holland had den bal opgevangen, trad wéér op. Maar, o, daar was Nasazzi, die prachtheld van 'n back, en hij zette zijn ploeg in actie. Nu zou je 't zéker krijgen, dat overrompelende, prachtig sluitende voetbalspel. Daar ging 't, tik..... tik..... tik..... van voet naar voet laveerde de Zuid-Amerikaansche voorhoede zich door de Neder-

landsche verdediging, Petrone, de gevaarlijke schutter, heeft den bal, het Stadion zwijgt in opperste spanning; de enkele Hollanders zitten klein en bang tusschen de verwachtingsvolle massa's. 'n Knal... duizel-snel vliegt de bal naar den hoek van de goal..... 'n menschenfiguur springt door de lucht..... valt..... en heeft den bal..... v.d. Meulen heeft gered. De supporters van 't lage landje der zee juichen in vervoering. Het stadion zit verstomd. Het voelt: er is iets gaande. De prettigaanvoelende zekerheid van 'n ‘Latijnsche’ overwinning begint wat te wankelen. Benauwd kijkt 't Fransche publiek toe, als die razend-vlugge linksbuiten van ‘la petite Hollande’ 'n voorzet geeft, uitgemeten als 'n lasso-gooi van 'n cowboy. De bal komt..... ah! attention!..... voor de voeten van 'n anderen Hollander. Hij staat vrij, absoluut vrij, op geen vijf meter van 't Urugueesche doel. Zijn been heft zich, hij wil schieten, maar de bal glijdt onder z'n voeten door, hij mist. 'n Zucht van verlichting gaat over heel 't Stadion. Alleen 't handjevol Hollanders zit teleurgesteld.

Uruguay valt dan weer aan, maar komt niet ver.

Onthutst, ontdaan kijken de toeschouwers elkaar aan. Het gaat niet vandaag. Uruguay is niet in vorm, schijnt 't. ‘En avant, Uruguay, en avant!’ Het loeit, brult, brandingt over alle rangen. 'n Orkaan van aanmoedigingskreten wervelt van alle kanten op de Zuid-Amerikanen in. Ze zetten de tanden opeen, zwoegen als paarden, voeren de vreemdste trucs uit..... maar 't gaat niet. Die Hollanders zitten aan hun lijf als klissen. Ze kunnen er zich niet van los maken. 't Lijkt of niet elf, maar twintig Oranje-spelers de tegenstanders zijn. En het publiek blijft brullen om 'n goal. Het spel wordt vinnig, ruw zelfs. Doch Holland, klein,

dapper Holland wijkt niet. Het staat als 'n muur. De Fransche toeschouwers zijn dol van opwinding. Ze brullen, krijschen, gillen om 'n goal. En die komt.....

De handige, duivelsche linksbuiten rent naar voor, passeert meesterlijk den neger Andrade, daarna den toestormenden back. Andrade, snel, lenig als 'n paard, holt achter hem aan, zal zich vóór hem werpen. Doch te laat..... Juist heeft de Natris den bal scherp voorgezet. Pijl stormt toe, weet net vóór keeper Mazali bij den bal te komen, en loopt dezen in het net. 1 - 0 voor Nederland! Het ongelooflijke is geschied. Uruguay staat àchter. Dat lapte hem het kleine, pittige Holland.

Onstuimig moedigen de rangen haar favorieten aan. Nu zullen die 'ns hun echte spel gaan toonen. Razendknap stormen ze op 't Nederlandsche doel aan, maar Denis redt. Holland valt weer aan, blijft overheerschen. Ze breken het spel der Zuid-Amerikaansche meesters, die geniale goochelaars en knappe tactici tot den grond toe af, en houden toch nog kracht om hun eigen spel op te bouwen tot geestdriftige aanvallen en belegeringen. Het Stadion zit geslagen. ‘Wáár, wáár,’ vraagt het zich ontsteld af, ‘is de onoverwinnelijkheid, de alles-dwingende macht van onze helden?’

En klein, goed Holland strijdt heldhaftig voort. Elf jonge, sterke helden, die hier vechten met brandende geestdrift voor de sporteer van hun land. 'n Heroïke strijd van moed en wilskracht en eergevoel. Grootsch als het gevecht van Roelant in 't dal van Ronceval. Zij vallen aan, vallen aan met niet te temmen enthousiasme. Schot op schot knalt, doch de keeper redt schitterend. Andrade, de geweldenaar, slingert en draait en kronkelt zich; Nasazzi, de technicus, de pracht-athleet, duikt overal op; Mazali de eminente keeper bukt en

valt en springt, maar tegenhouden kunnen zij Nederland niet. Het blijft aanvallen, sterk, machtig. Om te bezwijken, zóó overdonderend.

Gelukkig..... de scheidsrechter fluit rusten! En voor het eerst in het wereldtournooi trekken de Zuid-Amerikanen moe en uitgeput naar de kleedlokalen terug. Somber trekken ze er binnen.

Ook de Hollanders zijn afgetobd. Hoe kon 't anders na zóó'n uiterste inspanning, zoo'n taaie onverzettelijkheid. Maar er is hoop, verwachting, en razend-sterke moed! O! er is zoo'n moed! En zoo'n wìl! 1-0 voor Holland. Eén - nul. In Holland weten ze 't al reeds. De telegraafdraden seinden het als 'n juichende boodschap. Heel het land bouwt nu z'n verwachtingen op die elf dapperen.

In 't kleedlokaal is 'n kneukelende opwinding. De trainer werkt zich in 't zweet met masseeren; enkele spelers verbinden zich stukgetrapte schenen, de officials zijn bruisende bronnen van bewondering en geluk; de spelers zitten echter stil en vermoeid uit te rusten van hun alle zenuwen en spieren eischenden kamp. Hun oogen echter schitteren van wilskracht.

Lang mogen ze niet rusten. 't Fluitje van den scheidsrechter roept hen voor de tweede helft van 't titanen-gevecht.

Energiek, moedig vallen de Hollanders weer aan. Maar..... het Colombes-stadion merkt het met heftige ontroering: Uruguay is in allerhoogsten top-vorm! De Zuid-Amerikanen zwoegen met 'n nooit gezien élan; zij buiten alle trucs uit, die ze kennen, en dat zijn er ontelbare; ze voeren hun snelheid, hun zekerheid, tot 't uiterste op, gebruiken hun solide, stevige lichamen om de Nederlanders onder den voet te loopen. Geweldig

spelen ze. Van vermoeidheid is geen spoor te zien; hun zelfbewustheid is weer fier opgericht. Ze zijn ongenaakbaar. 'n Heerlijke demonstratie van voetbal in aller-subliemste perfectie wordt het, ontsierd nu en dan helaas door grof lichaamsgeweld. Maar virtuosen zijn het. 'n Spel om koud te worden van bewondering: soepel, lenig, vast, zuiver, vol variatie van knap gevonden oplossingen en staaltjes techniek.

Arm Holland! De geweldige inspanning van vóór rust vergde te veel van de physiek der spelers. Enkelen slechts kunnen het tempo bijhouden. Maar toch: opgeven doen ze 't niet. Ze zwoegen, sjouwen, zoo hard ze nog kunnen. Ze willen niet wijken. De oude heldenmoed, de stugge moed van roemrijk Nederland is in hen gevaren. Ze willen niet wijken, wìllen niet. Al trillen hun spieren, al schrijnen hun stuk-getrapte schenen, branden hun voeten, en hijgen hun longen naar adem, ze moèten volhouden, mogen Nederland, dat vol spanning afwacht, niet teleurstellen. En v.d. Meulen, die zoo de spelers vóór zich ziet ploeteren, die ziet hoe beklemmend-manmoedig zij zich teweer stellen tegen 'n overwicht, wordt geprikkeld tot 'n activiteit, die het Stadion in laaiende geestdrift brengt. De venijnigste schoten, de meest onverwachte voorzetten, de verraderlijkste kopballen, weet hij te onderscheppen. 'n Duivel wordt hij, ontembaar, lenig, slank, met handen die grijpen als klauwen. 'n Machtige extase vervoert 't gansche stadion: hier is 'n strijd van onvergelijkbare hoogte, van bovenmenschelijke dapperheid en schoonheid. 'n Strijd, die 'n sport-legendarische grootschheid zal krijgen.

Daar valt Uruguay voor de zooveelste maal aan. Wiskunstig-berekend, onvatbaar-zuiver. Cea krijgt

vlak voor de goal den bal, 'n tik en het is 1-1. Uruguay heeft gelijk gemaakt! Heel Colombes staat overeind. Het is 'n satanisch-dolle chaos van kreten en roepen en andere geluiden. Cea wordt omhelsd, gekust, op de schouders gedragen. 'n Wilde opwinding zindert door ieders zenuwen en aderen..... Alleen de Hollandsche kolonie, klein en nietig, zit stom-terneergeslagen.

En de spelers! Ze zien elkaar aan, vinden in elkaars oogen de onverzettelijkheid, den brandenden moed. Ze richten hun wil op, schurken hun dapperheid overeind en als tijgers binden ze alle zedelijke en lichamelijke krachten òp. Zij behouden zich zelf. Géén, die inzinkt, géén die moedeloos wordt.

Als dijkwerkers, die 't gat in den dijk moeten stoppen, al bruist 't water machtig er dóór, zóó werken zij in stugge dapperheid, in trillende weerbaarheid.

Zij houden het! Zij houden het!

Andrade, dat wonderbaarlijk mechaniek van uitrekbare, schroef-draaiende beenen, dat tegelijk soepel stel spieren, dat heerscht over iedere beweging; die man, die overal is, overal, en wiens loopen en trappen en koppen is zonder eenige matheid, zonder eenige onnauwkeurigheid, als kent hij geen vermoeienis, geen zenuwachtigheid, Andrade, dat wonder van 'n voetballer beheerscht gansch het veld. Hij is de gevaarlijke, hij is de vernietiger. Steeds maar stuwt hij zijn voorhoede op, steeds maar vernietigt hij de aanvallen van Holland. Doch v.d. Meulen en Denis en Tetzner houden zich kranig.

Minuut na minuut verstrijkt. Nog twéé minuten zijn te spelen. 'n Aanval op de Nederlandsche goal.

v.d. Meulen redt, wil wegtrappen, doch 'n fluitsignaal van den scheidsrechter laat hem zijn beweging

terugdwingen. Rustig ziet hij den referee aan, wacht kalm diens aanwijzing af. De Urugueezen wenden zich al om, om zich van de goal terug te trekken, Dan opeens... wijst de scheidsrechter naar de penalty-punt... Strafschop!!

Groote verwondering overal. Schrik. Ontstelling. Waarom? Waarom? Er wordt geprotesteerd. Er is heftig gediscussieer tusschen de Nederlanders en den Franschen leider. De Urugueezen wachten kalm, gelaten af. Er is geen zichtbare opwinding. Op de tribunes zit het publiek in drukke verwarring.

De heer Vallat blijft bij zijn beslissing.....

Geslagen, vernietigd, verpletterd trekken de Hollanders, die negentig minuten bijkans, al hun moed, al hun durf, al hun kracht van lichaam en geest gegeven hebben, zich terug. v.d. Meulen, onze glorieuze keeper staat alleen onder de lat. Op hem drukt nu gansch de verantwoordelijkheid, al de zwaarte van onzen nationalen roem als sportland.

Scarone, de venijnige schutter,

plaatst zich achter den bal. Het is dood-, dóódstil. Er bestaat niets meer voor al die duizenden en duizenden dan die bal, dat roerloos-liggende ronde ding op die witte vlek.

Dan gilt 't fluitje. Akelig-fel.

'n Korte loop, 'n knal..... en suizend boort de bal zich in het net.....

Dolzinnig springt, host en zwaait het publiek om dit Urugueesche doelpunt. De spelers omhelzen elkaar in uitbundig enthousiasme.

v.d. Meulen neemt langzaam den bal uit 't net, trapt hem terug 't veld in, waar de onzen staan, lamgeslagen, verpletterd, hun groot, onstuimig hart plots bekneld tot 'n klein, stil ding, vol droefheid en weemoed.

Op de tribune sluipen de enkele Hollanders stil weg uit de onbedaarlijke dolzinnigheid van 't Fransche publiek. Het tumult verbrijzelt hun hart, alle verwachting, alle hoop.

Zoo eindigt de roemruchte strijd van deze twee dappere landjes, met 'n onrechtvaardigheid.

'n Demi-finale van den grootsten wedstrijd op voetbalgebied is beslist door 'n onrechtvaardigen strafschop, toen de stand gelijk was.

Eerloos besluit van 'n heldenstrijd, 'n strijd zooals Europa nimmer op 'r sportveld aanschouwde..... Maar Nederlands roem, Nederlands eer bleef onbevlekt. Hun sneuvelen was geweest van 'n heroïsche grootschheid.

* * *

Het elftal was diep ontgoocheld. Moreel had het 'n knak gekregen als 'n neergehageld, jong korenveld.

Wijselijk bracht de elftal-commissie 'n heel ander elftal in 't veld voor den strijd om de derde plaats, die ging tegen het al-oude Zweden. Meest jonge spelers

waren 't. En zij hadden uit den gigantischen strijd der eerste ploeg gezien wat wilskracht en geestdrift konden bereiken. Het vuur der ouden was in hen gevaren. En opnieuw verbaasde Holland vriend en vijand door te toonen dat het in staat was twee bijna gelijkwaardige Olympische ploegen af te vaardigen. Holland als sportnatie bleek belangrijk. Met 1-1 hielden de jongeren stand tegen de Zweden. Opnieuw was er hoop en kans op 'n plaats in de rij der zegevierende landen. De hoofdspelers waren na enkele dagen uitgerust, hun verwondingen hersteld, dus nu kon Nederland weer zijn sterkste ploeg in 't veld zetten om Zweden te verslaan en ten minste den derden prijs te bemachtigen.

Helaas. Te zeer was 't moreel der spelers geknakt, te fel had de ontmoediging hun psychische krachten doorschud. Met 3-1 werd Holland, eerlijk en verdiend, geslagen. Zonder prijs kwam 't elftal in Holland terug, maar toch beladen met eer en grootheid. Het had 'n wedstrijd gespeeld, zóó geweldig, zoo vervoerend, tegen een zóó machtige ploeg, dat nooit, nooit deze strijd uit 't geheugen zou raken van allen die hem volgden, van dichtbij of van uit 't geestdriftig meelevend vaderland. Er was getoond, dat de jongens uit laag, vlak Holland 't bloed hadden en 't merg en de pit, waar helden uit bestaan en veroveraars.

En in Amsterdam, in Amsterdam over vier jaren, vier jaren van intense oefening, zouden zij glorieus revanche nemen op de virtuosen uit Uruguay. Dàt stond boven water, als de bezem van Piet Hein!! Zij zouden dan 'n eind maken aan 't wereldkampioenschap, dat deze meesters met één slag verworven hadden. Zwitserland hadden zij in den eindstrijd met 3-0 geslagen, en onder wilde vreugdekreten had Parijs hen

toegejuicht, doch..... vier jaar nog slechts..... en Amsterdam zou de wraak aanschouwen! 'n Heldhaftige, loyale wraak..... zonder oneerlijkheid!! ‘Tot op de Olympiade in Amsterdam,’ was de troostroep aan onze elf dapperen.

* * *

Het was in de begindagen der Olympische spelen, toen de roem van Uruguay, de lof over hun spel, de bewondering voor hun techniek, in alle kranten uiting vond, dat Wouter Duynstee met ‘Jong Leven’ op 'n dorp in de buurt deelnam aan serie-wedstrijden.

Met alle energie wierp Wouter zich weer op 't spel. De temperatuur was heel normaal, al was 't Juni; 'n zachte zon goudde door de lucht, 'n milde wind schuifelde door de lucht. Rijk was de wereld aan klaarte en wijdheid. Wouter voelde weer al 't bloed sterk in hem ruischen, als 'n sneeuw-rivier die dondert van de bergen in midden-zomer.

Jong, lenig, met 'n hart als 'n klok, en longen als 'n machtig orgel, stond hij op 't veld en speelde hij zich uit.

O! hij voelde zijn lichaam als 'n vreugdevol geschenk van God.

En hij speelde, speelde! Dat 't zinderde van kracht en lust.

Rond 't veld stonden de toeschouwers in stomme bewondering. Weinig gewend, vergaapten ze zich aan 't sprankelende, vonkende spel van Wouter Duynstee.

‘Die kent 't, krimmeneele.’

‘Verdorrie, da's d'r ééntje van de bovenste plank.’

‘Hai j' et ooit zóó gezien?’ luchtten ze in leuk dialect hun bewondering.

‘Jong Leven’ won z'n eerste match glansrijk. 'n Paar uren later speelden ze de finale, en wéér was Wouter in volle actie. Zijn kerngezond, getraind lichaam wist van geen vermoeienis.

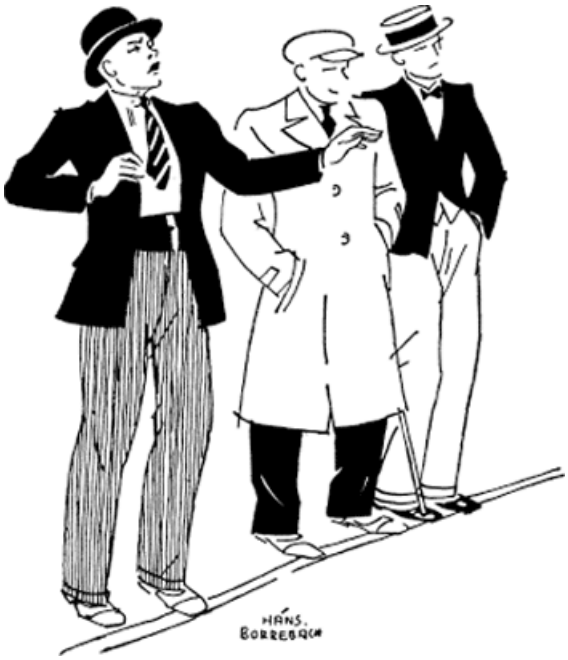

En 't boersch publiek stond opnieuw in spontaan-rebbelend enthousiasme.

‘Hai!’ riep er een - hij kòn niet sprakeloos blijven bij zoo'n geweldig spel - ‘Hai, verdorrie, da's 'nen Urugwees. Da's 'nen Urugwees. Wait 't, oit Parijs!’ En in 'n ommezien ging 't langs de lijn: ‘Hai Urugwees, hup, hup!’

De ‘Jong Leven’ spelers hadden eerst nog geen erg in die vreemde aanmoedigingskreten, maar toen 't

maar bléef klinken, drong 't tot hen door, en begrepen ze ook spoedig dat 't Wouter gold. Ze hadden pret in die kinderlijke opgetogenheid der dorpelingen, en al gauw riepen ze even lustig mee: ‘Hup, Uruguees, hup Uruguees,’ telkens als Wouter den bal had.

‘Zeg, wees nou wijzer,’ schudde die lachend de eer van zich af.

‘Ze zeggen 't toch, dat hoor je,’ motiveerde Karel Lanfers zijn geschreeuw. En weer terug in 't spel, liet hij er op volgen: ‘Pas op! Daar komt de bal.....’ En weghollend om zich vrij te maken, kreet hij: ‘Hup Uruguees, hier!!’ En brullend viel 't publiek bij: ‘Hup Uruguees, hup Uruguees.’

Glansrijk won ‘Jong Leven’ den eersten prijs.

Omstuwd door 'n bende dorpsjoggies trokken ze naar 't stationnetje. Wouter was de held van 't dorp. ‘Kaik,’ wezen de kleine boertjes, ‘dat is ie! Dáár, die! Zie je 'm..... Hai! Urugwais!’ En joviaal zwaaiden ze tegen hem in lachende bewondering.

Met 'n prachtigen beker kwam ‘Jong Leven’ in de stad terug.

Maar ze brachten nog méér mee, en vertelden 't allen die 't hooren wilden.

't Was 'n virtuoos uit 't kleine landje aan de Rio Plata, 'n virtuoos van 't edel voetbalspel. 'n Ras-echt Uruguees!

Van toen af heette Wouter Duynstee *‘De Uruguees’*.

8 All-round sportsman.

De Uruguees kreeg een paar maanden achtereen weinig gelegenheden meer om zijn bijzondere capaciteiten als voetballer te toonen. Maar dat gaf hem geen zorg. Hij hield toch zijn oefeningen, zijn bewegingen in de vrije lucht. Meneer Kroone veranderde nu in dezen zomertijd de gymnastieklessen in athletiekoefeningen, waar Wouter, energiek strevend naar een algemeene paraatheid, een schoon-harmonischen bouw, zich met diepen ernst toelei op de verschillende onderdeelen. Trouw was hij heel het jaar op de gymnastiekclub van ‘Jong Leven’ verschenen, had daar met onverzettelijke vasthoudendheid zich geoefend, en kloek en gezond van aanleg, had hij in één jaar merkwaardige vorderingen gemaakt. Zijn wilskracht, zijn idealisme - 'n man te worden die ook in zijn lichaam volgroeid was - (jongensachtige vertaling van 't ‘'n schoone tempel zijn van den H. Geest’) brachten hem over alles heen.

Ook zwemmen deed ie weer. Van Mei af aan reeds ging hij geregeld na kantoortijd weer naar het zwem-

bassin en lag hij in het water. Nauwkeurig verzorgde hij zijn slag, keek die af van geroutineerder zwemmers en oefende zich met niet àflatende zorgvuldigheid.

En steeds, steeds hield hij tijd voor studie, steeds bleef zijn geest frisch, hield hij belangstelling voor 't volle, belangrijke leven.

* * *

Op 'n avond, dat ‘Jong Leven’ weer aan athletiekoefeningen bezig was, en ‘de Uruguees’, zooals hij algemeen nu onder de sportvrienden genoemd werd, met hoogspringen, verspringen, kogelstooten en hardloopen tot de allerbesten had behoord, zei meneer Kroone opeens: ‘Zeg lui, weet je wat jullie moest doen?’

Nieuwsgierig groepten ze zich rondom den leeraar en zagen hem zwijgend aan.

‘Op Koninginnedag,’ zoo vervolgde die, toen allen rond hem stonden, ‘worden er athletiek-wedstrijden gehouden. Voelen jullie er nu niets voor om mee te doen?’

Nadenkend zwegen zij. 'n Enkele krabde zich bezorgd achter het oor.

‘Allo, niet bang zijn. Je moet voor den dag durven komen.’

‘Ja, maar.....’ wierp er een tegen, ‘ik ben bang, dat wij 'n figuur slaan als modder.’

‘Zou je denken?’

‘Wel, natuurlijk, meneer.....’

‘Zijn die andere mededingers dan zulke phenomenen?’ spotte meneer Kroone lichtjes. ‘Dat zijn toch ook maar dood-gewone menschen.’

‘Jawel, maar beter getraind, meer speciaal geoefend.’

‘Ik geloof er niks van..... En bovendien, wat zou dat dan nog? Als je meedoet, toon je tenminste moed te hebben om een eventueele nederlaag in 't openbaar te dragen. Dat kan ook wel 'ns goed zijn. Je gaat, zonder 'n kampproef, zoo gauw denken, dat je 't kent.

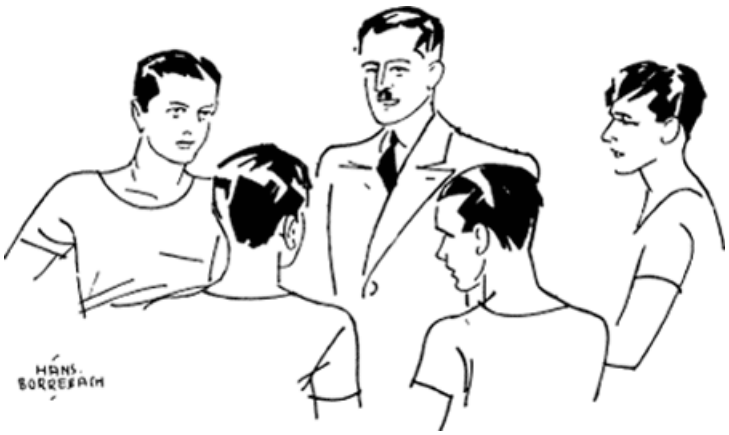

Ik ken tenminste heel wat menschen, die steeds langs den kant staan, en altijd critiseeren en oreeren, of zij de wijsheid in pacht hebben. Maar zèlf hebben ze nooit den moed gehad zich aan 'n openlijke nederlaag bloot te stellen..... Maar praten! práten kunnen ze als Brugman, en alles kunnen ze beter.’

‘Verdikt,’ riep Barend Leenhouts lachend, ‘u schijnt de sport-aanhangers te kennen!’

‘Geloof maar van ja,’ lachte Meneer Kroone terug. ‘Ik heb er gekend, die alles afbraken wat er gebeurde,

en als je ze vroeg: “Doe ook eens mee,” dan hadden ze honderd uitvluchten voor één. Bij sport hoort nu eenmaal krachtmeting. Dat is de prikkel tot volmaking als sportmensch. Je moet 'ns gelegenheid hebben te toonen wat je kunt. 'n Overwinning is steeds 'n vreugde. Tenminste..... als ze eerlijk is en verdiend..... dat zeg ik er bij. 'n Mensch wil éérste zijn. Eérste in politiek, in handel, in kunst, in gezag. 't Is meegegeven in je bloed; 't is de drang naar volmaakt zijn.’

‘Heila,’ spotte er een, ‘dat is toch wel wat overdreven.’

‘Overdreven, zeg je? Door wat denk jij dan, dat de menschheid wordt voortgedreven? Waarom geleerden, dokters, ingenieurs, scheikundigen, steeds maar streven naar vooruitgang? Het is precies dezelfde drang, maar niet zóó op 't middelpunt gericht, als de drang die heiligen maakt. Tenminste..... zóó zie ik al die pogingen.’

‘Maar,’ riep Barend weer tegen, ‘als 't nu 'ns eerzucht was?’

‘Wat dan nòg? Mag 'n mensch niet eerzuchtig zijn? Hij mag alleen niet alles voor de eer veil hebben. Maar eerzucht is geen zonde; wèl hoogmoed. 't Is iets zuiver menschelijks. Dieren hebben 't niet, zoover ik weet.’

‘Onze poes wel,’ spotte er een vroolijk, ‘die kalefatert zich iederen dag geweldig op.’

Het zwaarwichtig geboom was met deze onnoozele aardigheid ineens uit, en dáárom was 't den spotter ook enkel maar te doen.

‘Nou?’ kon meneer Kroone nu weer naar de aanleiding van al dat gepraat teruggrijpen, ‘wie voelt er wat voor om mee te doen? Jij, Barend?’

‘Ik wel! Ik wil wel eens toegejuicht worden, en

belauwerd uit het strijdperk treden!' kwam Barend met komischen ernst.

'Ik ook, ik ook.' Zes, zeven meldden zich aan, om mee te doen; ook Wouter was van de partij.

'Weet je wat, jongelui? Nu zullen wij straks 'ns afspreken, om 'n beetje meer te oefenen. We hebben nog vier weken den tijd, en dan kunnen wij nog heel wat leeren.'

Na de les bleven de zeven athleten met meneer Kroone achter om een en ander te bespreken.

Vanaf dien dag oefenden zij regelmatig onder leiding van meneer Kroone. Hij perfectionneerde hun start, verzorgde den aanloop voor kogelstooten, hield ademhalings-oefeningen, opdat ze den 31sten Augustus zoo fiksch en onderlegd mogelijk in den strijd zouden uitkomen.

De dag kwam!

Wouter kon het zich niet ontkennen: er kriebelde iets binnen in hem; iets akeligs, en 't ontbijt smaakte hem niet als anders.

'Zenuwen,' zei moeder. 'Ik begrijp niet wat je aanhaalt, zoo'n groote vent.'

'Ja, ik zelf nu ook niet meer,' lachte hij terug, 'maar, tja, ik heb nu eenmaal ingeschreven.'

'Is dàt erg,' meende moeder. 'Je kunt toch doen en laten wat je wilt.'

'O, ja! Natuurlijk. Maar ik heb 't eenmaal gezegd, en dan moet ik 't ook doen.'

Moeder kon er niet bij, schudde maar 't hoofd. 'Die sport tegeswoorig. Ze lijken wel gek.'

Wouter vermaakte zich met Moeders komische afkeerigheid van al die nieuwigheden. 'U komt toch zeker kijken?' vroeg hij lachend.

‘Ik zal wel wijzer wezen. Eer ìk naar dat kinderspul ga..... Ik kan m'n tijd beter gebruiken.’

Ondanks z'n zenuwachtig gevoel toch prettig gestemd, ging Wouter de kamer uit, de straat op. 'ns Zien naar de bedrijvigheid van den Koninginnedag-morgen met z'n leuke kinderoptochten van versierde wagens, vliegende hollanders en trekkarretjes. Ontroerend van naïviteit en kinderlijke zorg.

* * *

Vlaggen, wapperend in zon, op 'n luchtigen wind; 'n wijd groen veld met witte lijnen en cirkels grillig beteekend; dichte hagen menschen op de taluds en tribunes rondom; muziek, lustig schallend uit blinkende instrumenten onder 'n rijk beguirlande tentkap; helmstralende agenten; druk-doende, rozet-bestoken ordecommissarissen en jury-leden, dat alles viel kleurig, bewegelijk en lawaaiend in Wouters geest, toen hij, met enkele vrienden, evenals hij in 't sportcostuum van ‘Jong Leven’ en met 'n groot startnummer op den rug gespeld, het veld betrad.

In de mengeling van kleurige shirts, effen-groen, blauw, geel; geblokte, gestreepte - overlangs of overdwars - verborg hij zich voor al die oogen, ontelbare, die hij aan alle kanten wist kijken naar de sportlui. 't Vreemde, knagende gevoel was in hem nog sterker dan van morgen. Hij voelde z'n hart klein en benauwd tikken, en telkens moest hij z'n best doen iets in te slikken, wat er niet was. De muziek klonk hem vreemd, als 'n leugen. Hij kòn er niet naar luisteren in zorgelooze opgewektheid. Al pratend met z'n kennissen, probeerde hij zich 'n houding te geven, maar hij voelde

dat z'n woorden maar armoedige klankdingen waren, onwezenlijk en onnut.

'n Orde-commissaris, lange vellen papier in de hand, kwam naar 't troepje, waar Wouter bij stond.

‘Deelnemers 100 M. wedloop, naar den start!’ commandeerde hij. ‘Ginds, bij dien meneer met 't vlaggetje.’

‘Ha, nou zullen we 't hebben,’ kwam Barend Leenhouts opgewekt. ‘Nou gaan we 'ns eventjes records breken.’ Komisch branie-achtig stapte hij wijdbeens, armen breeduit slingerend, voor 't troepje sportlui uit naar de startplaats voor de 100 M.

‘Hier zijn we meneer! In hoeveel tijd mogen we 't doen?’ komiekte hij verder.

‘Zooveel als je wilt, als je maar den eersten prijs haalt,’ antwoordde de meneer rap.

‘Die halen we, meneer, die halen we,’ verzekerde Barend opschepperig.

Maar de meneer had geen tijd nog verder naar z'n geraaskal te luisteren. Hij begon even instructies te geven omtrent de te volgen regeling.

De veertig mededingers zouden loopen in series van vier, en de winnaar van elke serie zou komen in de halve finale, waarvan de eerste twee weer geplaatst werden in den eindstrijd.

Bevend in de knieën, luisterde Wouter toe. Hij voelde zich onrustig, zenuwachtig. Telkens probeerde hij zich te dwingen tot kalmte, tot onverschilligheid, maar 't lukte niet. De sensatie van voor 't eerst aan 'n athletiekwedstrijd mee te doen, zijn persoonlijk kunnen in 't openbaar te demonstreeren, bereed hem.

Daar ging de eerste ploeg loopers weg, roetsch..... op den knal van 't pistool..... Wouter keek aandachtig

toe, leefde mee in spanning wie winnen zou, drong de gedachte: ‘dadelijk hol jij zóó ten aanschouwe van al die duizenden,’ gauw terug. Hij dwong zijn aandacht uitsluitend op den wedstrijd, dien hij zag, bekeek de start-houding der mededingers, hun stijl, schatte hun tijd. En langzaam-aan kwam er wat rust in hem. Toch benijdde hij den humor, de luchtige vroolijkheid van Barend, die de heele zaak opvatte als 'n leuk aardigheidje. Per slot was 't dat ook wel, maar tòch... tòch... er was iets anders. Hij, Wouter, wilde iets zijn, iets kunnen.

Daar was 't Barends beurt.

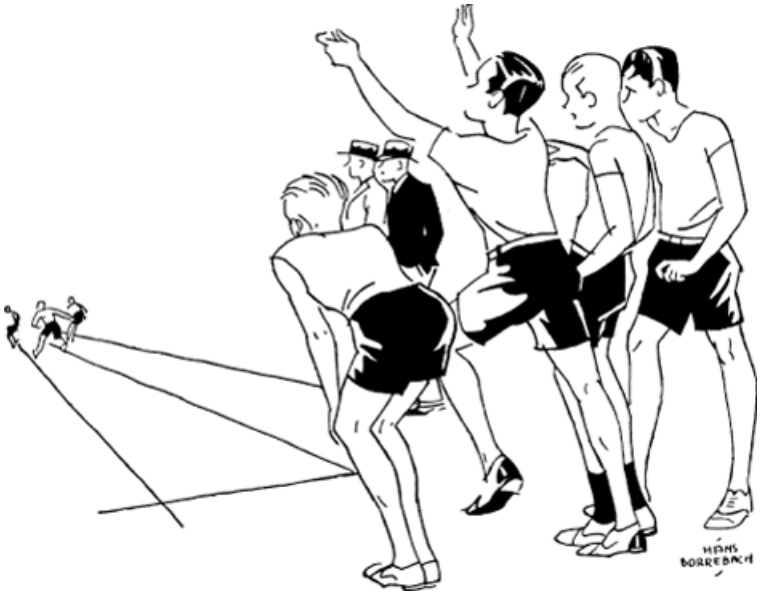

‘Ha!’ sprong die op uit 't gras, waar hij rustigzittend, aldoor maar z'n zotte invallen had uitgebazuind. ‘Opzij daar, opzij! Zet die muziektent achteruit, want m'n remmen werken niet.’

Behalve z'n drie rivalen, die zwijgend en ernstig neerknielden aan de witte beginstreep, hadden allen groote pret. Kalm, alsof er niets aan de hand was, wachtte Barend op nadere bevelen. Daar klonk 't waarschuwingsteeken van de finish, dat de nieuwe ploeg kon àfloopen. Dadelijk zat Barend in de houding.

‘Nou, daar gaan de Nederlandsche records!’ lichtte hij nog in. Toen klonk 't ‘Kláár!’ en vlak er op knalde 't schot. Weg vlogen de vier loopers.

‘Vooruit Barend! Vooruit!’ gilden Wouter en z'n drie overgebleven ‘Jong Leven’-vrienden. Ze moedigden hun club-makker vurig en opwindend aan. ‘Vooruit... Ja, ja, ja!’ Maar al hun gekrijsch hielp bitter weinig. Seconden nà de anderen kwam Barend aan 't eindpunt. ‘Ho!’ schreeuwde hij uitgelaten, zwaaiend met de armen. ‘Ho! dàt is loopen, hè!’ 't Publiek amuseerde zich om den kostelijken galgen-humor. En of er niets gebeurd was, stapte Barend naar z'n ‘Jong Leven’ vrienden, die ook al reeds geloopen hadden, en zette daar z'n vroolijke aanmerkingen over alles en nog wat verder.

Vlak er op was 't de beurt van Wouter.

Z'n naam viel hem koud op 't lijf. ‘Duynstee!’ Hij schrok er van. Zocht verlegen z'n plaats aan den start. In z'n keel was 'n wee, droog gevoel en z'n knie-banden voelde hij trillen. Hij zag 'ns naar z'n drie tegenstanders. Hij kende er geen enkelen van. Wel zag hij met klein-makende zorg, dat één hunner gekleed was in echt athleten costuum, wit en sierlijk. Hij gaf zich zelf

weinig kans. ‘Maar,’ en hij beet zich cordaat op de tanden, ‘ik zàl m'n best doen.’ Hij dwong zich, dwòng zich tot kalmte, trapte met overleg 'n putje in 't zand om stevig te kunnen starten, haalde diep adem, en zette zich toen, trillend van emotie, in de houding, die meneer Kroone hem had geleerd. ‘Klaar?’ klonk 't..... En ‘pang!’ daar knalde 't pistool. Wouter vlóóg weg. Even voelde hij weifeling, was 't of z'n beenen hem begaven, of z'n enkels omzwikten, maar hij wilde daar niet op letten, hij zette dóór. En steviger, soepeler voelde hij zijn beenen zich strekken, buigen; alle onzekerheid vloog uit 'm weg, en toen hij op de helft der baan was, was hij weer volop meester van al z'n kracht, al z'n vaardigheid, al z'n zelfbewustheid.

Op de baan vlak naast hem, zag hij schimmige beweging van 'n looper in 't wit. ‘Dat is ie,’ drong het helder tot hem door. En forscher zette hij zijn beenen, intenser dreef hij zich tot uitbuiting van alle kracht, die in hem was.

‘Hup Uruguees! Hup Uruguees!’ hoorde hij gillen. En vlak aan de finish hoorde hij bekende stemmen hem opjagen: ‘Ja, ja, goed, goed.’ Hij keek niet òp of òm. Er was niets voor hem dan dat dunne, witte draadje. Dichter kwam 't, dichter, hij zette zijn borst uit..... knap..... 't was dóór. Dóór! Zijn borst had het doorgetrokken. 't Was als 'n bevrijding geweest. 'n Heerlijk moment.

‘Hoera! Leve de Uruguees!’ kwam Barend aanstormen. ‘Gefeliciteerd, gefeliciteerd. Bijna nèt zoo vlug als ik.....’ Ook de andere makkers kwamen rond om hem, wenschten hem geluk, en tusschen het publiek hief 'n groep ‘Jong Leven’-leden het clublied aan. Vroolijke luidruchtigheid, beschaafd en echt, heerschte er om Wouters overwinning.

En hij zelf! Er lag 'n innige voldoening in hem, 'n zachte, gelukkige stemming. Rustig en kalm volgde hij 't verloop der nog volgende series.

Met twee club-makkers bleek Wouter in de demifinales te zijn geplaatst.

‘Duynstee! Duynstee!’ hoorde hij plots weer 'n ordecommissaris roepen.

‘Ja, meneer!’ kwam Wouter naar hem toe.

‘Jij hebt ingeschreven voor vèrspringen, is 't niet?’

‘Zeker, meneer.’

‘Dan dadelijk daar naar toe. 't Is bijna afgeloopen.’

Nog enkele andere loopers werden naar 't midden van 't veld gewezen, om hun drie vèrsprongen te maken.

‘Hoe staat 't?’ informeerde er een bij de jury.

‘Vijf meter, 30,’ antwoordde die.

‘Is dàt de verste?’ schrok Wouter verrast op.

‘Ja,’ knikte 't jury-lid.

Hé, dat gaf Wouter opeens vollen moed. Als ie niet ongelukkig was, kon hij misschien..... ‘Nee, niet te vroeg blij zijn,’ remde hij z'n vreugdig verwachten, ‘eerst springen.’

Z'n beurt afwachtend, stond Wouter vol spanning toe te zien, luisterde nauwkeurig toe, welke afstanden gemeten werden. Maar nog geen enkele was boven de vijf meter dertig.

Daar werd zijn naam afgeroepen.

‘Duynstee hier? Duynstee.....?’

‘Ik, meneer.’

Z'n start-nummer werd gecontroleerd en toen klonk 't: ‘In orde. Kent u 't reglement?’

Wat klonk dat gewichtig, en verbouwereerd schudde Wouter van nee. 't Werd hem uitgelegd, kort en zake-

lijk. ‘Begrepen, meneer.’ Toen ging hij om z'n aanloop te nemen.

Vaag voelde hij weer dat vreemde, knagende zenuwgevoel, maar hij zette er zich over heen. Hij wist, dat ie verder springen kon dan den afstand, die tot nu toe de grootste was. En dat gaf hem rust, zekerheid.

Energiek, z'n krachten dwingend in één richting, nam hij 'n aanloop, pijlsnel, sneller nog dan z'n honderdmeter-loop. Bij den balk, kets, zette hij zich af..... hoog vloog hij door de lucht, trok z'n beenen op, stootte die gestrekt vóór zich en licht als 'n veer kwam hij in 't zachte zand terecht. ‘Hé, alsjeblieft! Dat is me 'n sprongetje.....’ Dadelijk was er beweging in de groep omstanders. Met spanning keken allen naar het meten. De juryleden kwamen gewichtig naderbij, staarden naar de meetlat met gespannen oogen. ‘Vijf meter, 73.’ Algemeene verbazing. Op de hurken kwamen de juryleden bij de lat zitten, controleerden nauwkeurig.

‘Ja,’ was 't besluit, ‘vijf meter 73.’ Er viel applaus. Bewonderende blikken vlogen naar Wouter, die blozend, gelukkig-lachend weer heenliep voor zijn tweeden sprong. Nu, met dit succes als 'n zekerheid in zich, voelde hij pas heel z'n sterke, lenige lichaam ten volle in z'n macht. Weg waren angst, zenuwen en verlegenheid. Hij was weer de bewuste, stevige, lenige sportsman, die zich zelf beheerscht, die overtuigd is van zijn kunnen.

Zijn tweede sprong was nòg correcter, nog feller van wil. ‘Vijf meter, 81,’ kondigde de jury aan. 'n Opgetogen applaus klaterde op, en onder adem-inhoudende spanning wachtte men zijn derden sprong af. Maar hij kwam niet zoo ver, als bij zijn vorige.

Nog enkele deelnemers moesten 'n beurt hebben. Met

prettige spanning volgde Wouter hun verrichtingen, en 'n intense vreugde was 't hem, toen bleek, dat hij de eerste bleef.

Eenige minuten later verkondigde 'n scheepshoornende loei-stem, dat de uitslag van 't verspringen was:

No. 1. W. Duynstee met 5.81 M.

No. 2. J. v.d. Berg met 5.39 M.

No. 3. H. Melens met 5.30 M.

Er was vreugde in het kamp der ‘Jong Leven’-lui, en het club-lied bruiste fier en jong over 't veld. Eén van hen had gezegevierd.

Wat later had de demi-finale plaats van de 100 M. hardloopen. Nu was er in Wouter geen angst meer, nu kon hij zich geven zooals hij wàs, jong, kloek, gezond.

En weer won de Uruguees zijn serie.

‘Hup Uruguees! Hup Uruguees!’ brulde heel 't veld.

De mooi gebouwde, sierlijk loopende, licht en lenig bewegende blonde boy veroverde aller hart. Heel zijn doen, heel zijn voorkomen was van 'n innemende levensblijheid. 'n Jongen als 'n klaroenende bazuinstoot in 'n dal vol zon. Schoon, harmonisch schoon van zuivere jeugd en levenskracht.

* * *

Met een eersten prijs voor verspringen, hardloopen over 100 M, kogelstooten, en 'n tweeden voor de estafette-ploeg van ‘Jong Leven’ kwam Wouter 's avonds om 'n uur of zes thuis.

‘Dag moeder, dag vader.’

‘Dag Wouter.....,’ antwoordden zij. In hun oogen was 'n bijzonder sterk licht.

‘En... gefeliciteerd, jongen,’ glimlachte moeder stil.

‘Ja, je hebt je keurig gehouden, kerel,’ kwam vader ruimer en luider uit den hoek. ‘Zijn dàt je prijzen?’ en hij wees op de pakjes, die Wouter uit z'n zakken laadde.

‘Ja, vader. Vier! En voor u heb ik er ook maar een

meegebracht.’ Uit zijn sport-valiesje kreeg hij 'n fijn kistje sigaren te voorschijn. ‘Alsjeblieft. Ik dacht, dan heeft vader ook nog iets, want we mochten uitzoeken van verschillende tafeltjes.’

‘Dank je wel, jongen. Die zal ik 'ns lekker oppaffen,’ deed ie vroolijk. ‘Lóóp jij maar, ik zal wel rooken.’

‘En wat is dàt allemaal?’ kwam moeder lief-nieuwsgierig bij staan.

Wouter pakte leeg. 'n Mooi inktstel, 'n fijne leeren portemonnaie en 'n schitterend zilveren eerekruis.

‘Prachtig,’ deed ze kinderlijk-verrukt. ‘Prachtig.’ En het eerekruis draaiend in 'r rimpelvellige, top-platte vingers, zei ze: ‘Dat hang je natuurlijk op je kamertje, niet?’

‘Zou ik heusch?’

‘Wel natuurlijk, jongen. Dat is 'n leuke herinnering.’

Wouter keek z'n moeder 'ns aan. Hij zag hoe stralend haar oogen stonden en met wat zacht gebaar ze zijn prijzen aannam en van alle kanten bekeek.

‘Mooi hoor,’ prevelde ze, ‘echt mooi. En wat 'n echt sterke portemonnaie zeg. Dat is degelijk goed.’

‘U hem hebben, moeder?’

‘O-ò-ò-òch..... ’ weifel-zong ze als 'n kind dat zich bij gasten netjes gedragen wil.

‘U moogt gerust, hoor. Dáár..... houdt u hem maar.’

'r Oogen blonken plots jong de zijne aan.

‘Dank je wel, hoor..... Hè, jongen, ik hield m'n hart vast bij dat loopen. Ik dacht nog dat je er dood bij neer zou vallen.’

‘Hé! Bent u wezen kijken?’

Moeder bloosde, en ze sloeg haar oogen neer. Vader knipoogde 'ns tegen Wouter.

‘Och ja,’ zei ze toen, ‘vader wou met alle geweld 'ns gaan kijken. En hij wilde niet alleen.....’

Vader zoog 'ns heel forsch aan zijn sigaar. ‘Ja, ja,’ stoomde hij paffend, ‘en ik was 't óók natuurlijk, die vóóraan wilde staan op 't veld, is 't niet? 't Scheelde geen haar of we hadden ruzie gehad met de andere menschen, zóó heeft je moeder staan wringen om toch maar in de eerste rij te kunnen staan.’

Wouter glimlachte 'ns. Hij begreep moeders verlangen om 'r jongen aan den gang te zien, zeer goed.

‘En hoe vond u 't?’ kwam ie wat plagerig.

‘Aardig, jongen, aardig.’ 'r Gezicht was één lach, één trots. ‘Maar wat riepen ze toch allemaal tegen je?’

‘O! dat is 'n bijnaam van 't voetballen. Uruguees.’

Moeder was daar toch maar half mee ingenomen, vooral toen Wouter zei, dat 'n Uruguees eigenlijk uit Zuid-Amerika komt.

‘Jij bent toch geen nikker,’ vond ze. ‘Maar enfin, die jongens hebben altijd zoo iets bijzonders..... Ik zal even je inktstel en je medaille boven brengen, en dan gaan we eten. Je zult wel trek hebben.’

‘Nou, moeder, voor zes.’

Voorzichtig droeg moeder de prijzen naar boven, zocht er 'n plekje voor uit. 'n Portretlijstje nam ze zoolang weg en hing het blinkend kruis er voor in de plaats. Met 'r schortpunt wreef ze het nog glimmender dat het licht er fel inspatte. Het inktstel zette ze midden op tafel, lei er penhouder en potlood op, vulde 't, licht bevende van hand, met inkt, na de potjes aan 't gangfonteintje te hebben uitgespoeld.

Toen ging ze, na nog 'n blik op de twee nieuwe kamerdingen, naar beneden. Haar gezicht stond jong en blij.

En ze dankte Onzen Lieven Heer, zonder één rechtstreeksch woord tot Hem, voor zóó'n heerlijken, stralenden jongen.

Als 'n kind geurde ze de eerste weken tegen ieder die 't hooren wilde, dat haar portemonnaie, ‘ziet u hoe stevig? Echt leer,’ door Wouter gewonnen was met hardloopen. ‘Hij was 't eerste, 't eerste van allemáál! Hè, ik hield er m'n hart bij vast,’ glimlachte ze dan met 'n prettige griezeling.

9 Eenige bezoeken.

'n Paar dagen na Wouters leuke successen op de Koninginnedag-feesten, zat deze, zooals hij gewoon was, op zijn kamer te werken aan z'n Engelsche handelscorrespondentie, toen er gebeld werd.

Wouter was zóó diep in z'n ‘brieven’ verslonden, dat hij 't niet eens merkte. Toen moeder z'n kamer binnen' kwam, hief hij schrikkerig 't hoofd op.

‘Wout, er is 'n meneer voor je.’

‘'n Meneer?’ fluisterde hij verwonderd. ‘Voor mij?’

‘Ja. Hij moest jou hebben. “Wouter” zei ie. “Wouter Duynstee.” Hij zit nu in de voorkamer.’

Wout trok z'n jasje aan, schikte z'n haren en das wat rechter, en ging de trap af. Op geen stukken na kon hij raden wie er zijn zou.

‘Tik, tik,’ en nieuwsgierig-oogend kwam hij toen de deur binnen, zag 'n vreemden meneer.

‘Meneer Duynstee, meen ik?’ stond deze vriendelijk van zijn stoel op. ‘Mijn naam is van Daelen.’

‘Aangenaam, meneer. Gaat u zitten.’

Wouter, benieuwd-afwachtend, ging zwijgend zitten,

keek vragend den vreemden gast aan. Observeerde dien 'ns goed.

‘En.....’ begon die weifelend, spelend met z'n hoed, ‘u bent toch dezelfde, die..... van de week 'n heel stel eerste prijzen in de wacht sleepte?’

‘Ja, die ben ik,’ lachte Wouter.

‘Mijn compliment, hoor. 't Was 'n keurige prestatie.’

‘Och,’ hoofdschudde Wouter, ‘in 't land der blinden.....’

‘Ho, ho, dàt moet u niet zeggen. Ik geloof, dat u 'n beetje te bescheiden bent.’

Wouter dacht minder vleiend: ‘wat gaat u dat aan,’

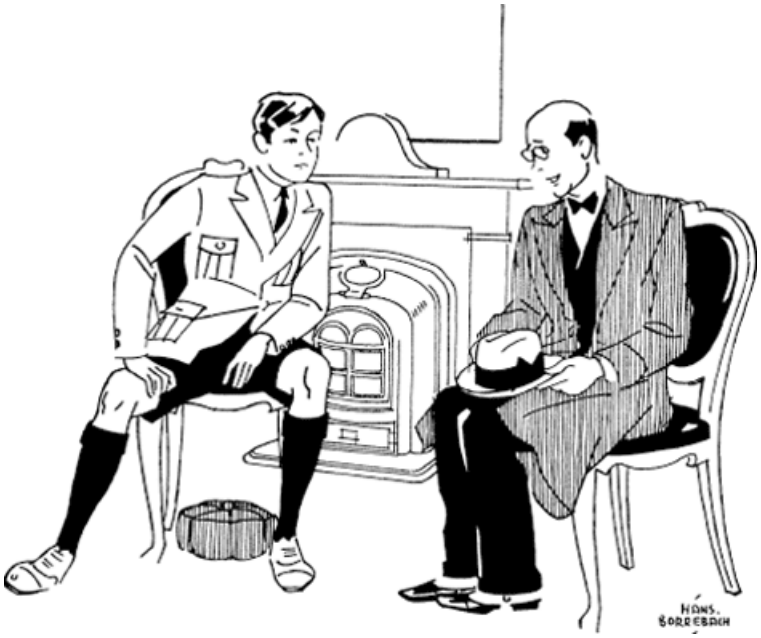

doch z'n gedachte uitspreken, deed hij niet. Hij moest eerst 'ns afwachten, wat 't bezoek eigenlijk gold. Erg sympathiek vond hij den heer niet. Hij had iets gluipends; hij was Wouter te vleierig, te lief.

‘Noemen ze u ook niet “de Uruguees”’, ging de stem erg onderdanig van toon verder.

‘Bah!’ dacht Wouter. ‘Wat moet ie toch?’ Kortaf, - hij schrok zelf wat van zijn kregelig antwoord - zei ie: ‘Ja, maar dat is maar jongens-aardigheid.’

‘Dat geloof ik graag, maar jongens zien doorgaans erg scherp,’ merkte de gast heel pienter op, en vertrouwelijk gaf ie 'n slim knipoogje naar den eenvoudigen jongen. ‘Ze hebben u zoo genoemd omdat u zoo puik voetbalt, niet waar?’

‘Puik..... puik.....’ onverschilligde Wouter. ‘Ik vind het niets bijzonders.’

‘Nu, maar ik denk, dat er heel wat clubs zijn, die u graag als lid opnamen.....’ en strak stonden de oogen op Wouter gericht.

Deze schrok er van op. Er kwam iets kouds in hem en hij voelde zijn blik hard worden en stroef. Zonder een woord te zeggen, bleef hij den bezoeker aanzien.

‘Ja, daar schrikt u van op, maar heusch, ik meen wat ik zeg.’ Even gleed z'n blik door de kamer, toen loerde hij naar Wouter, om te zien wat er in den jongen omging. Met 'n kort rukje schoof hij z'n stoel dichter bij en overleunend, z'n stem dempend tot bijnafluisteren, zei ie: ‘Zou u geen trek hebben voor “Sport en Spel” te gaan spelen?’

‘Sport en Spel?..... Maar..... ik ben al in 'n club,’ deed Wouter stroef.

‘Zeker, in “Jong Leven”, dat weet ik, maar die houden van 't jaar tòch immers op met voetballen.’

‘Nou, dan weet u méér dan ik, meneer,’ klonk 't koud, vernietigend.

‘'t Is toch algemeen bekend..... En als 't dit jaar niet is, dan toch zeker volgend jaar. Kijk u 'ns: U weet, dat H.V.C. vorig jaar eerste-klasser is geworden. Dat was altijd onze groote concurrent in de tweede afdeeling, en nu moeten wij ook met alle geweld promoveeren. Van 't jaar werden we op 't kantje af van de eerste plaats gewipt, maar als wij nu 'n paar goede krachten bijkrijgen, ù bijvoorbeeld, dan slagen we 't volgend jaar vast en zeker.’

‘Dat kan heel goed zijn en ik hoop 't zelfs voor u, maar u weet, ik speel in “Jong Leven”.

Maar, daar hebt u toch geen toekomst, meneer!’ verzekerde de man met veel stemverheffing en plechtstatigheid. ‘U, als jong, goed voetballer moet vooruit, u moet promotie maken.’

‘Och,’ schokschouderde Wouter, ‘ik voetbal voor m'n plezier.’

‘Dat begrijp ik, dat begrijp ik, maar,’ en de eerst zoo zoetsappig-doende meneer werd opdringeriger, ‘in 'n tweede klas-club, één der beste van 't land, speelt u toch véél gezelliger. Daar hebt u toch veel meer voldoening van uw spel. En kijk u 'ns aan. Met Kerstmis gaan we 'n tournée maken door België. 't Wordt 'n fijn uitstapje naar Antwerpen, Brussel en Brugge, dat vindt u toch ook wel fijn. Zoo kòm je nog 'ns ergens. Zóó word je bereisd, doe je menschenkennis op. Ik verzeker u, dat u zich echt goed op uw gemak zou voelen bij ons.’

Wouter voelde 'n weifeling opkomen. Maar hij verzette zich, voelde intuïtief iets onzuivers in deze historie. Koel zei ie dan ook: ‘Ik geloof 't graag, meneer, maar ik ben in “Jong Leven” en ik blijf daar. Ik heb

er m'n vrienden, m'n kennissen, en die geef ik niet op.'

'Vrienden, vrienden!' luchtig-handwuifde de gast. 'Vrienden! Die zijn overal te vinden.'

't Brandde Wouter om te zeggen: 'maar zulke niet.' Hij hield zich echter in en zweeg. Wat de man verder ook mocht gaan zeggen, hij zou zwijgen, zwijgen als 'n visch. Alleen 't hoog noodige, wat de burgerlijke beleefdheid eischte, zou hij hem nog antwoorden.

De meneer scheen Wouters zwijgzaamheid op te vatten als 'n bewijs van z'n vorderen in de goede richting; als 'n bewijs dat zijn woorden den jongen man tot nadenken hadden gebracht. Want overtuigender, klemmender ging ie verder: 'Onze spelers zijn altijd na iedere match als leuke vrienden bij elkaar. U weet, we hebben 'n echt gezellig clublokaal, en altijd zijn we daar na de wedstrijden bij elkaar, we maken muziek, we praten wat... Enfin, echt leuk is 't daar. Zoo echt, als 't bij jongelui past.' Even zweeg hij. Toen, als blij met z'n inval, vroeg ie monter: 'Weet u wat? Komt u Zaterdag 'ns oploopen. Dan zult u zien hoe leuk 't er is.'

''s Zaterdags kan ik nooit,' ontweek Wouter.

'Dan Zondag! 's Zondags kunt u toch altijd.'

'Nou, dat is niet eens zeker.'

'Toe nu, meneer Duynstee, komt u Zondag om 'n uur of vijf 'ns oploopen. Dan ben ik er ook, en zal ik u wel introduceeren.'

Wouter zweeg. 'Ik wou dat u optrommelde,' dacht ie onvriendelijk. Maar de meneer dacht er niet aan. Hij begon de namen der bestuursleden te noemen, en der voornaamste spelers, zoekende of er niet één bij was, dien Wouter kende. Maar telkens ontnuchterde Wouter hem met 'n 'nee meneer, ken ik niet.' Hoogstens zei ie 'ns: 'Ja, wel 'ns van gehoord, maar meer

ook niet.’ Doch den enkelen keer, dat hij dit zei, sloofde de heer zich uit om de schitterende capaciteiten van dien bekende te noemen en hoog op te geven van diens aardig karakter, van diens leuke manieren. Ten laatste, kregel over al dat gezeur aan z'n hoofd, zei Wouter: ‘'t Spijt me wel meneer, maar ik bèn bij “Jong Leven” en daar blìjf ik bij,’ en als 'n duidelijke aanmaning nu maar heen te gaan, stond de jongen van zijn stoel op.

De man begréép de aanduiding, stond houdingzoekend op, kuchte terwijl 'ns droog. ‘Hm, hm, spijt me erg.’ Langzaam, als nadenkend, scharrelde hij, steeds bedachtzaam-spelend met z'n hoed, naar de kamerdeur. Bleef daar nog even staan talmen, zonder Wout aan te zien.

Even stonden ze zoo, belachelijk-onwijs, tegenover elkaar. Wouter brak de stomme situatie, door met 'n dorren klik de deurkruk om te draaien. ‘Pardon,’ kwam toen snel de vreemde, zijn hand leggend op die van Wouter. ‘Hebt u 'n fiets?’

Verwonderd staarde de jongen den bezoeker aan; hij snapte niets van 't verband tusschen dit en 't vorige.

‘'n Fiets?’ Toen vermoedend, dat de meneer zeker hem wilde vragen hem naar 't clubhuis te begeleiden of iets dergelijks, bekende hij openhartig: ‘Nee, meneer.’

‘Zóó?..... Enfin. Dus u blijft bij wat u gezegd hebt?’

‘Ja, meneer. 't Spijt me wel, maar ik denk er niet over van club te veranderen.’

‘U staat volkomen vrij, natuurlijk.’ En lachend, weer heel en al de onderdanige dienaar, stapte hij beleefdstil voor Wouter de gang door.

‘'n Prachtig zomertje, vindt u niet?’ praatte hij opgewekt en vriendschappelijk.

‘Ja, buitengewoon,’ viel Wouter hem bij, opgelucht, dat hij eindelijk van 't bezoek verlost werd.

‘U traint zeker geregeld? Ja, die lui van ons ook. Wel fijn, als je aan sport doet.’

Ze stonden aan de straatdeur. Monter babbelde de man door. ‘U kent zeker zoowat alles. Gymnastiseert u ook?’

‘'n Beetje,’ gaf Wouter welwillend toe.

‘En schaatsen natuurlijk ook. 's Winters dan altijd, wel te verstaan. En fietsen. U kent toch fietsen!’

‘Ja, kennen wel. Maar och, ik heb druk werk.’

‘Zóó, u bent op kantoor, is niet. Ja, dat meen ik gehoord te hebben. En dan studie zeker. Och, ja, dat gaat zoo, hé. 'n Mensch moet werken. Nu, meneer Duynstee, 't was me hoogst aangenaam.’

Lief-glimlachend, buigend, stak de meneer de hand uit ten afscheid.

‘Dag meneer, goeden avond.’

‘Goeden avond.’ Wijd den hoed doppend stapte de gast weg.

Met 'n zucht van verlichting sloot Wouter de deur en zocht gauw zijn kamertje weer op.

'n Paar minuten later was hij opnieuw verdiept in zijn Engelsch werk, dacht hij aan geen voetbal meer en aan geen ‘Sport en Spel.’

Maar ‘Sport en Spel’ dacht daarentegen wel aan hem, en dat wel zéér sterk.

Toen Wouter den Zondag, volgende op dat vreemde bezoek, op het ‘Jong Leven’-veld 'n wedstrijd speelde, ontdekte hij tusschen de gewone, bekende toeschouwers - meest vereenigings-jongelui met familieleden - enkele nieuwe gezichten. Hij had weinig moeite met te ontdekken, dat hij zeer speciaal door die vreemde be-

zoekers werd gadegeslagen. Veel trok hij er zich echter niet van aan; hij speelde door, zooals hij gewend was, prettig, opgewekt en vol ijver.

In de pauze, bij 't teruggaan naar 't kleedhokje, negeerde hij het stel volkomen, al wist het met opvallende

en tòch argeloos-doende wandelingetjes, zich juist op den weg te stellen, dien hij gaan moest om 't kleedkamertje te bereiken. Hij voelde hoe hij van kop tot teen door ieder van hen werd gemonsterd. Dadelijk begreep hij, dat dit gedoe verband hield met 't bezoek van enkele dagen terug. Hij stoorde zich er echter niet aan, wandelde zonder op te zien 'n tien minuten later

weer naar 't veld terug, temidden van enkele clubmakkers, waarachter hij zich veilig stelde voor de onderzoekende oogen der ‘spionnen’. Zoo had hij ze bij zichzelf al gequalificeerd.

Prettig speelde hij den wedstrijd uit, trok vroolijk met z'n clubje terug om zich te kleeden en 't gaf hem 'n prettig gevoel nu niemand van 't groepje verkenners op zijn weg te ontmoeten. 't Luchtte hem op. ‘Ziezoo,’ dacht hij, ‘ze zijn zeker maar wijselijk naar huis getrokken.’

Zonder nog verder aan hen te denken, kleedde hij zich. 'n Kwartiertje daarna stond hij frisch-gewasschen en lekker opgeknapt, klaar om te gaan.

Binnen in 't hok hing een benauwde lucht. ‘Ik wacht buiten wel, lui!’ zei ie daarom en al heengaand, riep hij tegen Barend Leenhouts: ‘Allo, jò, schiet 'ns wat op. Zit ie me nog met z'n sokken te haspelen.’ En kameraadschappelijk sloeg hij met z'n valiesje naar Barend, die op z'n elf gemakken zijn onderdanen zat te overtrekken, onderwijl met vollen mond chocolade pruimend.

‘Awoe,’ grommelde die. ‘'t Is nog lang geen tien uur. Hoe moet je anders zoo'n langen avond dóórkomen?’

‘Jij klaar?’ lachte Wouter tegen 'n ander. ‘Ga je vast mee?’

De riemen van z'n koffer nog bindend, stapte de ander met Wouter mee naar buiten.

Maar nog nauwelijks buiten, nog vóór hij z'n voet van 't drempeltje had gezet, ontwaarden Wouters oogen alweer de vreemde bezoekers. 'n Schaduw trok over z'n gezicht, maar doende als merkte hij hen niet op, ging hij met z'n vrind vlak bij den uitgang van 't kleedlokaaltje staan praten, zijn rug gekeerd naar het spioneerend troepje.

Doch zóó gemakkelijk lieten die hun wild niet schieten.

Pas 'n paar woorden had hij kunnen wisselen met z'n kameraad, of hij zag 'n schaduw naast zich komen en hoorde iemand heel beleefd vragen: ‘Pardon, bent u niet meneer Duynstee?’

‘Zeker, meneer.’ Zich omwendend keek Wouter in het gezicht van een der ongewone bezoekers.

‘Zou ik u dan even mogen spreken?’

Wouters vriend trok zich al terug, wandelde 'n eindje verder, en Wouter stond dus alleen tegenover den vreemde, kon niet anders zeggen dan: ‘Zeker, meneer.’

Drentelend kwamen ook de anderen naderbij. Zij stelden zich voor als bestuursleden van ‘Sport en Spel’.

‘Schikt u 't misschien?’ vroeg de heer, die hem 't eerst had aangesproken, en die de voorzitter bleek te zijn, ‘dat u 'n eindje met ons oploopt. We wilden graag 'n onderhoud met u hebben.’

Wouter had de vage impuls, kortaf te weigeren, maar hij was wat overrompeld door den plotselingen overval, en z'n valiesje opnemend, prevelde hij: ‘Zeker wel, heeren.’

Gezamenlijk wandelden zij het sportveld af, praatten over den gespeelden wedstrijd. Even voorbij den uitgang, waar een leuk, schaduwig paviljoen-restaurant was, noodigden ze ‘den Uruguees’ uit om mee 'n plaatsje te kiezen onder een der kleurige terras-parasols. Hij weigerde aanvankelijk, doch daar de heeren aandrongen, en dat wel zeer vriendelijk, moest hij ten laatste hun uitnoodiging aannemen. Tegen zijn zin eigenlijk in, voelend dat hij verkeerd deed en zich verwijtend dat ie niet resoluut genoeg was, ging Wouter met hen mee.

Even later zaten ze, wat afzijdig, buiten het gehoor der enkele bezoekers.

Toen de kellner de consumptie gebracht had, was er 'n afwachtende stilte. De een keek den ander aan, gaf 'n wenk, trok de wenkbrauwen 'ns op, terwijl Wouter stil in z'n glaasje kwast zat te visschen naar 'n geel, duik-schietend citroenpitje. Hij mèrkte niets van 't stil gedachten-telegrafeeren rond zich, maar voelde 't. Hij voèlde, dat er rond hem iets samenspande.

Eindelijk brak de voorzitter de stilte: ‘U begrijpt zeker wel, meneer Duynstee, wat eigenlijk de reden is dat wij u komen opzoeken.’

Wouter lachte 'ns even begrijpend, ging door met 't gespeel in zijn kwast-aquarium.

‘We zijn vanmiddag ons eens komen overtuigen van uw spel, en zonder complimentjes uit te willen deelen, moet ik zeggen, dat u mij, en ook de anderen, geweldig bent meegevallen. Is niet, heeren?’

De anderen vielen gretig bij. ‘Ja, buitengewoon.’

‘We hadden al veel van u gehoord, maar meestal zijn die loftuitingen erg overdreven, en blijkt 't achteraf dat de speler er niet veel van maakt. Och, u weet zelf, hoe de jongelui altijd snoeven over hun sterk elftal en hun “ster”, maar dezen keer hebben zij niets te veel gezegd.’

‘Nee, niets,’ vond er een.

‘Nee, uw bijnaam komt u best toe,’ lachte de voorzitter. ‘En nu hebt u, zooals ik gehoord hebt, plan om voor “Sport en Spel” uit te komen.’

Verrast keek Wouter op. ‘Wat zegt u? Plan om bij.....’ Maar hij kreeg geen gelegenheid verder te spreken, doordat de woordvoerder van 't gezelschap glimlachend onderbrak:

‘Daar behoeft u niet van te schrikken. 't Is toch geen schande.’

‘Nee..... dat niet..... Maar..... ik kan me niet herinneren, dat ik ooit zooiets zou hebben laten blijken.’

‘?Hé!’ Nu was 't de voorzitter van ‘Sport en Spel’ die zich verwonderde. Met 'n korten hoofddraai wendde hij zich tot een der anderen, en zei: ‘Meneer Meinders, hoort u dat?’

De toegesprokene knikte onthutst, kleurde lichtjes, maar zich bedwingend, antwoordde hij, den vinger wrijvend langs den tafelrand, en de oogen slechts nu

en dan opheffend: ‘Daar begrijp ik niets van..... Meneer Duynstee. Heeft u van de week dan geen bezoek gehad van meneer van Daelen?’

‘Meneer van Daelen?’ dacht Wouter even na. ‘O, ja, ja. Nu herinner ik me z'n naam. Van Daelen, ja, zóó heette hij.’

‘Ah, juist! En tegen dien zei u toch dat u er eens over denken zou, en dat u toch wel erg veel trek had 't 'ns te probeeren.’

‘Probeeren?’ viel Wouter hard uit. ‘Wat probeeren?’

‘Bij “Sport en Spel”. U hebt te verstaan gegeven voor ons te spelen, als u er zeker van waart in het eerste elftal uit te mogen komen.’

Strak zagen de heeren hem aan. Wouter zat stomgeslagen door zóó'n brutalen leugen. ‘Ik?’ en de hand op de borst, bleef hij zoo, zonder iets méér te kunnen zeggen, sprakeloos zitten.

‘Ja, u!’ bevestigde meneer Meinders, en de anderen vielen hem bevestigend bij.

‘Geen kwestie van, heeren.’ Wouter was zich zelf weer, en verontwaardigd verdedigde hij zich: ‘Die meneer is wel bij me geweest, maar ik heb hem geen woord gezegd van al wat u me daar vertelt. Geen woord.’

‘Ja, maar,’ viel de voorzitter voorzichtig in. ‘Die meneer zal toch niet met leugens aan komen zetten. Vrijdagavond is hij bij meneer Meinders, onzen secretaris, gekomen met de boodschap, dat hij misschien 'n nieuwen speler had voor ons, en toen noemde hij uw naam. Hij zei er zelfs bij, dat we u vandaag konden zien spelen. Hoe zouden wij anders op 't idée zijn gekomen om hier naar 't veld te komen?’

‘Daar begrijp ik niets van..... Heeft hij u dàt verteld, meneer?’

‘Ja,’ bevestigde meneer Meinders. ‘Ik dacht niet anders, dan u zou zonder slag of stoot lid worden, temeer daar ik u durf verzekeren, dat u vast en zeker in 't eerste elftal 'n plaatsje krijgt.’

‘Best mogelijk, meneer, maar daar gaat 't nu niet om. Als die meneer van Daelen eerlijk was geweest, had hij u moeten zeggen, dat ik glad-af geweigerd heb van club te veranderen.’

Onderzoekend keken de heeren hem aan; de secre-

taris echter stak kalm 'n sigaret op, blies fijn-van-lip den rook om zijn vingers, dat de asch van zijn sigaret er van oplichtte.

‘Zóó?’ zat hij te prevelen. ‘Zóó? Ik kan me toch moeilijk voorstellen, dat meneer van Daelen met leugens bij me is gekomen.’

Wouter voelde zijn bloed er even door stil staan. ‘Pardon, meneer,’ vinnigde hij, ‘ik vertel u precies zooals 't gebeurd is. Ik heb geweigerd, en als die meneer 't u anders verteld heeft, dan heeft hij u verkeerd ingelicht.’

De secretaris antwoordde niet, ging verder met z'n cigarettenrook voor zich uit te blazen. De anderen zaten onthutst. De voorzitter was weer de eerste, die begon te spreken.

‘Als u dat met zoo'n overtuiging durft beweren, moèt ik u wel gelooven. Dus..... meneer van Daelen is wèl bij u geweest, maar u hebt hem geen gunstig antwoord gegeven?’

‘Juist, meneer. Ik heb hem gezegd, dat ik in “Jong Leven” m'n vrienden heb, en m'n kennissen, en dat ik die niet prijsgeef. En als u wilt, durf ik dat vol te houden, waar die meneer bij is..... Ik wou, dat hij meegekomen was.’

‘Dat geloof ik graag, ja. Maar meneer van Daelen is geen bestuurslid, dus had die met onze conferentie niets te maken.’

‘Geen bestuurslid?’

‘Nee, 'n gewoon supporter. Wij voor ons, wij houden niet van spelers naloopen. Ik ben 'n groot tegenstander van al dat geronsel. Ik vind, dat spelers uit zich zelf moeten komen en niet er bij ‘gehaald’ moeten worden. Natuurlijk..... àls we weten, dat een of ander goed

speler, zooals u bijvoorbeeld, wel genegen is om te komen, maar door een of andere omstandigheid nog aarzelt, ja, dàn doen we natuurlijk ons best om zoo iemand te krijgen. Doch spelers bij anders clubs “weghalen” is tegen mijn principe. Het spijt me wel, dat we dus voor niets gekomen zijn.’

‘Als die meneer eerlijk was geweest, had hij u die moeite bespaard, meneer, want heusch, ik heb hem niet de minste hoop gegeven.’

‘'t Is vreemd. Maar..... was die meneer dan zoo maar, zonder eenige aanleiding u komen opzoeken?’

‘Ja, meneer. Ik kende hem voordien niet.’

‘Zoo..... U ziet alweer: al staat 't bestuur op 'n goed standpunt, dan zijn er altijd nog van die fanatieke supporters, die probeeren hun club 'n dienst te bewijzen.’

‘'n Twijfelachtige dienst,’ merkte een der heeren hoofdschuddend op. ‘Enfin, ik hoop dat meneer Duynstee in elk geval overtuigd is, dat het bestuur in dezen vrijuit gaat.’

‘Natuurlijk, heeren. Ik zie nu heel goed in, hoe de zaak in haar werk is gegaan.’

Besluiteloos zat 't groepje even zwijgend bij elkaar.

‘Maar..... maar is er misschien geen verandering gekomen in uw opinie?’ 't Was de secretaris, die dit, met al zijn aandacht op 't uitdooven van z'n sigaretteneindje in den aschbak, als voor zich zelf sprak.

Doordringend keken de anderen hem aan, doch zij zeiden niets. Wouter echter vroeg als niet begrijpend: ‘Veranderd? Hoe zoo?’

‘Och, dat u misschien na deze kennismaking, uw besluit om bij..... hoe heet dat clubje ook weer..... “Jong.....” oh, ja, “Jong Leven” te blijven, veranderd hebt.’

Wouter gaf geen antwoord, kòn dat niet; zóó stond hem die man met zijn uitgestreken manieren tegen.

De voorzitter, pijnlijk getroffen door dezen erg ontactischen zet, trachtte de situatie te redden, en zei: ‘Me dunkt, dat we daaraan niet behoeven te denken. Meneer Duynstee heeft genoeg laten blijken, dat hij z'n club trouw blijft. Laten wij dus geen moeite meer doen. Nog eens, ik houd niet van dat geronsel. Het wreekt zich zelf toch, vroeg of laat. 't Eenige is, dat we meneer Duynstee vragen, om, in geval hij van club wil veranderen, aan ons te denken. Wij zouden erg met zoo'n aanwinst ingenomen zijn.’

De secretaris die zóó heel zacht, maar toch gevoelig op zijn nummer was gezet, wist niet beter te doen om zijn figuur te redden, dan z'n sigarettenkoker te pakken en er met veel aandacht 'n sigaret uit te kiezen.

‘Maar,’ vervolgde de voorzitter, ‘voorloopig zullen we 't zònder hem moeten stellen. Willen we dus de conferentie maar als geëindigd beschouwen, heeren?’

‘Dat zullen we wel moèten,’ merkte er een lakoniek op. Nog even praatten zij wat over voetbal en 't komend seizoen. Even later stond Wouter op, en nam hij van de heeren afscheid. Heel kameraadschappelijk en vriendelijk. Alleen meneer Meinders deed uiterst koel, en durfde hem niet in de oogen zien.

Even bleven de heeren van ‘Sport en Spel’ nog bijeen. Zij bewaarden van 't onderhoud met Wouter 'n minder prettig gevoel, dat gemakkelijk zou zijn te vergelijken met dat, wat iemand heeft, die hoopt geld te ontvangen, en dan wordt weggestuurd met de dooddoener, dat ‘meneer niet thuis is.’

Ze vonden het lam, een flater te hebben geslagen, en zij bekenden dit dan ook openlijk. Meneer van Daelen,

die van dit alles de schuld was, werd minder liefelijk beoordeeld, doch ook den secretaris wezen zij op diens lichtgeloovigheid.

‘En toch,’ verdedigde deze zich, ‘toch hecht ik voor mij meer waarde aan wat van Daelen gezegd heeft, dan aan al wat die..... “Uruguees” zat te beweren.’

‘Kom, kom,’ haalde de voorzitter zijn schouders op. ‘Ik hou 't op hèm. Die meneer van Daelen is me te fanatiek. Herinner je die geschiedenis van 't vorig jaar maar eens, toen hij oorzaak werd van 'n relletje op ons veld. Daar hadden we bijna een leelijke pijp door gerookt. Nee..... zulke supporters kunnen mij gestolen worden. Ze doen meer kwaad dan goed.’

De anderen vielen hem bij en de heer Meinders kon niet anders doen dan ook maar toegeven. Van harte ging 't echter niet. ‘Want.....’ dacht ie stil, ‘die meneer van Daelen was 'n tè goede klant voor zijn sigarenzaak..... ik mag zulke vurige aanhangers wel..... dat geeft m'n winkel 'n prettige sensatie en..... dat trekt àltijd..... Laat hen maar praten..... ik moet 't juist van die supporters hebben.’

‘Spelen kan ie anders,’ gooide 'n ander 't gesprek plots over 'n anderen boeg. ‘Sjonge, zoo'n kereltje er bij, en we waren 'n stuk vooruit.’

‘Tja, tja,’ gaven zij toe, ‘maar wat niet is, kan nog komen.’

Met deze troostvolle overweging stonden ze op, en gingen ze huiswaarts.

* * *

Zoodra meneer Meinders z'n zaak binnenkwam, zag ie op 't krukje voor de toonbank, van Daelen zitten.

‘En?’ sprong deze dadelijk op.

‘'n Strop, meneer. Hij vertikt 't.’

‘Vervloekt! En waarom?’

Ting, deed de bel. 'n Andere klant kwam binnen. Toen wéér een. En zij bleven 'n praatje houden over 't weer, over den voetbal, over de Zilveren bal-wedstrijden, waarvan juist dien dag de tweede ronde was gespeeld. Met volle ambitie, en alle scherpzinnigheid, schatten ze de sterkte der verschillende ploegen.

Meneer van Daelen hield zich wonderlijk kalm. Hij hunkerde nu maar naar één ding: alleen te zijn met Meinders, om 'ns precies te hooren wat er gepasseerd was.

Doch het zat hem niet mee. Of de duivel er de hand in had, - of was 't voor deze gelegenheid misschien zijn goede Engel! - 't bleef loopen in de sigarenzaak en hij kreeg geen kans zijn nieuwsgierigheid tevreden te stellen. Hij werd er kriegel van, ijsbeerde van toonbank naar etalagekast, ging weer zitten, zweeg als 'n boek, stond weer op, seinde met onheilspellende oogen achter den rug der bezoekers, naar Meinders, die maar gedwongen was de gesprekken vriendelijk en vol attentie te volgen. En 't bléef maar duren. Geen moment waren van Daelen en Meinders alleen. Dat begon den eerste te vervelen.

‘Nou!’ rukte hij zich overeind van 't krukje, waar hij pàs vol wrevel zóó ruw op was neergeploft, dat 't ding van schrik krijschend over de vloertegels was geschoven, ‘ik kom straks wel even terug. Adieu, heeren!’ En weg was ie.

Tegen sluitingstijd was ie weer terug; in 't kamertje achter den winkel wachtte hij de paar minuten, dat 't nog duurde, eer Meinders den sleutel in de deur om-

draaien kon en zij eindelijk, eindelijk samen rustig praten konden.

‘Ziezoo,’ kwam Meinders binnen, ‘dat is alweer 'n dag achter den rug. ‘'n Kop thee, meneer?’

‘Graag, ja.’

‘Vrouw, breng je even twee koppen thee, voor meneer van Daelen en mij,’ riep hij even de gang in. Toen kwam hij vlug aan tafel zitten, en vertelde 't verloop der bespreking. Telkens kwam van Daelen met veel belangstelling tusschenbeide. ‘En hoe had ie gespeeld?’ ‘Wat zei ie precies?’ ‘En wat zei diè toen?’ ‘Heb je op zijn gezicht gelet, toen je dat vroeg?’ Dergelijke vragen, die bedoelden precies en zuiver alles te weten te komen, onderbraken telkens 't relaas, dat Meinders uitbracht.

‘Stommerds!’ schold van Daelen, toen die uitverteld was. ‘Stommerds! Ja, je moet er zoo'n idiote principes maar op na houden. Of de spelers je zoo maar in je mond komen gevlogen! Stom! Stom!’ Hij sprong er van op, liep wat heen en weer te dazen. ‘Dat is nou 'n bestuur! Die moeten nu zorgen, dat de club groot wordt. Zou je ze niet.....? Zou je ze niet.....?’

Wat ie ze ‘zou’, zie ie niet, want juist kwam mevrouw Meinders 't kamertje in, met de thee. Maar nauwelijks was ze weer heen, of de heer van Daelen zei vast en positief: ‘Maar hèbben moèten we hem, Hebben moeten we hem! Ik maak me sterk, dat ie wel komen wil, en dat al dat geweiger en dat gespiegel met z'n vrindenclub, maar uitvluchtjes zijn. Luister 'ns, Meinders,’ en hij ging weer zitten, schoof z'n stoel heel dicht bij dien van Meinders, zoodat ze heel vertrouwelijk vlak bijeen kwamen te zitten. ‘Luister 'ns,’ en zijn stem klonk fluisterend gewichtig en vol overtuiging,

‘toen ik bij 'm was, heb ik 'ns geïnformeerd, zoo maar vlak langs mijn neus weg, of.....’ Zijn stem werd nòg zachter. Hun hoofden waren dicht bijeen. Van Daelen had maar steeds 't woord, en Meinders knikte maar 'ns nu en dan, zijn oogen fijn-dichtgeknepen en zijn lippen valsch gespitst.

'n Uurtje later namen de twee afscheid.

‘Succes, hoor!’ wenschte Meinders.

‘Dank je. Je zult zien! 't Lukt! Adieu.’ En vol goeden moed stapte van Daelen de straat op, koesterend 't knappe plannetje dat hij zoo handig ineen had gezet.

* * *

's Woendags in die zelfde week, tegen 'n uur of half zes, dus nog vóór Wouter van kantoor thuis was - vijf uur was dat uit, en daarna ging hij nog steeds 'n half uurtje zwemmen - werd er aan zijn huis gebeld.

Moeder deed open, en daar stond vóór haar 'n heer, dezelfde heer van vorige week, herkende ze.

‘Dag juffrouw. Uw zoon thuis?’

‘Nee meneer. Maar over 'n kwartiertje zal hij wel hier zijn.’

‘Zóó? Nu, dan wil ik wel even wachten, als u permitteert.’

‘Zeker, meneer. Komt u binnen.’

‘Graag, ja. Maar..... m'n fiets..... kan 't geen kwaad, als ik die buiten laat staan?’

‘Zet u die maar even in de gang, als u wilt,’ vond moeder goed.

De heer zette handig zijn karretje binnen. Moeder merkte vol oprechte bewondering op: ‘Hé, wat 'n mooie fiets. Zeker pas nieuw, meneer, als ik zoo brutaal mag wezen te vragen.’

‘Ja, juffrouw. Pas nieuw. Aardig karretje, hé.’

‘Prachtig..... Zet u dáár maar neer, ja.’

Toen ging zij den heer vóór, naar de voorkamer, wees hem daar 'n stoel. ‘Hij zal er wel zóó zijn, meneer.’

Meneer van Daelen wachtte. 'n Beetje zenuwachtig wel, maar uiterlijk heel rustig. De stilte rondom hem stond schemerig en dof. Door wat geluid te maken met zijn voeten of door 'n kuchje, trachtte de wachtende haar te breken. Ze was tè zwaar.

Eindelijk. Daar klingelde de bel. Even daarna: 'n klopje op de deur, en voor de tweede maal stond Wouter tegenover meneer van Daelen. Hij was echter door moeder ingelicht, en koel-beheerscht klonk dan ook zijn: ‘Goeden dag, meneer.’

‘Meneer Duynstee,’ sprong de ander wat opgewonden overeind. De hand, die hij reikte, drukte Wouter slapjes en verwonderd. Doch de ander liet zich door deze allesbehalve prettige ontvangst niet uit 't veld slaan. Rad begon hij te spreken.

‘U zult zeker wel 'n beetje verwonderd staan, dat ik nog 'ns gekomen ben, maar denkt u maar: “'n brutaal mensch heeft de halve wereld.”’ Hij lachte, als vond hij zich erg geestig.

Wouter bleef onbewogen staan.

‘Kijk u 'ns,’ ging de ander echter met dezelfde vlotte opgewektheid verder, ‘u hebt Zondag 'n bespreking gehad met 'n paar bestuursleden van “Sport en Spel”, en die hebben u mijn woorden verkeerd overgebracht. Er is 'n misverstand, heusch, en ik vind 't werkelijk jammer, dat u veronderstelt, dat ik ons gesprek verkeerd heb overgebracht. Gelooft u me?’

Wouter, ofschoon weinig sympathie voelend voor

meneer van Daelen, werd toch getroffen door diens loyale optreden. Er brak iets in de koude, strenge halsstarrigheid van den jongen man.

‘E... e... zeker, meneer. Zeker,’ weifelde hij, en hij trachtte zijn stem zoo vriendelijk mogelijk te maken. Hij voelde nu dat hij ook wat beleefder moest optreden, en zijn wantrouwen moest laten schieten. ‘Gaat u zitten, meneer,’ noodigde hij uit, zelf ook naar 'n stoel grijpend.

‘Graag,’ en op zijn gemak, rustig, nu hij zag 'n goeden indruk te hebben gemaakt, ging van Daelen verder: ‘U begrijpt, 't is voor mij niet prettig, dat mijn woorden anders zijn overgebracht, dan ik bedoeld heb. Ik heb niet anders gezegd, dan dat u, ingeval? “Jong Leven” niet verder zou blijven bestaan, dàn misschien wel genegen zou zijn, bij ònze club te komen.’

De argwaan sprong weer even in Wouter op. ‘Maar ik zei u toch, dat we dit jaar nog blijven bestaan.’

‘Zeker. En ik heb dat zelf ook gezegd tegen den secretaris, maar zij wilden u toch zien spelen, en toch probeeren u bij ons te krijgen. Ziet u, zóó zit de zaak in elkaar, en..... ik hoop, dat u me vertrouwt.’

‘Natuurlijk, meneer. Natuurlijk.’

‘Dus... u bent overtuigd, dat ik volkomen te goeder trouw gehandeld heb?’ De heer van Daelen stond plechtig op, stak met 'n breed gebaar de hand uit.

‘Zeker, meneer,’ en oprecht drukte Wouter de uitgestoken hand.

‘Daar ben ik blij om.....,’ verzekerde de bezoeker. En lekker op zijn gemak, ging ie weer zitten.

‘Dus..... u speelt alweer voor 'n jaartje in uw oude club?’ informeerde van Daelen hartelijk.

‘Och ja. Waarom niet, hè?’

‘Welnee, u hebt gelijk. Volkomen gelijk. Maar toch.....’ en oolijk speelde hij met z'n hoed, ‘maar toch is 't jammer. Jammer hoor. U neemt me niet kwalijk, dat ik dat zoo openhartig zeg.’

‘Wel nee.’

‘U begrijpt, hè! Vanaf de oprichting der club volg ik al haar verrichtingen. Mijn eigen zoontje speelt er ook in, pas in de aspiranten-afdeeling, want hij is nog pas elf jaar. Maar later, gelooft u wel, dat ik er nu al op vlas, dat hij in 't eerste elftal zal spelen..... Ik heb zelf nooit gevoetbald, maar er voor voelen, meneer. Er voor voelen. Nee, ik kàn 't niet missen. Ik zal blij zijn, als de competitie weer in vollen gang is.’

‘Ja, dat kan ik me zoo voorstellen,’ merkte Wouter op, om toch maar iets te zeggen.

‘U zeker ook wel? Ja, dat lijkt me echt fijn, om zoo iederen Zondag voor zoo'n massa menschen te mogen spelen.’

‘Och, bij ons is 't nooit druk. Hoogstens 'n honderd, tweehonderd man.’

‘Zoo weinig? Dus u kent dat niet? Dat geestdriftig geschreeuw. Ah, geweldig is dat. Vooral bij “Sport en Spel”. We hebben 'n aanhang, die echt meeleeft en u moet ze zien werken, onze jongens. Ja, ze voelen, dat ze tegenover al dien aanhang iets verplicht zijn.’

Wouter trok z'n wenkbrauwen 'ns op en dacht er over, van uit welke theoriën deze enthousiasteling over sport zat te praten.

‘Vorig jaar,’ ging die geestdriftig verder, ‘vorig jaar, meneer. Op 't kantje af werden ze van de eerste plaats gewipt. Maar nou, nou moeten ze 't halen. De lui van H.V.C. zullen nu 'ns zien, dat wij voor hen niet onder behoeven te doen. Ah! 't zal er spannen van

't jaar. Hadden wij u nu maar. Dan waren we d'r. Dan zou geen één club ons meer aan kunnen. Ik heb gehoord, dat u Zondag weer zoo keurig hebt gespeeld. 't Bestuur was er over in de wolken. En die hebben er verstand van, dat verzeker ik u. Als die 't zeggen, dan kun je er zeker van zijn, dat 't zoo is. Ze zeiden allemaal: met u er bij,' en fel wees zijn vinger op Wouter, 'met u worden we zeker kampioen..... Als dat toch 'ns waar was. Als dat 'ns waar was..... Geloof me, ik had er 'n mooi ding voor over als u ons kwam helpen.'

Ondanks alles, stemde dat enthousiasme Wouter toch gunstiger tegenover den bezoeker. 't Speet hem, dat hij den man niet helpen kon. 'Ja, ik geloof 't best, meneer,' lachte hij vriendelijk.

'Hè, toe, meneer Duynstee. Toe, denk er nog 'ns over na. Ja?' De man keek met brandend-begeerige oogen den jongen in 't gezicht. Z'n stem klonk heesch van vervoering. 'Toe, probeer 't eens. Help ons, help ons eerste klasser te worden.'

Hoe vast Wouter ook in z'n voornemen stond, z'n eigen club trouw te blijven, voelde hij nu toch iets als medelijden dezen man te moeten teleurstellen. Hij bleef dus zwijgen, om 't 'nee' niet te behoeven uit te spreken.

De ander zag daar echter 'n nog wel weifelachtige toestemming in, en daarom ging hij nòg aandringender, nòg warmer voort: 'Luister 'ns, meneer Duynstee. U ziet, hoe ik voel voor mijn club. Iederen Zondag ga ik met haar mee. Ik heb er alles voor over. Alles. Luistert u nu eens. Doet u mij nu eens 'n plezier..... Komt u dit jaar ons eens helpen. U zult zien, hoe prettig 't is als al die duizenden menschen je sympathiek zijn, je toeroepen, aanmoedigen, op de handen dragen. Doet u mij nu eens dat plezier, dan zal ik er u ook een doen....'

Verwonderd keek Wouter den man aan.....

‘'n Plezier doen?’ vroeg ie verbaasd.

‘Ja, meneer.’ De ander was niet meer in te toomen, nu hij vermoedde in Wouter 'n teere plek te hebben geraakt. ‘Niemand weet er van. Niemand. Zijn stem kwam zacht, vlak bij Wouters oor. ‘Komt u bij “Sport en Spel”, dan geef ik u 'n pracht-fiets cadeau. 'n Prachtkar. Ze staat al in de gang, en als u.....’ Maar de heer van Daelen had geen kans meer verder te spreken. Met bliksemende oogen was Wouter opgesprongen.

‘Wàt zegt u?’ En bruut, fel-opgewonden smeet ie de kamerdeur open, stapte zonder één woord met nijdig-korte

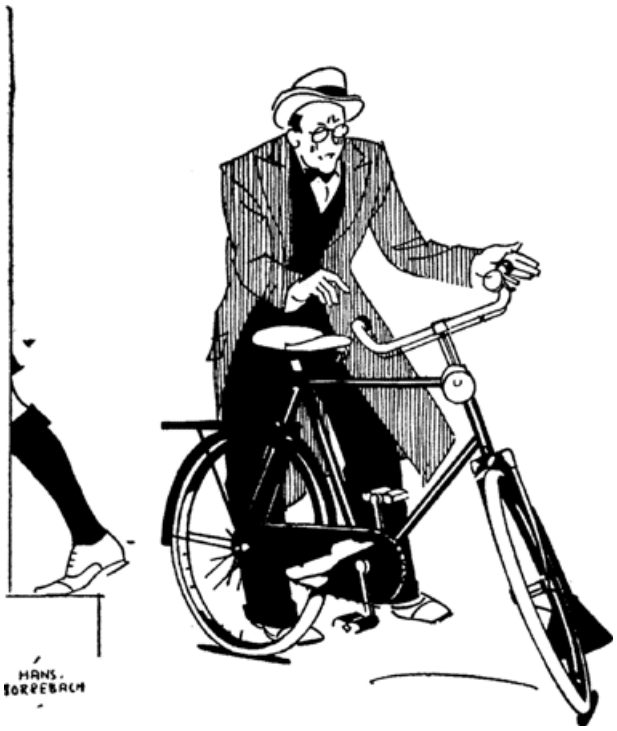

passen de gang door, en greep daar met trillende handen de blink-nieuwe fiets, duwde die met korte, wilde rukken, waardoor ze telkens botste tegen muur of deur, de gang uit, naar buiten.

Meneer van Daelen was hem nageloopen, kwam ook buiten gerend en verhoedde nog juist, dat Wouter 't karretje met 'n driftigen sneer tegen den muur kwakte.

'Alsjeblieft,' siste de jongen en z'n oogen zagen den man vernietigend aan.

Rood van schaamte maakte deze dat ie wegkwam, terwijl Wouter met 'n harden plets de huisdeur achter zich dichtsmeet.

'Bah,' walgde ie. 'De vuile omkooper. Bah!'

En heel den avond zat er 'n opgewondenheid in z'n hart gedraaid, die hem telkens 't bloed opjoeg en die zat te wringen in z'n polsen.

Zin had ie om te slaan. Hard en kletsend op 'n schijnheilig snuit.

De sport-verkankeraars! Bah!

10 Het groote geluk.

Over de onverkwikkelijke omkoop-historie sprak Wouter met geen mensch. Hij vond haar zóó min, zóó beleedigend, dat ie er geen enkel woord aan wenschte te verspillen. Hij had zich vast voorgenomen nooit of te nimmer te gaan spelen in de vereeniging die supporters telde van 'n mentaliteit als die van meneer v. Daelen. ‘Sport en Spel’ zou vergeefs hopen, dat hij nog ooit haar kleuren zou verdedigen. Voor den voorzitter speet dit Wouter wel, maar hij wilde niet de kans loopen verzeild te geraken in kringen, die op zóó'n luchthartige manier omsprongen met sport-eer en club-liefde. Nee, liever hing hij op slag zijn voetbalschoenen aan den kapstok, dan zich over te leveren aan zóo'n stel fanatiekelingen. Dat dan schimmel en motten zijn schoenen maar verteerden!

Zondag op Zondag stond Wouter in zijn geliefde ‘Jong Leven’-shirt, speelde hij vrij en lustig, jong en moedig, al zijn levenslust en lichaamskracht uit. De wind waaide, de zon scheen, 't regende of vroor lichtjes; steeds was Wouter den Zondagmiddag buiten.

Ook de Zaterdagmiddagen wijdde Wouter 'n uurtje aan sport. Dan liep hij eerst - liefst als de lucht stil stond in zachte vrieskou, dat 't tintelde in zijn neus - enkele baantjes rond 't veld. Rustig, rhytmisch, sterkademend, dat de lucht 'n genot werd voor hart en hersenen. Daarna ging hij zich oefenen in bal-contrôle. Met enkele kameraden legde hij zich dan toe op stoppen, schieten, drijven, plaatsen en koppen. Zijn spelkennis gaf hem voor elk onderdeel leuke oefeningen in, die hij dan met uiterste zorg uitvoerde. Ernstig, toegewijd was hij zóó een uur lang soms aan den gang. Als 't dan later op den middag drukker werd op 't veld, en er partijen gespeeld werden, trok Wouter rustig af, naar huis. Want vóór den avond, als ‘Jong Leven’ weer bijeenkwam in geestrijk onderling verkeer, wilde hij nog iets werken. 's Avonds was hij dan trouw present. Zij spraken over politiek, kunst, sport, godsdienst, economie, over alles kortom wat uit de rijke menschelijke machten aan hart en geest, in het leven opbloeit. Wijd stonden die jonge menschen open voor 't wijde, hooge leven.

En de andere dagen der week studeerde Wouter intens. Alleen de gymnastiek-lessen brachten daarin 'n prettige afwisseling.

Ook op dit gebied was Wouter een der eersten geworden, door aanleg en energie. Meneer Kroone zelfs stond in bewondering voor de snelle vorderingen en de rust en vastheid waarmee Wouter de oefeningen uitvoerde. Vaak, als hij den jongen zag, strak van spanning, gestaald van kracht, voelde hij zich ontroerd om zooveel schoonheid van lijn, van geest. 'n Beeld was hij, zuiver en rein. Waarlijk gebeiteld door God en door Dezen bezield. 'n Koningskind! Zoo moest ieder mensch

door God bedoeld zijn toen hij den eersten schiep.....

* * *

Op één der oefenavonden, toen Wouter met een onbegrijpelijke lenigheid en zuiverheid 'n nieuwe, zéér moeilijke oefening had uitgevoerd, door allen in ademstille bewondering gevolgd, sprong 'n spontaan applaus door 't gymnastieklokaal.

Lachend, buigend naar alle zijden als 'n variété-artist, stak ‘de Uruguees’ den draak met deze echt gemeende hulde.

‘Dank u wel, heeren. Dank u wel,’ en meteen zocht ie zijn plaatsje al weer op tusschen de anderen.

Voor ie daar echter stond, en nog onder 't kletterend handgeklap, voelde hij opeens 'n hand aan zijn arm en hoorde hij zich toevoegen: ‘Wouter, ik moet je straks 'ns even wat zeggen.’

't Was meneer Kroone, die geestdriftig hem was nageloopen.

‘Goed, meneer,’ en kalm was ie gaan zitten.

‘Wat zou meneer willen van me?’ dacht ie even, maar aldra was zijn aandacht bij de oefeningen der anderen en gaf ie zich geen moeite te achterhalen waarom de leeraar hem zoo plots had uitgenoodigd tot 'n gesprek.

Toen de les dan ook afgeloopen was, stapte Wouter zorgeloos met z'n kameraden mee om zich aan te kleeden, en stond ie even later klaar om met hen naar huis te gaan.

‘Dag, meneer,’ groetten zij.

‘Bonjour, jongelui..... Hé..... Wouter.....’

Verschrikt keerde deze zich om. ‘Ja?..... O, ja.....’ en zich herinnerend wat er gebeurd was, liet hij de

anderen vertrekken, bleef ie zelf in 't lokaal wachten.

‘Ziezoo,’ zei meneer. ‘Even de lampen uitdoen, en dan stap ik mee op.’

‘Kits, kets, kets.....’ op 'n dor tikje ploften de lampen één voor een uit; lag weldra 't lokaal in schemer met zwarte hoeken duisternis, terwijl door de hooge ramen grillige plekken maanlicht schoven over toesteldeelen en muur-vlakken. 't Puntje van meneers sigaret roodde hel op.

't Kwam in de richting der deur, waar Wouter stond.

‘Nu, we kunnen gaan.’ Door 't donker gangetje scharrelden ze voorzichtig naar buiten.

‘Tja,’ begon meneer toen, ‘ik moet 'ns praten met je.’ 't Klonk nogal ernstig, zóó dat Wouter er van opkeek.

‘Vertel 'ns: hoe gaat 't op kantoor?’

Wouters verbazing steeg. ‘Goed, meneer, goed,’ klonk 't bijna vlak. Met geen mogelijkheid kon ie achterhalen welken kant meneer met z'n gesprek uitging.

‘Zóó! Je zegt 't zoo eigenaardig,’ glimlachte die.

‘Toch niet, meneer, maar ik begrijp niet.....’

‘Dat snap ik. Luister 'ns, dan zal ik 't je maar inééns zeggen. Voel jij er wat voor om voor gymnastiek te gaan studeeren?’

‘Gymnastiek?’ onnoozelde Wouter.

‘Ja. Voel je er voor, om later gymnastiek-leeraar te worden?’

Onthutst keek de jongeman zijn leeraar aan. 't Was hem of ie met 'n duw van zijn kantoorkruk op 'n rekstok vloog.

‘Zou dat kunnen?’

‘Absoluut..... Zooals ik je den laatsten tijd zie werken, ben jij er voor geknipt. Je algemeene ontwik-

keling is ook zeer goed, dus als jij wilt, werkelijk wilt, kun jij over drie, vier jaar je middelbaar in je zak hebben.'

'Is dàt waar?' 't Leek den jongen of zijn toekomst opensprong als 'n roos.

Plots zijn loopen onderbrekend, stond hij stil, keek meneer Kroone recht in de oogen. 'Zou dàt kunnen?' Zijn stem klonk zacht en ernstig.

'Absoluut,' verzekerde de leeraar. Ook voor die werd 't moment groot en vol verantwoordelijkheid. 'Ik zal je helpen.'

'En hoe moet dat dan?'

Ze gingen weer verder door de al stil wordende avondstraten.

Ernstig spraken ze. Nog nooit had Wouter zóó diep gevoeld van hoe groot belang 't was zich 'n positie te verwerven. Hij stond op een tweesprong. Het was nu tijd om te kiezen. Eeuwig te blijven zitten op 'n kantoorkruk of..... 'n nieuwe toekomst te bouwen, een toekomst, waarin hij al de gaven van ziel, hart en lichaam zou kunnen besteden aan anderen; waarin hij gelegenheid zou vinden zijn idealen te voldoen; waarin hij leider kon worden, opvoeder van menschen.

'n Stroom weldaden zou hij kunnen uit doen gaan over veel jonge zielen, over veel jonge lichamen. Vol bewondering was hij steeds geweest voor doktoren; nu zou hij zelf kunnen werken in die zelfde richting; eerbied had hij steeds gehad voor leeraren en onderwijzers, één der hunnen zou hij kunnen worden.....

Ook meneer Kroone sprak vol ernst. En toch vol geestdrift. Hij voelde hoe deze edele jongen, zoo rijk aan mooie eigenschappen, met zooveel idealen en werkkracht, leven moest onder anderen, die zich aan hem

konden bezielen, die onder zijn invloed zouden opgroeien tot fiere, franke menschen. Hij onderstelde in dezen bescheiden, zonnigen jongen een geboren paedagoog. Wanneer hij, Meneer Kroone, er iets aan doen kon, zou Wouter gymnastiek-leeraar worden. En daarom beloofde hij hem allen steun, besprak hij de studie, de vooruitzichten en wees hij op de noodzakelijkheid dat er gymnastiekleeraren moesten komen, die in den mensch méér zagen dan louter 'n schoon lichaam, dat sierlijk en elegant bewegen kon; méér dan 'n ‘schoongevormd dier op twee beenen’, zooals hij 't kernachtig uitdrukte.

Wouter begreep hem, en zijn geestdrift steeg er door, kreeg iets heiligs, omdat hij besefte veel voor God en de menschen te kunnen doen.

Opgetogen, met toch 'n diepen ernst in zijn hart, kwam Wouter thuis, en vertelde met 'n stem, die trilde van aandoening wat de leeraar met hem besproken had.

Vader viel zijn jongen aanstonds bij, maar moeder, meer practisch, wierp tegen: ‘En 't kantoor dan? En je Engelsche lessen?’

‘Dat komt allemaal in orde, moeder. Allemaal. Morgen komt meneer zelf hier, en dan zult u hooren, hoe alles geregeld zal kunnen worden. Het kàn best, 't kàn best. U zult zelf zien.’

Nog even praatten ze na. Toen gingen ze slapen. Wouter met 'n hoofd, zóó licht, of er 'n zon instond. ‘God,’ bad ie, ‘God, als ik dàt eens zou mogen.....’ Hij sliep in, terwijl ie zich zelf al voor de klas zag staan.....

* * *

Den volgenden dag kwam meneer Kroone op bezoek.

Wijd en breed besprak die met vader en moeder, terwijl Wouter popelend zat toe te luisteren, de plannen, die hij met hun jongen vóór had. Veel tegenwerpingen konden zij niet maken, want in bijna alles had hij voorzien. Toen hij heenging stond 't besluit dan ook bij ieder hunner vast: Wouter zou op kantoor blijven, eerst zijn Engelsch examen doen, en daarna, gezakt of geslaagd, zou hij voor middelbaar gymnastiek gaan studeeren. Meneer Kroone had genoeg boeken, die Wouter nog gebruiken kon, en hij zou hem ook les geven. Dan, na verloop van tijd, zou hij een cursus kunnen volgen, die in 'n nabije stad gegeven werd, en over drie, vier jaar zou Wouter het diploma in den zak hebben.

Zijn toekomst stond dus afgeteekend.

Aan O.L.H. was 't nu om er Zijn zegel aan te hechten.

* * *

Juli daaropvolgende reisde Wouter naar den Haag om zijn examen te doen voor Engelsche handelscorrespondentie.

Bij 'n oom en tante die hij daar had wonen, zou hij logeeren; niet alleen voor den duur van 't examen, maar ook nog daarna, want van deze gelegenheid kon hij mooi gebruik maken zijn veertien vacantie-dagen te genieten.

En Wouter slaagde. Schitterend zelfs, en 't telegram werd thuis met vreugde ontvangen.

En nu begonnen voor den jongen 'n rij heerlijke, vrije dagen, waarin hij weer 'ns de zorgeloosheid kende van 't oude schoolleven. Dag aan dag was hij, met zijn twee neven, op stap door den Haag, naar Mauritshuis, Gevangenpoort, Museum Mesdag en andere bezienswaar-

digheden. 's Middags trokken ze naar Scheveningen, baadden er, - wat voor Wouter weer 'n nieuwe vreugde en overwinning werd door 't bijzondere van 't in zee zwemmen - dwaalden door de duinen, of de bosschen en maakten fietstochten door de schitterende omgeving. 't Waren dagen voor hem van diep genot. Alle zorg van kantoor, alle studie-vermoeienis, alle dag-sleur, waaraan toch ook hij onderhevig was, zakten van hem af als 'n grauw kleed. Frisch, herlevend stond ie in 'n nieuwe omgeving, zorgeloos en genietend. 't Was of zijn bloed krachtiger stroomde, zijn hersens lichter werkten, en zijn hart vroolijker klopte. De rust, de vrijheid verkwikten 'm als Meiregen de bloemen.

De dagen vlògen voor hem voorbij. Al tien waren er nu om, en er was al 'n brief naar huis om te melden welken dag en hoe laat hij thuis verwacht kon worden.

‘'t Loopt al op z'n eindje,’ merkte hij wat weemoedig gestemd op, toen op een avond van een der laatste vacantiedagen hij met de familie bijeen zat.

‘Ja, kerel,’ zei oom. ‘Lekker is maar 'n vinger lang. Dat zie je alweer.’ En toen na wat stilzwijgend bijeenzitten - de avond was als 'n kerk zoo weldoend - ‘Al plannen voor morgen?’

‘Nee,’ antwoordde een der neven, ‘dat komt vanzelf. Morgenvroeg is 't nog tijd om daarover te praten.’

Weer zwijgen. Zoo maar rustig, intiem zwijgen bij 'n open raam, dat 'n stuk blauwe lucht laat zien met klare sterren, terwijl in de kamer wat wipperend licht is van 't vlammetje onder den theepot, spelend over meubelen en stil liggende menschenhanden.

‘Als je 'ns naar 't stille strand ging?’ kwam opnieuw ooms stem.

‘'t Stille strand?’ vroeg Wouter. ‘Wat is dat?’

En ineens was de stilte weg. Gingen alle stemmen om Wouter in te lichten.

‘Dat is 't strand buiten 't èigenlijke strand,’ vertelde de een. ‘Daar zijn geen badkoetsjes en geen hotels.’ ‘Daar trekken de families heen met tenten, kampeeren ze heel den dag,’ vulde de ander aan. ‘En er wordt gezwommen, maar er is niet 't toezicht als op Scheveningen.’ 'n Vroolijk, bedrijvig gedoe is 't er. Heel 't strand staat vol tenten, ieder genummerd en ingeschreven bij de politie.’ ‘Ja, jullie moest toch 'ns gaan kijken,’ vond tante. ‘'t Is er soms wel wat..... Ja, wat ordinair, maar de politie let nog al scherp op tegenwoordig, dus ik denk, dat je gerust 'ns kunt gaan kijken. Dat gedoe is wel aardig om te zien. Vooral van al die kinderen.’

‘Nu, dan morgen naar 't stille strand,’ besliste de oudste neef.

Zoo kwam 't, dat Wouter den volgenden dag met zijn twee neven naar ‘'t stille strand’ trok. Al onderweg merkte hij dat de trek naar dat deel van 't strand, anders was dan die in trams en auto's en koetsjes naar Scheveningen toog. Heele huishoudens, bepakt en beladen met ransels, rugzakken, stokken, schoppen en vlaggen, zag hij in groepen over den weg trekken. Ze sleepten trekwagentjes achter zich aan, volgestuwd met tentdoeken, kussens en stoeltjes, waartusschen kleine peuters rustig lagen te slapen door al 't wielgeratel en keien-gebots heen. In opgewekten pas ging 't zeewaarts; heel de weg was beklad met groepen menschen, zingend en fluitend, gebruind van zon, en veel kinderen waren barrevoets, luchtig gekleed. Ieder droeg iets: gereedschap, zakken proviand, tentstokken, flesschen water, voetballen of vliegers. 't Leek wel of heel het

huisraad werd meegesjouwd; of er 'n vroolijke uittocht plaats had, 'n lustige vlucht naar betere oorden.

Wouter amuseerde zich alreeds met die opgewekte, nonchalante vacantievreugde.

Maar toen ie 't stille strand bereikte, werd zijn plezier nog grooter. Zoo ver je zien kon, stonden tenten gebouwd, grijze, witte en blauwe; spitse, platte en hellende; vierkante en ronde, hooge en lage. Op alle wapperden lustig vlaggetjes. 'n Heele tentenstad was 't, grillig en verward van bouw. Daar tusschendoor krioelde het van menschen en kinderen. Hier was 'n troepje aan 't voetballen, daar groeven grooten en kleinen samen kanalen en bouwden ze forten; anderen waren aan 't zwoegen om 'n tent op te slaan, terwijl naast hen rustig 'n familie zat te pic-nicken bij 't vroolijk gedraai van 'n gramofoon. Oudere dames lagen heerlijk-lui in ligstoelen te dutten; peuters, half gekleed, bruingebrand, stoeiden rondom in 't zand, gilden en krijschten boven alles uit. 'n Roerige, slordige menschenwriemeling was 't, 'n allerzonderlingst nomaden-kamp, iets buiten-maatschappij-achtigs, zwevend tusschen beschaving en natuurleven. 'n Kostelijke, grappige comedie, in diepen ernst gespeeld.

In zee plasten kinderen rond, onder 't oog van de vaders, die met opgebonden broekspijpen mee door 't water dabberden. Zwemmers waren er maar weinig, en die er waren, bleven voorzichtig-dicht bij de kust.

'n Troep ruiterij kwam 't dooreen krioelend beweeg nog verlevendigen. In opgewekten draf galoppeerden ze langs 't strand, nagekeft door 'n paar hondjes.

Wouter keek zijn oogen uit op al dat tierig, wielewagend geloop en gedrentel tusschen den wirwar der tent-blokkeeringen.

‘Dat wil ik wel 'ns van bovenaf bekijken,’ zei ie. ‘Willen we daar dat duin opgaan?’

Vlakbij was 'n hooge, blonde duin. Rustig was 't daar. Enkele menschen zaten er verspreid in 't zachte zand, lazen of mijmerden stil.

'n Aardig gezicht had Wouter daar van boven dat duin. 't Dooreen strengelend lawaai van roepen en zingen, muziek en gegil, waaide zacht aan, gaf 't prettig gevoel dicht bij veel menschen te zijn.

Opeens, beginnend ergens aan den zeerand, werd het vroolijk gegons der stemmen stilgelegd. Of er 'n schaduw gleed over 't strand, zóó verkilde opeens de zorgelooze genieting. Vanaf den zeerand kwam dat vreemde, beklemmende zwijgen aanzetten, streek langs iedere tent, over iedere menschengroep. Het steeg langs 't duin, bereikte Wouter. 'n Vreemde stilte drukte op heel de omgeving. Het was of er iets zijn hart besloop; 'n onbestemde angst pakte hem beet.

Vragend zag ie rond. ‘Wat is er?’ Zijn stem klonk dof, toonloos.

De twee anderen hadden ook bemerkt, dat er iets was, iets vreemds, iets dat gansch het tentenkamp beving in een angstige bedruktheid. Zij sprongen op, tuurden naar alle zijden.

Langs de zee stonden menschen, dicht bijeen. Zij wezen, liepen heen en weer, drukdoend, zenuwachtig. Plots gilde 'n vrouw. Nog ééns, doordringender. De stilte versplinterde plots in angstgeschrei van kinderen en hulpgekrijsch van vrouwen. Er werd heen en weer gerend, schreeuwend en roepend. Mannen waadden in zee, kwamen weer terug, gaven onmachtige gebaren, weifelden, moedigden elkander aan, en kwamen weer terug.

‘God,’ hijgde Wouter, ‘wat is er toch?’

De anderen zwegen, tuurden met strak-gespannen oogen naar de zee.

Plots schokte er iets in een van hen. Zijn gezicht verbleekte, zijn mond sprong open in fellen schrik: ‘Daar!’ bevend van stem, ‘dáár! God! Hij drijft af!’

‘Wáár, wáár?’

Andere menschen kwamen bij staan, tuurden langs den trillend-wijzenden vinger.

Daar ontdekten ze 't. Veertig, vijftig meter van de kustlijn zwom iemand. 't Hoofd blonk zwart-glanzend boven 't groen-blauw gegolf van 't water.

'n Arm, blank, blinkend wit, hief zich, sloeg wild door de lucht.

'n Signaal! 'n Signaal! 'n Mensch die verdronk. God almachtig. Hulp! hulp!

Heel 't strand liep uit. Gillend, roepend, klagend. Zenuwachtige vrouwen schreiden, kinderen jammerden. Een schrik bezat al de menschen die daar juist vroolijk genoten.

Wouter holde naar beneden. 't Duin af. Zijn beenen waren als verlamd, zijn hart zat in de keel en bonsde, bonsde met driftige slagen. Tusschen de tenten door, struikelend over spantouwen, springend over kuilen, holde hij voort naar den troep menschen, drong er zich doorheen, wild stootend met de ellebogen.

‘Moeder! moeder! Kom nou terug! Moe..... der!’ 'n Paar passen zee in, 't water reikend tot aan hun blouse, liepen twee kinderen. Ze schreiden wanhopig, trappelden met de voeten, gilden, liepen terug naar 't strand, renden weer terug de zee in. ‘Moeder! Moeke toch!’ Hun gegil huiverde over 't water. Erbarmelijk van ontzettenden angst en wanhopigheid.

't Snéèd Wouter door 't hart.

‘Maar red ze dan toch, red ze toch!’ en zenuwachtig trampelde hij links, rechts, ten prooi aan 'n emotie, die zijn hart en ziel doordaverde.

'n Paar mannen stonden met lange touwen zich aanéén te binden, als de gidsen in het bergland. 't Duurde woest-makend lang.

‘Schiet dan toch op!’ werd er geroepen.

Maar met rustige zorgvuldigheid gingen de mannen voort. Nog altijd blonk ver weg, al weer verder afgedreven, 't zwart-blinkend menschenhoofd boven de golven uit.

‘Moeke! Moeke..... kom nou!’ gilden de kinderen. Hun stemmen krijschten van doodelijken angst en hun gezichtjes gezwollen en bang, stonden vol tranen.

Wouter kòn 't niet aanzien.

‘'n Badcostuum,’ schreeuwde ie. ‘'n Badcostuum!’ Hij holde naar 'n tent, vroeg, schrééuwde om 'n costuum. Wild liep hij heen en weer, jas en vest al uittrekkend. ‘'n Costuum!’ drong ie aan. ‘Gauw, gauw!’

Daar opeens werd er hem een toegeduwd.

‘Ha!’ 'n Vuur kwam in zijn oogen. Hij sneed zijn schoenen los, hij voelde menschen om zich heen, die hem hielpen, zag vaag dat ie in 'n tent was. Enkele voorwerpen zag ie duidelijk vóór zich: 'n theeketel, 'n boek, een speelemmertje en 'n brief. Dat alles drong diep in z'n hersens, terwijl ie daar in 'n hartstochtelijke drift zich aan 't kleeden was. Snel schoot ie in 't badpak. Opeens werd nu alles lichter, sterker, bewuster. De schouderbandjes nog aansjorrend liep ie de tent uit, naar zee, recht 't water in. ‘Wáár is ze?’

Men wees hem, en ja, daar zag hij 't hoofd nog. De mannen met de reddingstouwen waren ook al diep in zee. Wouter zwom naar hen toe.

‘We kunnen er niet bij,’ hijgden ze. ‘'t Is te ver.’

‘'n Touw! 'n Touw!’ gebood Wouter. Z'n stem klonk gebiedend.

Men gaf hem een touw.

Op z'n rug liggend bond Wouter het om zijn lendenen. De golven joegen hem telkens terug, maar 'n onverzettelijke wil schroeide in hem. Tandenklemmend, al zijn spieren spannend tot arbeid, slaagde hij

er in zich te binden, zwom toen, forsch slaand tegen de hoog-tillende golven, van de mannen af. Telkens werd hij opgegooid, werd hij teruggesmakt, maar Wouter zette door. Rondom was nu niets dan water en lucht en..... God! God, die hier dezen mensch zag worstelen.

‘Help me, help me,’ bad ie maar voortdurend. ‘Help me.’

Dan kwam ie in de branding. Breed, hoog spoelde 't water, verbeten en oer-sterk. Het hief 't menschenlichaam op, gooide 't verder zee in, al maar verder.

'n Angst neep nu zijn hart. God, zat hij nu zelf in 't groote gevaar der zee? Werd ie nu zelf verraden? Meedoogenloos, onverbiddelijk.

‘Help me, help me,’ bad ie achter zijn fel-bijtende tanden. 't Gromde in zijn keel, onstuimig, hartstochtelijk.

‘Hulp!’

'n Roep trof zijn oor. En plots alle angst was weg. 'n Groote verwachting vulde zijn hart.

Hij keek op, tuurde rond.

Tien meter van hem af zag hij de drenkelinge. 'n Nieuwe kracht trilde door vezelen en zenuwen. Vast, resoluut, zwom ie verder.

‘Hou vol!’ riep ie. ‘Hou vol!’

Moe, uitgeput zag het gelaat hem aan. Groot stonden de oogen, met 'n wilden angst. Haar mond snakte naar adem. Geen woord kon ze meer spreken.

Forsch sloeg Wouter zich verder. Hij schoot krachtig op. Nog vier meter, drie..... twee..... één greep en hij had haar. Hij voelde haar arm, haar lichaam.

Het gezicht, blauw-uitgeput, de oogen omkringd, met blessende lokken haar vallend over 't voorhoofd, keek hem aan, waanzinnig-blij. De mond bewoog, kort, snakkend, toen sloten zich de oogen, en Wouter voelde het lichaam bezwijmen.

‘God zij dank!’

Hij draaide zich op z'n rug, steunend de vrouw op één arm, gaf toen met den anderen een sein. 'n Sein, dat als 'n verlossing boven de golven uitsprong. Uit zijn keel stiet 'n dronken schreeuw.

Toen voelde hij 't touw om zijn lendenen verstrakken; 'n kracht trok hem door de golven, die over hem spoelden, hem probeerden terug te dringen. Maar als

'n heerlijke zekerheid was er 't reddende touw, dat trok, trok, steeds maar naar 't strand, 't verlossende strand.

De zon gloeide verbijsterend hoog en licht, de hemel blonk, blauw en stralend. Het water spoelde, wild, grommelend en dreigend, maar Wouter klonk 't als 'n onstuimig lied van vreugde. Zijn ziel zwol. Diep in den hemel keek ie, diep, diep, tot achter het blauw, waar God moest zijn. Hij huiverde van geluk, glimlachte; tegen zich aan voelde hij 't lichaam der vrouw, veilig... gered!

Daar hoorde hij plots, vlakbij, stemmen: ‘Lééft ze? Geef maar aan ons, meneer.’ De mannen waren nu vlak bij hem, hielpen het lichaam naar den kant brengen.

Opgewonden kwam het publiek opdringen, een paar vrouwen snikten, kwamen op de redders toe, drukten hun de handen. De twee kinderen, òp van zenuwnijpenden angst, klemden stom en bang zich om 't lichaam, dat de mannen nu op 't strand droegen.

Dadelijk was alles in jachtend beweeg. 'n Paar doktoren begonnen 't lichaam te wrijven, beluisterden het, kittelden met borstels, die de een na den ander kwam aandragen, voeten en handen der als dood-liggende vrouw. 'n Agent hield 't volk op 'n afstand, dat zwijgend, in diepe beklemming stond toe te zien. De vrouwen met zenuwtrillende lippen, tranen in de oogen, de mannen, bleek en strak. De kinderen, huilend, zenuwachtig heen en weer drentelend, waren naar de tenten teruggebracht, begonnen alweer stil en ingetogen, voelend den druk van dit angstig gebeuren, te spelen met ingehouden stemmetjes. Alleen de twee kleine meisjes, dochtertjes van de vrouw, stonden versuft, wezenloos,

met behuilde gezichtjes te snikken, dat hun lichaampjes er van schokten.

IJverig waren de doktoren en de redders in de weer om 't leven weer op te wekken. Het zweet tapte hen van 't gezicht. Onvermoeibaar wreven en masseerden zij, bewogen zij de armen der vrouw, pompten ze om adem. Wouter, hielp koortsachtig mee. Zijn arm was bijna lam van 't rusteloos gewrijf, maar hij wìlde niet opgeven. Dit leven moèst gered worden, moèst! Met brandende oogen zag ie maar steeds naar 't gezicht der vrouw, zoekend of er niets bewoog, of er geen verandering kwam in de blauwe lijkkleur. En hij wreef maar, wreef maar, moest zich inhouden om niet wild en drukkend den voet te beborstelen, om 't bloed feller te prikkelen. God! dat bloed zóó traag kon zijn. Terwijl hij zijn eigen bloed voelde kolken in zich, krachtig en levend, driftig, onweerstaanbaar.

Ten leste kòn hij niet meer. Lam-vermoeid wenkte hij een der omstanders, en toch doorgaand met wrijven, om niet één kansje te verliezen, fluisterde hij heesch: ‘Ik kan niet meer. U..... u.....’ Hij nam de hand van den nieuwen helper, bracht die naar den borstel, en aldoor die nog bewegend, liet hij den ander zijn werk overnemen.

Stram, met pijn in zijn rug en lendenen, stond ie op. Het duizelde hem. Sterren flitsten hem voor de oogen. 't Was of alles rond hem wegtolde: de vrouw, de drukwerkende doktoren, de twee kindertjes, de menschen, tenten, duinen en zee..... Hij sloot de oogen en klemde de vuisten. Alle krachten die hij nog in zich wist dwong hij tot actie..... en ja, langzaam voelde hij zich herstellen, voelde hij 't bloed weer naar zijn hoofd stroomen, de koude rilling langs zijn rug wegtrekken.

‘Hà!’ Hij wreef de handen over de oogen, ademde diep de lucht in. Toen ging hij in 't zand vlak bij de vrouw zitten, angstig wachtend, strak den blik op dat roerloos-liggend vrouwengezicht. Heel zijn wezen ging dáár naar uit. Hij smachtte, hijgde naar leven; er was als 'n strakke, dunne draad gespannen van uit zijn hart naar de oogen van die vrouw; 'n draad die ieder oogenblik springen kon. Zijn adem hield ie er bij in, en geen vezel verroerde hij. En diep in zijn hart, zonder één woord was 't brandend gebed naar God. God, die helpen kon.

Plots! met 'n schok schoot zijn hoofd naar voor, in zijn oogen sprong 'n vlam, en om zijn lippen trilde het, dat zijn mond werd tot 'n zenuwtrekkenden glimlach.

‘Hè... hè...,’ stiet ie uit, ‘ze leeft..... ze lééft.....’

En ja! de vrouw sloeg de oogen open, bewoog even de lippen.

Wouter was opgesprongen. 'n Onmetelijk geluk, 'n verbrijzelende vreugde doorhuiverde hem. Hij drukte de vuisten tegen zijn borst, als moest hij zijn hart bedwingen, dat zwol van onvatbaar geluk. In zijn hoofd stond 'n wonderlijke klaarte, wijd, stralend en onmetelijk. Aarde en lijf ontvielen hem. Eén moment voelde hij zich opperst mensch, beeld van God, en den adem van 't Al-Eeuwige voelde hij over zich.

Toen sprongen tranen in zijn oogen. ‘Ze leeft! Ze leeft,’ stamelde ie met 'n glimlach-bevenden mond.

Nog even bleef hij dralen bij de vrouw, die al meer teekens van leven begon te geven; toen trok hij stil, 'n wijd geluk in zijn hart, zich terug, op zoek naar de tent, waar hij zich gekleed had.

Vol zorg werd ie daar ontvangen. Van alle kanten werd ie ondervraagd, en Wouter moest maar vertellen,

tegen zijn zin in, want zijn geluk was tè mooi, te heilig, dan dat 't luidruchtigheid noodig had.

Echt geluk zwijgt liever.

'En nu moest u zich maar gauw kleeden,' verloste de eigenares der tent, 'n lieve, oude dame, hem van al dat opdringerig gevraag.

'Als 't u blieft, ja.'

Het voordoek sloot zich, en Wouter was alleen.

Alleen met zijn groot, onmetelijk geluk.

Even stond hij stil. De zachte schemer der tent was vol wijding.

Hij sloot de oogen in diep, machtig geluk.

Zijn hoofd richtte zich op; zóó stond hij, recht, groot en sterk, huiverend van vreugde in 't kleine kapelletje der kampeertent.

'God,' stamelde hij bevend, 'God.' Zijn handen krampten op zijn gesloten oogen, gleden in wringend gezoek naar omlaag, tot zij elkander raakten, en zij krampachtig en bevend elkander omsloten. In bidhouding stond hij zoo omhoog te zien, 'n glimlach om zijn mond, en in zijn oogen 'n weldoende koelte van zachte tranen.

'Ik..... heb..... een..... mensch..... gered!' Onhoorbaar zeiden z'n lippen 't, en zijn gezicht blonk van emotie. Hij kòn dat niet omvatten, 't was te gróót, te ontzaggelijk, dat hij, hìj, een mensch had gered..... een mensch. Met een ziel, met liefde, zorg en geluk. Een mensch..... die moeder is.....

'God, God, hoe ik u dank voor mijn lichaam!'

Met 'n ruk van z'n wil moest hij zich uit deze machtige gedachten wegdwingen.

Vlug begon hij zich toen te kleeden, benieuwd hoe 't met de vrouw zou zijn.

'n Tien minuten later stond hij frisch, monter weer buiten de tent, in de zon. Wat was de wereld licht en hoog.

En wat keken de menschen gelukkig!

O, 't heerlijke, rijke leven!

'n Auto van den Gemeentelijken Geneeskundigen Dienst had de vrouw naar 't ziekenhuis gebracht.

‘Zij was weer tot bewustzijn gekomen,’ vertelde men Wouter, ‘en alle gevaar was nu voorbij.’

Met de neven was Wouter toen naar huis gegaan, stil, diep-gelukkig. 'n Wondere warmte in zijn hart.

Thuis moest hij in den breede vertellen. Hij deed 't rustig, eenvoudig, en toen hij eindigde, hing er 'n milde stilte in de kamer. Ieder had zijn gedachten.

‘Hè,’ verbrak Wouter 't zwijgen, en 't was als sprak hij meer tot zich zelf, dan tot de anderen, ‘wat hangt 't leven toch af van veel toevalligheden. Als ìk nu eens niet hier was gelogeerd geweest; als jullie nu 'ns niet hadden afgesproken naar 't stille strand te gaan, dan... ik durf er niet aan te denken..... En eigenlijk werd dit alles al voorbereid toen ik voor Engelsch ging studeeren.....’ Nadenkend zweeg hij.

Wat was het leven toch wonderbaarlijk vol mysteries, één keten van gebeurtenissen en feiten in vreemden, maar vasten samenhang, schakel aan schakel vastgeklonken, onverbreekbaar voor eeuwig. Niet meer los te maken.....

O, dat vreemde, geheimvolle leven.

En Gods voorzienigheid die waakte wondervol!

11 Naar den roem.

De eerste vriend, dien Wouter na zijn terugkeer uit den Haag sprak, kwam al dadelijk met het belangrijke nieuws uit ‘Jong Leven’ voor den dag: de voetbalclub zou ontbonden worden.

Al had hij er half voor gevreesd, toch trof de tijding Wouter en kon hij zich den nieuwen toestand niet indenken.

‘Beroerd, kerel, beroerd,’ luchtte hij zijn hart. ‘We hebben toch tè veel plezier gehad om nou ineens maar de zaak tegen de wereld te laten smijten.’

‘Niks aan te doen. Henk Verschure, Joh Waltman zitten voor hun candidaats, 'n paar andere lui gaan in Utrecht op kamers wonen, dus we krijgen een aderlating waar je van in elkaar zakt.’

‘En zit er in 't tweede dan niets bruikbaars?’ klampte Wouter zich nog aan 'n reddingsmiddel vast.

‘Dat weet je zelf wel. Of héél jong grut is 't, òf heel ouwe paardjes, die daar hun laatste jeugd uitvieren.’

‘Bliksems beduveld..... En wat nou?’

‘Uit mekaar gaan, hè. De voetballerij er aan geven.’

‘Dat doe ik niet.’ Kort en resoluut kwam er dat uit. ‘Zoolang ik kàn spelen, doe ik 't. Dan ga ik maar bij H.V.C., want voetballen moèt ik.’

En wat Wouter hier als 'n los voornemen had uitgesproken, werd al spoedig werkelijkheid.

Hoe de zaak van de voetbalclub ‘Jong Leven’ ook bekeken werd, er was geen redden meer aan. Er gingen zóóveel spelers heen, òf om studie, òf om andere redenen, dat van heel 't trouwe stel er drie overschoten.

Voor 't laatst werd nog van 't beetje wat er in kas was, 'n fuif in elkaar getimmerd, en vierden zij vroolijk en opgewekt, met toch 'n tikje weemoed achter hun speechen en vroolijkheid, de begrafenis van hun leuke voetbalclub.

Eén week nadien was Wouter lid van ‘H.V.C.’, de groote eerste-klasser, en den Zondag dáárop moest hij al meespelen met het tweede elftal in 'n bekerwedstrijd.

De nieuwe omgeving maakte Wouter wat beduusd. Alles hier was anders dan bij ‘Jong Leven’, waar 't intiemer, jongensachtiger toeging. De ruime kleedkamers, met de douches en waschbakken, met de masseertafel en genummerde kasten gaven hem al dadelijk 'n idée van comfort, en financiëele gevestigdheid. Hoe heel, heel anders was hij dit gewend bij ‘Jong Leven’, waar je je vaak kleedde in de biljartzaal van 'n boerenherberg, of in 'n donkere schuur, met waschgelegenheid aan 'n pletsende zwengelpomp. Wat was dat van 'n amusante primitiviteit geweest! Dat aankleeden soms in zoo'n rommelige schemerschuur, waar je zoeken moest naar jas of broek, opgehangen aan den steel van 'n riek, die je toevallig ontdekt had en daarom maar gepromoveerd had tot kapstok. En dan die misère met

de voetballen. Wat 'n zorg hadden zij toch altijd moeten hebben voor die onmisbare attributen; wat 'n overwegingen had 't steeds gekost, eer besloten werd tot aankoop van 'n nieuwen! En hier, hier zag ie er drie, vier liggen, de een al beter dan de ander. Geen speler, die er zorg over had. 't Lag allemaal ter hunner beschikking, 't werd hun klaar en wel voorgelegd. En shirts! Bij ‘Jong Leven’ waren er op den kop af twee en twintig; twintig voor de eerste en tweede elftallers en twee voor de reserves. En hièr kreeg ie 'n koffer voor zich, vol gloed-nieuwe exemplaren. ‘Of ie maar uit wou zoeken,’ verzocht de terreinknecht. ‘'t Waren verschillende maten.’

Wouter voelde zich te verlegen om dadelijk maar de shirts te passen. 't Was hem niet mogelijk zich los te maken van dien nonchalanten jongensgeest, die in ‘Jong Leven’ heerschte en die alles goed deed vinden, alles, als 't maar was voor de club. 't Eerste 't beste shirt dat ie in handen kreeg, trok hij daarom maar aan, en al zat 't wat eng, wat krap, hij maakte er zich geen zorg over. ‘'t Is goed, hoor. Ja, ja,’ prevelde hij, toen de terrein-knecht er naar informeerde.

‘Niet te eng?’

Al klemde 't tricot hem om de armen, en sloot de hals maar juist op 't kantje af, Wouter dàcht er niet aan 'n ander te nemen. ‘Nee, nee, 't zit goed. Dat rekt wel.....’

'n Beetje huiverig-zenuwachtig verliet ie even later 't kleedlokaal, om naar 't veld te gaan. Als iets oneigens, iets dat hem niet toebehoorde, zag hij zijn armen, strakgeel ommouwd; zag ie z'n borst, ook al in dat felle, vreemde geel. 't Was hem als was er mèt z'n uiterlijk

ook in z'n innerlijk iets veranderd; hij voelde zich wat weifelachtig, onzeker, niet zich zelf.

Plukkend aan z'n riem, 't hoofd gebogen, als in aandacht voor die handeling, liep hij over 't terreinstuk tusschen kleedlokaal en veld. Naast hem ging 'n medespeler, 'n aardige, sympathiek uitziende jongen, die hem gevraagd had: ‘Gaat u misschien mee naar 't veld?’ In zijn hart was Wouter hem voor deze kleine beleefdheid erg dankbaar.

‘Ha, die Uruguees!’ hoorde ie zich plots toeroepen.

't Waren een clubje ‘Jong Leven’-lui die naar hun vriend kwamen kijken, vol oprechte belangstelling.

‘Bonjour!’ groette Wouter hen terug. Hij probeerde zoo ongedwongen mogelijk te doen, maar hij voelde dat 't mislukte. Wat moest hij er toch raar uitzien in dat harde geel, veronderstelde hij. De anderen echter schenen dat nièt te vinden, want als was er niets veranderd aan hem, moedigden ze hem weer aan als vroeger: ‘Hou je taai Uruguees! Hou onze eer op!’ en amicaal klopten ze hem op den schouder.

Nog meer belangstelling was er voor hem. 'n Stel jongens, aspiranten van H.V.C., zwierven om hem heen, keken hem nieuwsgierig aan, en bij 't langs gaan van 'n groepje heeren, merkte hij, dat die 't ook al over hem hadden.

Wouter was blij, eindelijk door 't afsluithek te kunnen gaan, en met z'n nieuwen kennis 't veld te kunnen ophollen.

Bescheiden koos ie zich 'n plaatsje tusschen de anderen, kalm afwachtend of er hem, bij 't goal-schieten 'n bal werd toegespeeld. Lang duurde dit niet. 'n Voorzet van links, mooi-bogend, kwam juist in zijn buurt terecht. Met 'n licht sprongetje wipte hij op, een tik, de

bal sloeg van z'n hoofd in 't uiterste hoekje van de goal. 't Was of dit kleine bewijs van z'n kunnen hem iets van z'n zelfbewustzijn teruggaf. En toen ie later 'n anderen voorzet met 'n formidabel schot langs den keeper joeg, voelde hij allen twijfel, alle verlegenheid van zich afzakken, en werd ie weer de oude.

Heel gerust, overtuigd van zijn capaciteiten, begon hij dan ook even later den wedstrijd. Hij voelde zich echter nog wel wat onwennig tusschen al die nieuwe gezichten, en op dat groote, omrasterde terrein met z'n stampende, loeiende tribune-publiek, en de achter de goals bijeen getroppelde jongens-clubjes, die krijschten dat hooren en zien verging. 't Was wel niet heel erg druk - maar 'n vier, vijfhonderd man, meest supporters en clubleden, zaten rond 't veld - doch voor Wouter was dit al veel. Vooral omdat zij 'n herrie maakten van belang.

Langzamerhand wendde hij er echter aan.

Al zekerder werden z'n trappen, al gedurfder werden z'n trucs, en al enthousiaster stormde hij naar voren. Zijn geestdrift vlamde weer lustig uit, hij rende over 't veld in lenige lichtheid, trapte de ballen links, rechts, met steeds zuivere plaatsing, sprong naar hooge voorzetten met 'n verbluffende berekening.

‘Hup Uruguees! Hup Uruguees!’ moedigde wakker het troepje Jong Leven-vrienden aan. 'n Sterke, gezonde strijdlust doortintelde hem; zijn beenen, lichaam, longen en hart wist ie weer vol kracht en sterkte. Met 'n jong èlan, met 'n ontembare en toch steeds zich beheerschende geestdrift trok hij telkens en telkens ten aanval.

Daar krijgt hij den bal weer toegespeeld. In vollen ren neemt hij hem links mee, zóó dat hij vlak langs den grond voor hem uit rolt. Met 'n kort tikje plaatst

Wouter hem langs den toesnellenden halfback naar den rechtsbinnen. 'n Back komt op dezen toestormen, maar vóór hij bij hem is, is de bal weer bij Wouter terug, die snel vooruitvliegt en met 'n keihard schot den keeper 't nakijken geeft.

'n Lustig tumult roffelt van de tribune. Er wordt geroepen, geklapt, en 't is Wouter of er 'n zee in z'n ooren suist. Met 'n bedeesd geluk in z'n hart keert ie naar z'n plaats terug, glimlachend tegen de nieuwe clubgenooten, die hem vriendelijk toeroepen en gelukwenschen. ‘Keurig, hoor!’ ‘'n Reuze-schot.’ ‘Da's 'n goed begin, jô.’

Er wordt weer afgetrapt. En aldra heeft Wouter weer den bal. Het publiek kijkt kalm toe. 't Is rustig op 't veld, gezellig stil. Maar daar opeens galmt het over 't terrein, luid en vol: ‘Hup Uruguees! Hup Uruguees!’ 't Is één stem, en duidelijk accentueert ze, zoodat 't heele publiek verstaat wat die ééne stem daar spontaan uitgalmt.

't ‘Jong Leven’-troepje valt dadelijk hun voorschreeuwer bij, en 't publiek, geamuseerd door den vroolijken aanmoedigingskreet, dien het nu pas duidelijk hoort, stemt opgewekt mee in. ‘Hup Uruguees! Hup Uruguees!’ galmt 't nu vroolijk over 't veld. Iedereen roept 't mee, telkens als Wouter den bal heeft. 't Is of met dezen amicalen, bekenden roep er 'n intimiteit is gekomen tusschen hem en de toeschouwers, of er 'n band is gekomen tusschen hen. 'n Sympathieke, welwillende genegenheid. En Wouter voelt zich thuis geraken in dit nieuwe milieu. Alle vreemdheid is als weg getooverd.

In de rust is er onder de menschen blijde opgewondenheid over den nieuwen speler. 'n Aanwinst is ie.

Hartstochtelijke supporters staan al uit te rekenen welke plaats ie 't komend seizoen zal innemen in 't eerste.

‘De Uruguees’ is ingeburgerd, is sympathiek, en onder dien naam slechts wordt er over hem gesproken.

Na de rust is ‘de Uruguees’ alweer dè man. Vooral als hij nog meer ingespeeld blijkt dan er vóór. Aanval op aanval zet hij op, schot op schot lost hij, en dat alles gebeurt met 'n soepelheid, 'n gratie, die getuigt van 'n harmonisch, wel-beheerscht lichaam en 'n sprankelende gezondheid.

En voor de vier, vijfhonderd trouwe supporters van

‘H.V.C.’, die dezen wedstrijd zagen, is ‘de Uruguees’ de coming-man voor 't volgend seizoen.

* * *

Toen in September daaropvolgende het nieuwe seizoen voor ‘H.V.C.’ begon, kreeg Wouter dan ook een aanschrijving thuis, vermeldende dat hij werd aangewezen in de voorhoede te spelen van het eerste elftal, dat naar ‘Ajax’ moest, het beroemde, groote ‘Ajax’, dat jaren en jaren aan de spits stond van 't Nederlandsche voetbal.

Wouter kreeg, zoo gauw hij de aanschrijving las, 'n gevoel of er in z'n maag iets begon te krabbelen, en telkens die week, als er op kantoor of ‘Jong Leven’ of thuis gesproken werd over den eersten competitiewedstrijd, dien ‘H.V.C.’ Zondag zou spelen, begon dat zelfde vreemde zenuw-gevoel weer te bewegen. En als hij praten moest over de aanstaande match, was z'n stem niet zoo vast als anders.

Wouter verheelde 't niet, dat ie wat bang was voor z'n debuut als eerste-klasser, maar zijn kennissen troostten en bemoedigden hem met veel overtuiging: ‘Och kom, 't zal best meevallen, hoor. Die vorig jaar op jouw plaats speelde, was stukken minder dan jij.’ En ze redeneerden met 'n vuur en 'n scherpzinnigheid om Wouter toch maar te bewijzen dat hij nergens bang voor behoefde te zijn.

Maar toch..... toch..... Als hij maar dacht aan Ajax, het geweldige Ajax van de Natris en Brokman, waarvan ie als jongen zooveel had gelezen en voor wie hij zoo'n opgetogen bewondering had gekend, dan kwam dat weeë, kriebelende gevoel hem alweer plagen, en begon z'n keel te kloppen.

Den Zaterdagavond kon hij bijna niet in slaap komen door 't beangstigende denken aan wat hem morgen te wachten stond. Hij zag zich al spelen op het groote Ajax-terrein, onder de oogen van duizenden menschen: een muur van koppen en lijven rondom het veld. Menschen die wisten wat voetbal was, die alle trucjes en alle slimmigheden proefden met sportief genot, maar die ook onverbiddelijk spotten met onhandigheid en stommiteiten. Hij durfde er niet aan denken dat hij voor al dat pubiek morgen spelen zou; dat duizenden oogen zouden kijken naar wat hij, die jonge, blonde snuiter, op dat veld uitrichtte. En had hij al eens den moed dóór te denken, zich voor te stellen wat hij doen zou als hij den bal had, dan zag hij zich stijf, stram 'n idiote beweging maken, dan trapte hij in 't zand of kon hij zijn beenen niet in juiste positie brengen om 'n schot te doen.

Dan wendde Wouter zich maar op z'n andere zij, verjoeg dat nachtmerrie-achtig gepieker met 'n ruk van z'n wil. Maar iederen keer zag ie weer het veld, de menschen, en zag hij zichzelf met slingerende slapbeenen over 't terrein spartelen, blunders maken en onhandigheden doen, tot groot vermaak van 't publiek en tot ergernis van zijn medespelers.

Ten laatste - al wel 'n uur had hij zoo liggen wurmen met zijn gedachten - maakte hij er bruusk 'n eind aan. ‘Wat kan mij 't schelen. 't Is toch immers maar voetbal..... Ik word er geen zier minder door als mensch..... Laat dus maar komen wat komt.....’ Langzaam aan werd ie rustiger en weldra sliep ie in.

* * *

Daags daarop stapte hij gerust, de soms nog òpdreigende onrust smorend, naar 't station.

In de vestibule vond hij al verschillende spelers bijeen, tusschen een zorgelooze rommeling van neergesmeten valiesjes en koffertjes. Hij merkte direct hoe sjofel zijn biezen mandje met 't doorgesleten handvat, afstak bij de leeren voetbal-koffers der anderen.

Joviaal kwam 'n bestuurslid op hem toe, stelde hem voor aan de anderen, en aan de enkele dames die meereisden. Vriendschappelijk werd hij aanstonds opgenomen in 't vroolijk gepraat, dat natuurlijk ging over den wedstrijd, en over de kansen.

Kalm stond Wouter tusschen hen te luisteren, monsterde hen terloops, vond hen wel sympathiek, vroolijk en opgewekt. Leuke jonge menschen leken hem de meesten, beschaafd, voorkomend. Maar allen waren 't voor hem vreemden, en daarom hoopte hij maar, dat Joop Verzijl gauw zou komen. Dan had hij tenminste een bekende, waar hij eens mee praten kon, zoodat hij zich wat gemakkelijker kon inburgeren.

't Groepje wachtenden werd telkens grooter, en steeds weer had Wouter zich voor te stellen. De eene deed dit druk-spontaan, de ander wat gereserveerder, en 'n goedlachsch heertje van middelbaren leeftijd, vroolijk-dik en breed van gezicht, kwam zelfs op hem toe met 'n vertrouwd: ‘Ha, onze “Uruguees”, is 't niet?’ Direct gaf dat wat prettige hilariteit, en werd Wouter middelpunt van informeerende vragen, die hij bescheiden glimlachend beantwoordde.

‘Ja, ja! Onze Uruguees!’ verzekerde het montere, kwieke heertje nog 'ns, die de penningmeester van ‘H.V.C.’ bleek te zijn. ‘Hij legt jullie allemaal in de luren, als je niet oppast.’ En weer grommelde een dikke, ronde lach in z'n keel. ‘Nou, jongelui!’ kwam

ie dadelijk er op, vaderlijk voor den dag: ‘Als we vast 'ns gingen..... Wie mankeert er nog?’

‘Henk Verstraeten en natuurlijk... Verzijl,’ kwamen er een paar hem inlichten.

‘Begint 't geduvel weer?’ foeterde hij plots rood van gezicht. En rap trippelde hij naar den stations-ingang. ‘Gaan jullie maar vast. Ik wacht wel even.’

De koffertjes werden gepakt en het troepje dames en heeren trok door de contrôle, dromde naar den trein en zat even later knus bijeen, gezellig babbelend in een paar doorloopende coupé's.

Wouter draalde even met plaatsnemen, wilde op 't perron wachten op Joop Verzijl en diens gezelschap opzoeken.

‘Wacht u op iemand?’ informeerde een der nieuwe club-makkers.

‘Ja, ik wou Joop Verzijl even zien. Dien ken ik nog van vroeger.’

‘Oh!’ 't Klonk koel, weinig sympathiek.

Wouter bléef nog wachten.

‘Hallo, zeg!’ In de coupédeur-ruimte kwam 'n jonge mannenfiguur, die zich naar Wouter overboog. ‘Ik zou niet wachten op Verzijl. Je hebt kans dat ie er net op 't nippertje in moet springen.’ Nog eens keek de spreker over 't perron. ‘Nog twéé minuten. En nog geen schim van hem te zien. Komt u maar binnen, hoor.’ En meteen sprong hij op 't bordes, maakte plaats opdat Wouter in kon stappen.

‘Nou, vooruit dan maar.’ En nog 'ns omziend zocht de nieuweling zich 'n plaatsje tusschen de ‘H.V.C.’-club. Aan 't raampje stond er nog steeds een op den uitkijk.

Pas toen de trein al aanzette, waarschuwde hij: ‘Daar is meneer, hoor! Net de laatste wagen heeft ie kunnen inpikken. Wat zei ik u?’ 't Klonk allesbehalve

vriendelijk gestemd, maar Wouter voelde wel, dat die ongunstige stemming niet was tegen hèm, maar tegen Joop. En uit 't gesprek, dat heel logisch volgde op deze scène, - bovendien had een der dames hem gevraagd of hij Verzijl kende - merkte Wouter nog duidelijker, dat er voor zijn ouden schoolmakker al heel weinig sympathie was. Men uitte zich niet rechtstreeks over fouten van hem, maar achter de woorden, en vooral achter de mimiek en nog meer in 't plots stomme zwijgen, zat iets koels, iets vijandigs haast.

Niet lang bleef men over Joop bezig. De gesprekken werden opgewekter, kwinkslagen vlogen van de eene coupé naar de andere. 't Werd 'n prettig-amicale reis met lustig gebabbel over sport en plezier. 't Was wel anders dan bij ‘Jong Leven’, waar onder de pret door wel 'ns 'n belangrijk onderwerp werd aangeroerd, maar 't was alles beschaafd, levenslustig en vaak heel geestig. Erg oppervlakkig vond Wouter 't wel, en soms openbaarde zich bij de een of ander een andere mentaliteit dan de zijne, maar alles bleef toch correct-gezellig.

In Amsterdam voelde Wouter zich al lekker thuis tusschen z'n nieuwe club-genooten. Met hen wandelde hij het station uit, zoekend of hij Joop nù zag.

‘Daar staat Verzijl,’ wees hem bij den uitgang iemand.

‘Ha, ja.’

Vóór hij echter door de contrôle was, drentelde Joop al met 'n groepje H.V.C.'ers verder. Wouter moest hem achterna loopen, en vlak bij hem, riep hij vroolijk: ‘Hallo! Joop! Hoe gaat 't?’

Kalm, ijselijk kalm draaide Joop Verzijl zich om.

‘Bonjour, zeg,’ klonk 't vlak. Geen spier van z'n gezicht vertrok, geen zweem van blijde herkenning of

vriendschap was er in z'n oogen te zien. Wel scherp stak zijn koele onbewogenheid af bij de warme vriendschappelijkheid van Wouter, die met uitgestoken hand op hem toeliep.

Verzijl nam ze met 'n spotlachende verwondering. ‘Je speelt ook mee, hoor ik, hé?’ 't Klonk als 'n doode informatie, zonder één blijk van voldoening of clubtrots. Toen wandelde hij weer met de anderen verder, zonder zich nog met één woord of gebaar met Wouter bezig te houden.

Wat uit 't veld geslagen, drentelde die maar mee, even later blij dat ie zich weer bij 't opgewekte troepje uit zijn coupé kon voegen. Voor Joop interesseerde hij zich nog maar weinig; hij voelde zich meer op zijn gemak bij de anderen.

In den loop van den dag, vóór den wedstrijd, merkte Wouter dat Verzijl nooit deelnam aan de algemeene gesprekken. Wèl was hij in 't gezelschap, maar meestentijds zat ie kalm te praten met 'n naasten buurman. Altijd z'n stem zacht, bijna in fluistering, en z'n gezicht strak, beheerscht, zat Joop te praten. Korte, afgemeten zinnetjes, z'n oogen keken, of ze niemand zagen. Werd hem iets gevraagd dan antwoordde hij vormelijk-beleefd; opwinding kende hij niet en als eens iemand, pogend dien muur van koele beheersching en hooge onbewogenheid te rammeien met gespannen enthousiasme, hem vroeg: ‘En, Joop, wat denk jij er van, vanmiddag?’, haalde hij lichtjes de schouders op, glimlachte eens, en ging weer door met z'n kalm gesprek. Nooit zondigde hij tegen de étiquette, steeds was hij voor de dames galant en attent, en zijn taal was glad, hoffelijk bijna. Maar men voelde dat er achter dat voorhoofd, achter dien smallen, gauw-glimlachenden mond,

méér werkte dan hij uitte. Iets sphinx-achtigs had hij.

Wouter herkende hem terug, zooals hij hem op 't Lyceum had verlaten. En hij maakte zich geen illusies, met Joop prettig en amicaal als clubmakker om te zullen gaan.

Had ie gedacht zich in ‘H.V.C.’ te kunnen inburgeren door Joop, 't liep juist anders dan hij had vermoed. De prettige omgang der anderen, al was die luchtiger dan Wouter gewend was, bracht hem echt op z'n gemak. Hij voelde er sympathie achter, clubliefde en sportzin.

Eén met hen, trok hij om 'n uur of één in 'n groote toer-auto naar 't Ajax-veld. Ook op reis weer dat zelfde comfort, constateerde Wouter. Wat hadden ze bij ‘Jong Leven’ toch alles primitiever, en daardoor ook gezelliger ondereen, gedaan. 't Was daar jonger, nonchalanter, leuker.

Toch drukte 't zijn stemming niet. Hij begreep, dat dit alles hoorde bij de ‘standing’ van 'n eerste-klasser.

Opgewekt - 't zenuwduiveltje dreigde echter telkens om 'n hoekje van z'n hart - betrad Wouter met de anderen het veld. Duizenden en duizenden menschen, in roezemoezig gezoem, vulden de tribunes en de taluds van 't groote Ajax-veld. Dàt was 't eenige wat Wouter zag en hoorde. Al dat volk. Hellingen van menschengezichten zag ie rondom zich, en overal was 'n opgewonden gegons, uitslaand soms in roepen of kort gejuich.

Maar spoedig werkte hij zich uit onder dien druk van verlegenheid. De gloed-nieuwe bal, géél-bollend in de zon, trok z'n aandacht. De strijdlust kwam hem tintelen in spieren en bloed; hij voelde de zon, de zachte wind. Zag de vlaggen, die kleuren spoelden over de

tribunes en menschenheuvels. Het gras blonk van jong groen; vlak, strak lag 't veld, vol gloed. De levenslust, al zijn beweegdrift, zijn strijdlust flakkerden in hem op. 't Bloed stroomde hem tintelend door 't lijf; de lucht kwam rijk en prikkelend in z'n longen, en 'n intense vreugde om gezondheid en leven dwong hem tot actie. Hij hunkerde er naar dat de match begon, dat hij zich uit kon vieren aan lenigheid, vlugheid en kracht. Hij wilde iets schoons, iets verhevens: 'n overwinning. 'n Krachtmeting, 'n zegevieren. Daden wou ie. Daden van jeugd, gezondheid en leefmacht!!

't Rillend fluitje van den scheidsrechter liep door z'n zenuwen als 'n opwekkende prikkel.

Toen begon het. Wouters eerste strijd als eerste klasser.

Hij speelde, spéélde als 'n golf vol licht op 'n zee kan doen. Juichend, blinkend, machtig en jong. Jong als de lucht.

Het publiek was in extase. 't Genoot een diepe vreugde om jeugd aan zijn kracht en soepele vaardigheid, aan zijn bruisende leefdrift en sprankelenden moed. Sportief juichte het hem toe, moedigde hem aan. Het zette al z'n opgekropte, niet uit te laten bewegingswil en latente physieke kracht, in geluiden om. Het applaudiseerde, brulde, juichte om Wouter. En toen het op de tribune van 't opgetogen groepje ‘H.V.C.’-supporters hoorde roepen: ‘Hup, Uruguees’, nam het spontaan dien strijdkreet over, en nu loeide 't langs de lijn, in sportieve, eerlijke geestdrift: ‘Hup Oeroeguais!’

't Werd 'n brillante strijd. 'n Vechten van jonge, stevige, zonnige menschen, vol spirit, kracht en durf. 'n Strijd die 't publiek vervoerde. Maar ‘de Uruguees’ was 't hoogtepunt; hij was de laaiende hartsvlam van dit feestelijk vuur.

Allen stak hij aan met zijn bruisende geestdrift, zijn barnende vitaliteit. Zelfs Joop Verzijl liet zich meesleepen; legde alle sloomheid en nuchterheid af, werkte als stak er plots een andere aard in hem. Handig-slim manifesteerde hij zijn techniek en tactiek, licht en makkelijk zwierf hij om zijn tegenstanders heen, draaide en wendde met zoo'n uiterste behendigheid en

schoot zóó onverwacht en zuiver, dat er geen vat op hem te krijgen was.

De Ajax-verdediging wist niet hoe die knappe, lenige en bliksemsnelle goochelaars van zich af te houden. Manmoedig wierp zij zich telkens in den optrekkenden ‘H.V.C.’-aanval, en eens gepasseerd stormde ze weer terug, eischten van zich zelf de alleruiterste krachtsinspanning om haar doel te bewaren. 'n Held-

haftige bravour-strijd was 't tegen 'n overmacht. De Ajax keeper echter deed wonderen. Hij sprong en viel, knielde en dook naar de keer op keer ingeschoten ballen met zoo'n verrassende zekerheid, dat 't publiek in bewondering kwam voor zijn moed en lenigheid, zijn vlugheid en spier-macht. 'n Strijd was het vol emotie, vol spanning en schoonheid, jeugd en actie. 'n Strijd als Amsterdam in lang niet had gezien.

En als de grootste tusschen de vive, kranige strijders stond voor hen ‘De Uruguees’, de blonde, gul-glunderende jongen met de helder-stralende oogen; dat gedicht van jeugd, kracht en levenslustigheid. In hem vonden de ouderen terug hun eigen gezonde vitaliteit en vrije bewegingsdrift; de jongeren zagen in hem 'n ideaal van leefkracht en lichaamsbehendigheid. En allen hadden in hun hart een ontroerende vreugde om 't schoone leven, dat zóó zonnig kon zijn, zóó sappig, zóó bruisend.

‘De Uruguees’ had gansch Amsterdam veroverd. En 's anderdaags stonden de kranten vol lof over hem, brachten zij zijn roem door gansch Nederland.

Van toen af aan was ‘H.V.C.’ gevreesd. Er ging 'n roep uit over de geestdrift, de wilskracht en het élan, die dit elftal bezielden, en die het onweerstaanbaar maakten voor elke tegenpartij.

En ‘De Uruguees’ - zelden dat men sprak van Duynstee - was dè groote figuur, met naast hem, bijna even groot - Joop Verzijl. En toch, over deze werd niet zoo enthousiast geschreven, omdat hij miste wat Wouter in overvloed bezat: de vreugdige, bijna juichende levenslustigheid, waarmee deze zich in den strijd wierp. Bij dezen was alles spontaan, zonnig, geladen van kracht en jeugd, bronnende levensvreugd; bij den ander was 't koel, berekend, nuchter, knappe tech-

niek. Maar beiden waren zij voetballers van bijzondere klasse.

En Zondag op Zondag voerden zij hun elftal ter zege; de eene met 'n sprankelende blijdschap, de ander met een zwijgende zakelijkheid.

Zóó moèst ‘H.V.C.’ kampioen worden; met deze twee was zij de grootste, de sterkste onder de eersteklassers.

April 1926 zag ‘H.V.C.’ dan ook aan de spits van 't Nederlandsche voetbal.

‘H.V.C.’ was landskampioen!

En heel het land kende de blonde, fiere figuur van Wouter Duynstee, ‘den Uruguees’.

'n Held was hij van sappige levensdurf, van moed en geestdrift. Jong als de lente; gonzend van vreugde als 'n feest-carillon, en parelend als 'n roemer wijn.

Jeugd! Jeugd! Zon en levenslust!

* * *

Vlug klom Wouter op als voetballer. Al spoedig speelde hij dat seizoen 'n wedstrijd in 'n vertegenwoordigend stedelijk elftal. Daarna verkoos de districtscommissie hem in 't Westelijk elftal, dat selectie-wedstrijden spelen moest voor de Olympische ploegen. En toen ie ook in die matches zich weer onderscheiden had door zijn weergaloos-handig en geestdriftig spel, koos de Nederlandsche Elftal commissie hem voor de internationale wedstrijden.

‘De Uruguees’ stond op de Alpen van den voetbalroem. Hoog, hoog boven al de anderen, die hun jeugdfeest vieren in beweging en beheersching.

Nu kende hij de vreugdige sensatie van het land te

mogen vertegenwoordigen op sportgebied. Hij wist, dat er méér is te doen in de wereld dan te voetballen, maar nù hij uitgekozen was om te toonen hoe Holland zonen heeft van kracht en gezondheid, was hij innig blij. Hij zou Europa toonen, hoe sport kon zijn een reine, smettelooze levensgenieting.

Hij speelde voor Holland tegen België, Denemarken, Duitschland en Zwitserland. En steeds was ‘De Uruguees’ de ster onder al die keur-sportlui. Stampvolle stadions bracht hij in vervoering met de vreugde van zijn sterk, zijn parelend lichaam, dat hij bezat in reinheid en gezondheid. Een zanger was hij. 'n Tintelend, schalmend zanger van het levensgeluk.

Het levensgeluk dat God den menschen gegeven heeft in het bezitten van een gezond, gaaf en lenig lichaam.

* * *

In die periode van internationale wedstrijden deed Wouter, nog méér dan bij gelegenheid der competitie-en kampioenswedstrijden, belangrijke ervaringen op, die hem voor heel zijn leven zouden bijblijven en die zijn solied karakter nog steviger grondvestten. Met allerhande menschen kwam hij in aanraking; hij leerde zich bewegen in beschaafde milieu's aan diners en begroetingsplechtigheden; hij ondervond aan den lijve de zegening van 'n behoorlijke ontwikkeling, toen hij in Zwitserland verbleef. Zijn menschenkennis werd breeder, rijper dan eerst. De omgang in ‘H.V.C.’ leerde hem personen kennen, die leefden van uit 'n geestesgesteldheid, die gansch anders was, ja bijna pool-tegengesteld aan de zijne. Er waren er onder al

die spelers en supporters velen, die op nonchalante wijze speelden met het leven; die dit beschouwden als 'n soort sport, waarbij diegene als de sterkste gold, die zich 't makkelijkst leven verwierf met veel comfort van 'n eigen wagen en de prettige luxe van diners en uitgaanpartijtjes. In 't begin had hij moeite om zich niet over te geven aan 'n even luchthartigen kijk op 't leven, maar als hij dan in den omgang der ‘Jong Leven’ vereeniging zag hoe jonge menschen daar ernstig werkten om te komen tot een door idealen gedragen levens-functie, die zij niet in geldswaarden omzetten maar in eeuwige waarden van geestelijk goed, hervond hij zijn evenwicht. Dan wist hij weer, dat die anderen veel misten van de vreugde, de schoonheid, de voldoening, die hij vond in zijn geestelijk leven. Soms huiverde hij om de kilte, die hing in die leege zielen, die hun dagen vulden met praten en dansen en eten. Zelden was er 'ns één, die kon spreken over een mooien kunstavond; zelden vond hij er 't jong idealisme voor een edele menschendaad of den bewonderenden eerbied voor de pioniers der cultuur. Het leek of de machtigste levensverschijnselen en -bewegingen zonder stoornis trokken langs hart en ziel dezer geestelijk-armen. Er was geen drift in hen naar levensvulling, naar geestes-uitgroei of universaliteit. Wat in hèm zoo machtig werkte: verlangen naar harmonische ontplooiïng als mensch om God te dienen, de menschen te helpen en zich zelf te volmaken, en wat hij ook collectief vond in ‘Jong Leven’, waar cultuur was en ideeën-rijkdom, kon hij bij de ‘H.V.C.’-ers niet vinden. Zij dachten aan sport, deden kantoor of zaken of studie-uit-plicht, dronken 'n biertje en hadden leut. Méér vroegen zij niet van 't leven. Het leek of hun hart en geest waren blijven

steken in hun groei, door de tè groote aandacht die zij schonken aan 't lichaam en de sport.

Bij enkele gelegenheden slechts: 'n plotseling sterfgeval, 'n tragisch faillissement, 'n wereldramp of natuur-drama, bleek dat zij toch nog meer menschelijks in zich hadden dan Wouter eerst veronderstelde. Dan toonden ook zij, dat de groote levensvragen hen benauwden, maar zij misten den moed het antwoord door daden in te lossen.

Toch vond hij in ‘H.V.C.’ wel prettigen omgang. Er was geest, opgewektheid en jeugd. Soms zelfs deed hij er prettige ontdekkingen. Zag hij dat er karakters onder waren van strikte eerlijkheid en oprechtheid; dat er medeleven was met de stakkers van de straat en edelmoedigheid ten opzichte van door rampen geslagenen. Meer dan één liefdadigheids-match organiseerden zij en Wouter voelde wel, dat deze liefdedaad niet diep ging, beperkt bleef tot 'n gemakkelijk te schenken offer, maar hij verheugde zich toch om den menschenmin, dien hij in aanleg aanwezig zag.

Het bleek hem ook vaak, dat 'n goed voorbeeld of een warm-overtuigd woord reeds voldoende waren, om de anderen hun indolentie te doen afschudden.

Bij 't eerste diner dat hij met ‘H.V.C.’ meemaakte, - 't was na den wedstrijd tegen Ajax te Amsterdam - bad Wouter vóór hij begon te eten. Hij deed dit, niet om 'ns met veel moedvertoon zijn overtuiging te belijden, doch eenvoudigweg omdat dit zoo hoorde, omdat hij 't gewend was, en geen redenen zag om 't niét te doen. Heel kalm, bijna onopvallend, maakte hij zijn kruis en deed ie zijn gebed. 't Werd wat eigenaardigstil rondom hem, maar men was tè veel gentleman om te lachen of te spotten. Wel ontmoette Wouter toen ie

weer opkeek eenige hem vreemd-bekijkende oogen. Doch alsof er niets gebeurd was, begon Wouter zijn diner, praatte hij, en amuseerde hij zich met de vroolijk-afgestoken speechen. Na afloop, vóór 't van tafel gaan, vond hij weer 'n oogenblik waarin hij zonder veel ophef zijn gebed doen kon.

Bij elk diner nu voortaan deed Wouter wat hem betaamde, en al spoedig vond men dit van hem heel gewoon; kwamen er zelfs, die, eerst wat timide, hem navolgden. Enkele dames waren de eersten, en 't duurde niet lang meer of de tafel-praeses, onverschillig wie 't was, verzocht alvorens 't diner te beginnen, eenige oogenblikken stilte om gelegenheid te geven tot bidden.

* * *

'n Ander soortgelijk geval deed zich voor op 'n vergadering der eerste elftal-spelers en het bestuur, waarop dit voor den dag kwam met plannen voor een Paasch-tournooi.

'H.V.C', toen alreeds afdeelings-kampioen, kon in Parijs en Rouen 'n drietal wedstrijden spelen op Goeden Vrijdag, Eersten en Tweeden Paaschdag. Zeer graag zou 't bestuur deze prachtige gelegenheid voor 'n zes-daagsch uitstapje naar 't buitenland willen benutten, niet alleen om de eer, maar ook om op die manier 't elftal 'n onuitwischbare herinnering te schenken aan 't behaalde kampioenschap. Het wist echter niet, of alle spelers zóó lang uit hun betrekking gemist konden worden. Voor de enkele studenten bestonden natuurlijk geen bezwaren, maar de anderen zouden mogelijk moeite kunnen hebben zich zes dagen vrij te maken. Daar het bestuur liefst héél 't elftal wilde

laten profiteeren van deze mooie reis, riep 't al de eerste elftal-spelers bijeen om te polsen in hoeverre 't plan kans van slagen had. De één vóór, de ander nà, was opgetogen over dit heerlijk uitstapje.

‘Parijs!’ zong 't in hen. ‘Parijs! Frankrijk zien. Reizen vèr buiten de grenzen van 't eigen land.’

Ieder onderging de bekoring van den reislust en de zwerfdrift die in elk mensch wonen. Er was in één slag 'n blijde opgewondenheid. Enthousiast betuigden ze direct hun ingenomenheid; en de bezwaren..... wel! die zouden ze best uit den weg weten te ruimen. Wie zou voor zóó'n heerlijke reis niet 't uiterste willen doen? Al moesten ze op hun knieën er naar toe kruipen, in Parijs zouden ze komen. Parijs! Wie weet of ze nog ooit die gelegenheid kregen?

Ook in Wouter - 't was nog vóór hij met 't Nederlandsch elftal naar Zwitserland was geweest - was 't verlangen naar die belangrijke, als 'n sprookje schijnende stad heftig aanwezig. 't Bliksemde indrukken door hem heen, indrukken die hij had ontvangen op school in de geschiedenis of aardrijkskundelessen, of die hij had opgedaan met 't bekijken van plaatjes of bij zijn lectuur. Namen schoten door z'n hoofd: Notre Dame, Madeleine, Arc de Triomphe, 't Graf van den onbekenden soldaat, Eifel-toren, Louvres, Place de la Concorde, Tuilerieën, Versailles! 'n Macht van historie en wetenschap, kunst en beschaving was in die namen opgeborgen. Parijs! Hoe hunkerde hij er naar die stad te zien. Die stad van belangrijke wereld-historie en onsterfelijken roem. Was Parijs niet 't hart der cultuur? Iedere steen was daar historie, wereld-historie; hier kwamen alle volkeren en alle beschavingen bijeen. Hier was kunst, wetenschap en traditie; grootsch ver-

leden en belangwekkend heden. Naast Rome de belangrijkste wereldstad; naast Rome voor ieder mensch het reis-ideaal. Wat zou hij graag de Seine zien, de Place de la Concorde, de Notre Dame, 't Bois de Boulogne! Hoe had ie als jongen bij 't lezen dier namen in de geschiedenis van Frankrijk - dat machtige rijk van den Zonnekoning en Napoleon, en dat tragische schouwtooneel der Revolutie - of bij 't zien van foto's in 'n atlas of aardrijkskundeboek 'n onbestemd, maar sterk verlangen gevoeld om al die plaatsen, al die van grootheid en tragiek vervulde plaatsen, te zièn, te kennen; daar te staan in 'n overweldigende ontroering van eeuwen en eeuwen oude, gróóte historie. Parijs! Altijd, altijd had 't hem gelokt, had 't geroepen tot hem uit de gebouw- en straatnamen, die de boeken hem geleerd hadden. Eéns te staan op de plek, die zóóveel had gezien aan groote gebeurtenissen.

En zou nu zijn droom verwezenlijkt worden?

Even had de verrassende bestuurs-mededeeling in hem 'n knetterende blijdschap ontstoken. Parijs! La ville lumière. Hart der wereld!

Maar direct daarop was 't gedoofd, wist ie..... dat hij Parijs niét zien zou! Tenminste nù niet. Hij schrok zelf van de teleurstelling, die dit in hem verwekte, en even weifelde hij. Zou ie toch maar meegaan? 't Was 'n tè mooie gelegenheid! Zou ie z'n bezwaren maar niet doodzwijgen? En..... wàren 't heusch wel zulke groote bezwaren? Overdreef hij niet?

Maar dapper streed ie, en 't stond weldra voor hem vast, dat ie nièt meeging. Néé. In géén geval. Voor zijn verstand was de zaak hiermee uit, maar z'n hart was lang niet zóó gedwee. Er bleef iets in van 'n triestige neerslachtigheid; 'n zachte spijt om 'n afgebroken

schoonen droom. Hij had alle moeite om er dat uit te verdrijven en stil, pogend z'n hart 't zwijgen op te leggen, het onderworpen te maken en tevreden, liet hij de anderen maar praten, drong slechts vaag iets tot hem door van de reis-orde die 't bestuur had opgesteld. Hij leek op 'n lamme, die 'n uiteenzetting hoort van 'n bergbeklimming.

'Dus, heeren,' hoorde hij plots den voorzitter met stemverheffing opgewekt zeggen, 'u ziet, 't wordt 'n pracht van 'n reis. Nu is 't maar de vraag of ze practisch uitvoerbaar is. Laten we nu eens zakelijk de dingen beschouwen, en niet te hard van stapel loopen. Er zijn bezwaren voor sommigen, en die kunnen we zoo maar niet in één-twee-drie opzij schuiven met te zeggen: "Dat komt allemaal in orde." Ik wil daarom jullie één voor één afvragen of er werkelijk geen onoverkomelijke bezwaren aanwezig zijn. Ik zal maar 't rijtje volgen, zooals jullie hier voor me zit.'

De een voor den ander kwam nu aan de beurt om te zeggen of hij zes dagen er tusschenuit kon. Bij geen der ondervraagden bleken groote moeilijkheden te bestaan, en weifelde er al 'ns een, of zijn patroon wel verlof zou geven, dan verklaarde de voorzitter zich bereid, zelf naar den betrokken directeur te gaan, om het verzoek kracht bij te zetten.

Wat beklemd, hopend dat ook een ander dezelfde bezwaren zou hebben als hij zelf, luisterde Wouter toe. Maar nee, geen enkele was er die maar één woord repte over 't geen hij 't belangrijkst oordeelde. Zijn hart vond in die omstandigheid aanleiding weer wat feller op te komen tegen zijn motieven, en hoe meer 't oogenblik naderde, dat Wouter aan de beurt kwam om zich uit te spreken, hoe meer zijn hart poogde hem van zijn

besluit af te brengen. Maar koppig hield Wouter vast aan de overtuiging, die zijn verstand en godsdienstig besef hem hadden opgelegd: ‘Ik ga niet méé. Vast niet.’ Maar o, dat hart van hem, dat naar schoonheid, naar ervaringen en belevenissen hunkerende hart. Het wìlde maar niet zwijgen. Het wìlde Parijs ondergaan, Parijs genieten en alles wat daar geborgen was aan schoons en edels.

Daar was 't zijn beurt.

't Overviel Wouter nog.

Even was 't of ie niet praten kon. Voor 't allerlaatst sprong zijn hart hem nog 'ns naar de rede, maar deze lièt zich niet omverwerpen. 't Ging om 'n tè groot belang. ‘Nu cordaat,’ moedigde Wouter zich zelf aan, ‘niks laten merken hoe beroerd je 't vindt,’ en na z'n keel 'ns geschraapt te hebben, zei hij vast en sterk, kalm, zonder eenig vertoon: ‘Ik ga niet mee, heeren.’

Z'n hart stond er even bij stil..... verslagen, uitgeput. Ontsteld over zoo'n streng vonnis.

Er was 'n onthutste verwondering bij de aanwezigen.

‘Niet mee?’ schrokken er een paar.

Aan de bestuurstafel was zichtbare teleurstelling.

De voorzitter zweeg even. Wreef 'ns met fijngespitsten vingernagel over z'n bovenlip. ‘Zóó.....’ zei hij eindelijk. ‘Zijn er misschien bezwaren op kantoor?’

‘Néé, dàt niet, meneer. Ik geloof wel, dat ik vrij zou krijgen,’ antwoordde Wouter stil voor zich uit. Hij vond 't beroerd, dat hij hier nu misschien zou moeten optreden als 'n onverzettelijk ‘Principiën-Reiter’. Liefst had ie gewild, dat er verder maar over zijn weigering gezwegen was. Maar, moèst 't, dan zou ie onomwonden zeggen, waar 't op stond.

‘Hij is bang voor de Parijsche meisjes,’ riep er een

lustig-spottend. Wouter schoot er door in den lach, met de anderen mee.

‘Pardon, heeren. Stilte,’ drong de voorzitter aan, toen de pret luidruchtig voortduurde.

Men toomde zich in, zette zich weer tot luisteren.

‘Meneer Duynstee,’ vervolgde de voorzitter toen, ‘is 't misschien mogelijk, dat die zoo maar koddig er uit gegooide opmerking van onzen vrind Groothuis, méér grond van waarheid heeft, dan men zoo denken zou?’

Verwonderd-vragend keek Wouter den voorzitter aan, maar daar hij niets zei, vervolgde deze: ‘Ik bedoel dit: Parijs heeft, als trouwens iedere métropool, zijn bijzondere zedelijke gevaren. Mochten die u dus doen terugschrikken van 'n gezelschapsreis daarheen, dan wil ik u wel zeggen, en ik hoop dat de andere heeren er ook goede nota van nemen, dat het bestuur de gevaren zeer degelijk heeft onder de oogen gezien. Wij weten te goed, hoe licht men, in 'n prettig gezelschap, overgaat tot dingen, die wij later ernstig betreuren. Ik geloof niet dat ik duidelijker behoef te zijn. U begrijpt me wel. Het bestuur voelt dan ook terdege haar groote verantwoordelijkheid, en daarom heeft het besloten de tournée onder 'n zeer bekwame en correcte leiding te stellen. Behalve ikzelf gaan ook nog onze vice-president Mr. Hoen en onze secretaris mee, en wij eischen absolute onderwerping aan de leiding. Privé-uitstapjes en dergelijke zullen wij absoluut niet tolereeren en wij zullen straks, als definitief besloten wordt de uitnoodiging te aanvaarden, het uitstapje doen doorgaan, als ieder van u op zijn éérewoord belooft, zich onvoorwaardelijk te onderwerpen aan de programma's en regelingen die wij voorschrijven. Wij meenden, dat

't eerewoord van u allen de zekerste waarborg is voor 'n dergelijke, belangrijke kwestie. Dus heeren, u ziet dat wij in den breede dit uitstapje hebben besproken en dat wij de groote, zedelijke verantwoordelijkheid er van ten volle beseffen. Ik meende dit nu al reeds te moeten meedeelen omdat ik vermoed, dat de bezwaren van..... "onze Uruguees", zal ik maar zeggen, juist hun grond vinden in dit deel der Parijsche reis. Is 't niet?' glimlachte de voorzitter vertrouwelijk. Hij was oprecht overtuigd Wouter's moeilijkheden uit den weg te hebben geruimd.

Vol hoopvolle verwachting, zelf verheugd over de edele opvatting die het bestuur van zijn taak bleek te hebben, keken allen naar Wouter. Alleen Joop zat voor zich uit te kijken, spelend met 'n bier-viltje.

't Speet Wouter dat hij opnieuw moest zeggen, dat hij zelfs nù nòg niet kon meegaan.

''t Spijt me wel, meneer de voorzitter, maar m'n bezwaren zijn van heel anderen aard.'

Er kwam wrevel op 'n paar gezichten, en één der 'H.V.C.'-ers, 'n spontane, rechtschapen kerel, riep met 'n fikschen slag op z'n dij: 'Ja. Maar wàt dan? Zeg 't dan in hemelsnaam.'

'Ja, zeg 't,' vielen anderen hem bij, en ook de voorzitter zei: 'Ja, meneer Duynstee, zegt u 't dan. Mogelijk kunnen we de moeilijkheid uit den weg ruimen. U begrijpt, dat we allemaal graag zagen, dat u mee ging. Kom, zegt u maar ronduit waarom u niet mee kunt..., tenminste als 't niet onkiesch is daar op aan te dringen.'

'O, heelemaal niet, meneer de voorzitter.'

'Nu, zegt u 't dan.'

'Omdat..... meneer de voorzitter..... ja..... ik zal 't zoo zacht mogelijk uitdrukken..... ik de dagen niet geschikt vind.'

Er viel 'n pijnlijke stilte. De voorzitter zelfs was door dit antwoord wat uit 't veld geslagen, en zat ook zwijgend.

‘Kom, kom, kom,’ zei iemand ten slotte, toen 't zwijgen tè vreemd werd, ‘is dat nou heusch zóó'n groot bezwaar?’

‘Ja, heeren, 't spijt me dat ik u misschien eenigszins gevoelig tref, maar ik kan niet anders zeggen dan ik meen.’

‘Tja..... tja..... ik voel uw moeilijkheden heel goed aan..... maar toch..... zou u voor dezen keer 'ns niet er over heen stappen.’

‘Nee, meneer de voorzitter,’ was 't antwoord vast en zeker, ‘ik ga niet op Goeden Vrijdag en Paaschdagen in Frankrijk voetballen.’

't Clubje zat beduusd bijeen. De meesten voelden de gegrondheid van Wouter's bezwaren heel goed aan. Maar er kwam kortaf voor den dag: ‘Is dat nu niet wat benepen? Of je nou hièr zit of in Frankrijk, 't is toch overal Paschen?’

‘Wel ja!’ werd hij bijgevallen. ‘En 't bestuur is er toch en zal toch zeker wel zorgen, dat ieder zijn plichten kan volbrengen, voor zoover ie dan Katholiek is.’

‘'t Gaat hier niet om plichten, beste vrienden. Heusch, geloof nou niet, dat ik hier 'ns de fijne piet wil uithangen. 't Gaat om, ja wat zal ik zeggen, 't gaat om piëteit. En bovendien we voetballen nu al maanden aan één stuk, me dunkt, dat we Paschen gerust 'ns thuis mogen doorbrengen. Ik weet niet hoe of 't bij jullie daarmee staat, maar voor mij zijn Kerstmis en Paschen feesten, die je thuis viert. Ja, degene, voor wie die feesten niets beteekenen, heeft geen reden om

thuis te blijven, maar voor mij zijn ze van groot belang, en daarom ga ik niet mee.’

Wouter had gesproken zonder opwinding; eenvoudig en oprecht. 't Was duidelijk, dat 't nutteloos was te trachten hem tot andere gedachten te brengen.

Daarom zei de voorzitter dan ook - en 't was merkwaardig stil en z'n stem klonk wat bedeesd - ‘Tja, 't spijt me, dat meneer Duynstee niet van de partij zal zijn, maar we dienen zijn gevoelens te respecteeren. Zullen we dan maar doorgaan met onze enquête? De beurt is aan onzen vriend Henk Duurstra. Zal die van de partij zijn?’

‘Reken maar!’ riep die joviaal en opgeruimd uit. Hij brak er de benepen stemming mee, die in 't zaaltje hing, en ieder was blij eens te kunnen lachen.

‘Dus in orde?’

‘En dik!’ dreef hij de vroolijkheid nog verder.

‘Dan meneer Kingman.’ 't Was de opgewekte, rondborstige snuiter die even te voren er zoo sterk bij Wouter op had aangedrongen, dat deze zich uiten zou. ‘Zou u mee kunnen, denkt u?’

‘Jawel..... maar ik doe 't niet. Ik vertik 't. Ik blijf thuis.’

Hè! Er was 'n geagiteerde verwondering.

‘Jij?’ werd er van alle kanten geroepen. ‘Jij?’

‘Ja, ik vertik 't. Dáár, Wouter heeft gelijk. Verdomd, we voetballen maar, we voetballen maar, en we vergeten dat er een huiselijke kring is, en nog veel meer andere dingen. Ik blijf thuis. Ik hou Paschen hier met m'n verloofde en m'n familie.’ Hij zei 't alles in 'n bijna-komische opgewondenheid als moest ie zichzelf nog moed inpompen, maar zijn woorden troffen hier en daar dieper dan die van Wouter. Altijd was Karel

Kingman een der vroolijkste, prettigste kerels; altijd klaar voor 'n grap, voor 'n gezellig avondje en nu opeens, zagen ze hem zoo honkvast en degelijk.

‘Hela! Wat krijgen we nou? Word je nou in eens serieus?’ spotte er een vroolijk.

‘Hou je kop! En zwam nu maar niet. Ik ga niet mee. Nee, meneer de voorzitter, ik zeg 't niet voor 'n aardigheidje; maar ik ga niet mee..... Nee lui,’ toen er een paar probeerden hem van zijn standpunt af te brengen, ‘zanik nou niet. Ik blijf hier.’

‘Is dat heusch ernst?’ informeerde de voorzitter weifelend.

‘Ja, heusch. Wil ik er m'n handteekening voor zetten?’

Nu zag ieder toch duidelijk, dat Karel meende wat hij zei. Aan de bestuurstafel werd druk onderling gefluisterd, de leden zaten al even heftig, maar luider de zaak te bespreken, poogden nog, ieder op hun manier, Karel, den amusanten, altijd ‘vroolijken Frans’ van de club, van zijn besluit af te redeneeren. Ten laatste werd 't hem te bar.

‘Lui, zwam nou niet. Ik doè 't niet. Al gaan jullie op je kop staan, ik doè 't niet. En nou moeten jullie... pardon, meneer de voorzitter, mag ik even wat zeggen?’

't Onderling geharrewar hield op en Karel Kingman kreeg 't woord.

‘Meneer de voorzitter. Even 'n kort woordje. Ik hoor hier en daar fluisteren: “Ik wou, dat Duynstee z'n mond had gehouden,” maar ik hoop, dat niemand er hem leelijk op aankijkt. Dat ik niet meega, is zeker door wat Wouter gezegd heeft, beïnvloed. Maar hij heeft net zoo goed 't recht zich uit te spreken, als ieder

ander van ons. Ik voor mij ben blij, dat ie 't deed. Onze motieven loopen uit elkaar. Hij blijft thuis uit godsdienstige, en ik uit, laat ik 't maar noemen, sociale motieven. Ons huis heeft recht op ons. Nog eens lui, Wouter heeft daar ware dingen gezegd, en al kunnen we nog zoo dol doen en nog zoo leutig leven, we mogen gerust zijn woorden 'ns overwegen. Ik ben geen zedepreker, en daarom zwijg ik verder maar. Jullie kunt doen, wat je wilt, maar ik blijf bij m'n besluit. Dixi,' eindigde hij komiek-plechtig.

Er was nog ongeloovig hoofdgeschud, maar ten laatste lei men zich bij den stand van zaken neer. Enkelen onwillig, mokkend; anderen nadenkend, getroffen vooral door de houding van Karel, den ras-echten, ouden 'H.V.C.'-er. Hij had ook in hen iets wakker gemaakt.

De enquête werd voortgezet. Maar de eerste de beste al, aarzelde zijn besluit te zeggen.

'Toe nou!' drong men aan. 'Wees nou 'n vent.'

Maar steeds weifelde hij. 'Ik weet niet. Ik..... ja, ik moet er 'ns over nadenken. Ik heb in den loop van den avond een anderen kijk op de zaak gekregen.'

De daarop volgende kon ook al niet besluiten.

Druk werd er door degenen, die al hadden toegezegd en die brandden van verlangen naar de leuke, buitenlandsche reis, aangedrongen om 'ja' te zeggen. Maar de voorzitter voelde hoe nu 't onderzoek onzuiver werd; dat zaken in 't geding werden gebracht, die men eerst niet voorzien had. Ook in 't bestuur waren de meeningen veranderd. Er was verwarring, onrust, onzekerheid. En de vergadering werd gesloten, om ieder de gelegenheid te geven nog 'ns wijd en breed over de kwestie na te denken, opdat op 'n volgende vergadering ieder zich nog 'ns, maar dan positief, kon uitspreken.

De vergadering kwam echter nooit.

Het bestuur gaf toe, dat het rekening moest houden met de godsdienstige en sociale belangen der spelers en dat het op die hooge feestdagen geen wedstrijden moest organiseeren. Het zag in, dat de jongelui beschermd moesten worden tegen zich zelf.

'H.V.C.' ging niet naar Parijs.

De kampioenswedstrijden brachten gelukkig de noodige spanning, herstelden de onderlinge vriendschap, en toen de club landskampioen was, fuifden de spelers vroolijk als goede kameraden.

Geen mensch die nog dacht aan de in duigen gevallen, Parijsche reis.

Of..... 't moest Joop zijn.

Maar diè zweeg.

12 Steeple chase.

Op een zijner vacantiedagen - die dit jaar vielen in begin September - was Wouter, gansch alleen, de stad uitgewandeld naar buiten, naar de hei, die bloeide in stralend paars onder een al lage, blonde zon in 'n blauwe, van zilverwitte wolken doorvaren lucht.

De hei was wijd en eenzaam, één zachte, lieve gedachte. Geen mensch was er te zien. De vacantie-gasten waren vertrokken, en de hei lag nu als vergeten, in zich zelf gekeerd.

De dijken van 't afwateringskanaal, dat van horizon tot horizon als 'n grijs-wit lint over de vlakte trok, stonden blond-wit van zand boven 't heide-paars, schoven aan één zijde den einder hooger op.

Wouter wandelde er heen.

Hij wilde loopen bòven de hei, om verder te kunnen zien, en naast zich 't geluid te hebben van 't vertrouwd-spoelende water. Misschien ook dat 'n visscher er zijn stille figuur zette in 't verlaten landschap.

Hoog op den berm stapte Wouter voort. Uitziend naar alle zijden, genietend van de wijde, peinzende hei,

van 't zacht riet-ruischen aan den oever beneden hem, en van de verre horizon-strekking. Heel ver vóór hem lag de schemerheuvel der bosschen, blauwig van waas, en achter hem, heel ver was de stad. 'n Kartonnen uitknipsel tegen de wolk-varende lucht.

Nu en dan stond Wouter 'ns stil, keek hij hoe hij hier stond, alléén in een duizeling-hooge en wijde schoonheid. Dan liep hij weer verder, mild-gestemd, dankbaar en gelukkig.

Eensklaps ging er iets als 'n plotse bevriezing door z'n hart. Alle zachte stemming schoot er uit weg, en in de plaats was er 'n felle, kille schrik.

'n Vijftig meter vóór hem lag 'n man.

Die lag daar in 'n vreemde, onstellend-ongewone houding. Vóórover, 't gezicht vlak tegen den grond, en 't hoofd naar beneden, lag hij tegen de helling van den dijk neergestrekt. Roerloos lag hij; de armen als dikke doode slangen langs zijn hoofd gebogen.

Bij hem lag 'n fiets, als wild neergesmakt, 't voorwiel lag dwars, had 'n knauw in de velling-rondte.

Wouters adem stokte.

Opeens was alles in hem weg. Was er geen zon meer, geen lucht, geen vrede.

Enkel nog maar die man. Die vreemd-liggende man tegen 't dijktalud. En 't hart van den jongen stond even stil in nijpenden angst. Gróót stonden z'n oogen, bang en verslagen.

Hij voelde: er wàs hier iets. Iets vreeselijks, iets dat heel dicht stond bij den Dood.

Even stond ie zóó, verlamd, bevangen door dit angstgevend gezicht.

Toen wierp hij zich naar voren, snelde naar den man, die daar zoo roerloos, zoo zonderling lag.

Met 'n ruk stond hij er bij stil, keek toen met oogen die staken van verlangen om te weten, te beseffen wat er was.

‘Meneer.....’ Z'n stem klonk schor, geknepen door z'n felle emotie. Hij knielde neer bij den stil-liggenden man, trachtte 't gezicht te zien, dat diep voorover lag in 't zand van den dijk. 'n Groote steen, grijs en als gekneed met grove reuzen-vingers, stutte tegen den

éénen slaap van 't bewegingloze, rood-gezwollen gezicht.

‘Meneer.....’ drong Wouter nog 'ns aan. Zijn stem was nòg niet vast, klonk als kwam ze achter hem ergens vandaan. Met bevende vingers klopte hij den man op den schouder.

Géén beweging. Hij lag daar als 'n pak, als 'n aangespoeld stuk hout. Plat, neergedrukt tegen den grond.

In 't nikkel der fiets sprong de zon met felle flikkeringetjes en ergens in de buurt schreeuwde 'n patrijshoen doordringend-hel.

't Klonk Wouter in 't oor als 'n gierend gelach om zijn hulpeloosheid.

Het prikkelde hem tot actie. Kordaat zette hij z'n vrees opzij, dwong hij zich te denken wat hij moest doen.

Duidelijk was 't hem, dat de man van de fiets was geslagen, en toen hij zorgvuldiger keek, zag hij op 't smalle rijwielpad op den dijkberm 'n kilometer-paaltje vlak bij 't om zijn as gewentelde voorwiel.

'n Diep medelijden met den armen, eenzamen verongelukte greep Wouter aan. Voorzichtig, den arm steunend onder 't zwaar hangend, dood-bewegingloos hoofd, wentelde hij den man om, totdat die op den rug lag. Wouter keek in 't zorgelijk, voorhoofd-fronzend gelaat van 'n boerenman. Diens kleeren roken naar hooi en grond; ze zaten hem om 't lijf in vouwen en kreuken, die den bukkenden, zwaren arbeid verrieden, die dit lichaam verricht had. Ze zaten vol vlekken, zag Wouter, vlekken van 't lang en nonchalant dragen in 'n ruw handwerk van grond en vee en mest. Ook aschvlekken van gemorste tabak onderscheidde Wouter op vest en broek. 't Gaf hem 'n pijnlijken steek in 't hart, dit toch onbeduidende détail. Maar hij moest denken aan zijn vader, die ook die vlekken had, dáár op diezelfde plaats.....

Voorzichtig, zonder te schokken, trok hij 't bovenlijf van den man toen naar boven. Het laten liggen, zóó met 't hoofd naar beneden, mocht zéker niet. Zóóveel wist Wouter al wel uit z'n studie, dat hij vermoedde, dat de man 'n hersenschudding had. 't Was dus allereerst zorg hem plat te leggen.

Moeilijk, met zorgzame bewegingen, schoof hij den man naar boven, tot hij hem had op den berm. Daar

op 't fietspad legde hij hem neer, lang uitgestrekt, als was het 'n doode. Toen begon hij naar alle kanten uit te kijken of nergens 'n levend mensch te bespeuren was. Maar neen. Onder de pralende wijdheid van zon en paarse hei stond hij alléén, alléén met dezen mensch als 'n doode.

Dezelfde angst, dezelfde martelende machteloosheid doorwoelde hem als toen hij stond op 't strand in Scheveningen, bij die wegdrijvende vrouw.

Opnieuw was er hier de machtige, sluipende dood. Alwéér. Alweer de dood in deze levende, zon-juichende schoonheid.

Er moèst geholpen worden. 't Moèst. God, hoe stond ie hier alleen, als 'n onmondig kind. Handen had ie, en 'n helder hoofd, 'n hart vol liefde en verlangen, maar hij had ze nutteloos nu. Nièts, nièts kon ie bij dit verdruppelend leven.

'Hulp!' kreet ie. 'Hulp!' Zijn stem gilde als razend. Onverstoorbaar blonk de hei, praalde de zon, en de vaart van de wolken gleed langzaam verder.

'Hulp!' Hij schreeuwde naar links, naar rechts, over 't water heen, en de vlakte over. Vergeefs. Geen mensch te zien.

Toen boog hij zich over den man, luisterde aan diens hart, met diezelfde driftige, hakende begeerte als hij eens gekeken had naar 't roerloos vrouwengezicht op 't strand.

Het hart tikte nog. Zacht. Nauw hoorbaar. Maar 't tikte. Er wàs leven. Er wàs nog lèven.

Wild sprong ie op, holde den dijk af, naar 't water, plonsde er z'n zakdoek in, legde die druipend-nat op 't hoofd van den man. Toen lei hij het wat opzij, opdat de ongelukkige niet stikken zou. Nu had hij hièr gedaan

wat mogelijk was, en moest er verder aangepakt worden.

'n Resolute dadenlust doortintelde hem. Hij greep de fiets, onderzocht ze snel. Ze was niet meer te gebruiken. Dan lóópen. Loopen zoo hard ie kon! Lóópen om 'n leven. God! wat 'n prijs.

Hij smeet de fiets neer, rukte zich al weg, doch bedacht zich toen. ‘Even 'n briefje.’ Met bevende, jachtende vingers krabbelde hij op 'n envelop, de eerste die hij vond, ‘Ben hulp halen’, stak dit, wild-zoekend, dan hièr probeerend, dan dáár, tenslotte tusschen de vestsluiting van den verongelukte.

Toen begon hij te hollen. Alle macht, alle wilskracht, alle energie, die hem zat in spieren en bloed, in hersens en ziel zette hij vast op dat ééne: zoo snel mogelijk hulp bereiken. En hij liep, fiksch, pittig, zich dwingend tot maat en tempo om niet door vermoeidheid halfweg neer te vallen.

Nu voelde hij weer als 'n weldadige krachtbron zijn soepel, getraind lichaam met z'n kristal-zuivere longen en uurwerk-zekere hart. Zijn beenen repten en bogen in vasten gang; sterk zoog hij de lucht in, telkens opnieuw levenwekkende teugen; sterk en dapper klopte zijn hart, en in zijn hoofd was de lichtende vreugde van de heerschappij, tegelijk met 'n opjagende, voortdrijvende zorg-gedachte aan den eenzamen man op 't fietspad.

Hij liep maar. Liep, dat 't zweet hem weldoend uitbarstte; tot zijn borst joeg om lucht. Maar moe werd hij niet. Hij voelde nog zijn beenen sterk en machtig, zijn hart krachtig en vol.

Bij een brug verliet hij den dijk, holde hij dwars de hei door, over rauwen, brokkenden grond met ruig

gegroei van scherp gras en heikruid, midden door een paarse weelde als 'n dik tapijt. Hij struikelde over aardklonten, sprong door struikgewas, en al dichter naderde hij de stad. Maar nog geen mensch had hij ontmoet.

Over greppels joeg hij, over slooten, waar de hei ontgonnen was en magere wei geworden. Hekken stuitten hem in zijn weg, maar hij klom er over, bevend nu van vermoeidheid, maar met 'n tandenklemmenden wil den wedloop te beëindigen.

Vlak bij stad, aan den rand van enkele plassen, zaten visschers. Even schoot 't door zijn nu verhitte denken, hen te waarschuwen, maar 't was nutteloos. Als hij zelf volhield, nog even, èven maar, bemoedigde hij zich, was ie in stad. Kon ie telefoneeren.

't Gruizelend fietspad van den nu bereikten klinkerweg was 'n verlichting voor zijn voeten. Toch ging hij zwaar. Hij hijgde nu naar adem, hij voelde z'n beenen trillen, en zijn hart klopte als razend. Maar Wouter wìlde niet opgeven. Ginds, ginds waren de eerste huizen.

Met slingerende, wankelende beenen kwam ie daar aan. Z'n keel zat toegedroogd en 't klopte er heftig zwaar.

Meer menschen kwam hij nu tegen, die verwonderd, iets van 'n bang vermoeden in de oogen, hem nazagen. Maar hij had hen niet noodig nu. Zelf kon ie nu z'n wedloop eindigen.

Uit 'n tuinhek der eerste huizen kwam 'n dienstbode, keek onthutst naar den zweetenden, hijgend-sjokkenden jongen. Met oogen, dwaas van schrik en achterdocht, zag ze hoe ie stilhield bij 'r, en ze week 'n pas terug.

‘I... i... is er..... telefoon..... hier.....?’ stootte hij heesch, wild van oogen, uit.

Verbouwereerd knikte 't meisje sprakeloos van ja.

‘M... mag..... ik bellen?..... E... er is 'n ongeluk,’ en brutaal drong ie 't hek binnen, liep ie opgewonden naar de huisdeur, 't meisje dwingend hem te volgen.

Deze opende, en hijgend, uitgeput, trillend op de knieën, trad Wouter binnen, trappelde hij in de vestibule op en neer. ‘Vlug..... vlug.....’ jaagde hij op. De

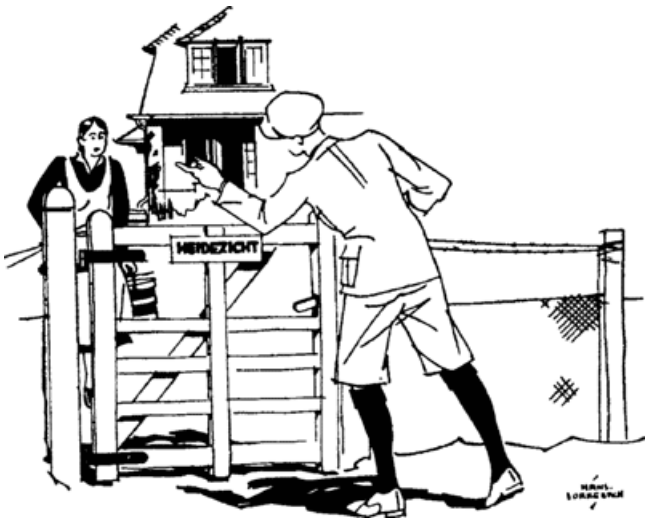

seconden leken hem nu, zóó vlak vóór de eindstreep, geladen van doodsbedreiging en mislukking.

‘Mevrouw!’ gil-riep 't dienstmeisje, ook gejaagd nu en zenuwachtig. ‘Kom u eens gauw. Gauw,’ en 't mandje neerzettend, rende ze de trap op, mevrouw tegemoet. Vreemd keek die op, zenuwachtig loerend naar Wouter, die nu zich bedwingend, 't zweet stond af te wisschen.

In snelle, korte zinnetjes vertelde 't meisje, dat ‘die meneer wilde bellen.’

Toen de dame onder aan de trap was, waagde Wouter zich naar haar toe. ‘Mevrouw, zou ik even mogen bellen? Er is 'n ongeluk.’

‘'n Ongeluk!?’ 't Bloed schoot uit 'r gezicht. En haastig liep ze Wouter voor naar de telefoon. ‘Alstublieft. Wie zoekt u?’

‘'t Ziekenhuis, mevrouw.’ Zij zelf stond al met den gids in de hand, bladerde wild, bevend van vingers.

‘Hier, hier! Vijf en zeuventig, nul drie en tachtig, Zuid,’ en ze sloeg de cijfer-schijf al om, snel en handig ondanks haar opgewondenheid.

Zelf nam ze toen den hoorn.

‘Spreek ik met 't Ziekenhuis?’ Na even geluisterd te hebben, reikte ze Wouter den hoorn over. ‘Alstublieft.’

Wouter, wat bekomen alweer, begon dadelijk te praten: ‘Meneer, is de ziekenauto thuis? Er is een ongeluk langs 't afwateringskanaal. 'n Man van z'n fiets geslagen. Ik denk: hersenschudding.’

Aan den anderen kant van den draad informeerde 'n ijzig-kalme stem: ‘Maar met wie spreek ik?’

‘Met Wouter Duynstee, meneer.’ Hij voelde zelf de onbeduidendheid, de nuttelоosheid van z'n eigen naam gezegd tegen 'n onzichtbaar persoon.

‘Wouter Duynstee. Nee, u kent me niet. Maar er is heusch haast bij, meneer. Ik ben aan één stuk naar hier gehold, om hulp. Er is totaal niemand bij.’

‘Niemand, zegt u?’

‘Nee, niemand. Komt u gauw. Er is groote haast bij, vrees ik.’

‘En u denkt dat 't hersenschudding is?’ ondervroeg zakelijk-kalm de onbewogen stem weer.

‘Ja, hij was bewusteloos.’

Tegenover dien koelen onderzoekingstoon voelde Wouter z'n opgewondenheid stuk barsten. Begon ie even te twijfelen aan z'n eigen angst. Maar dan zag ie weer 't tooneeltje op den dijk, en weer dringend, smeekend ging ie door: ‘Komt u nu, meneer? Onmiddellijk?’

‘Ik zal even hooren.’

Wouter hoorde verder niets door den hoorn dan schuifelende stappen, daarna 'n witte stilte, waarin nu en dan slechts wat vaag gerucht van 'n deur. 'n Rustige, bijna onbewogen stilte, waaruit hij voor zich zelf heel de stemming van 'n ziekenhuis-vestibule kon aanvoelen.

Lippen-bijtend stond Wouter te wachten, de ooren gespitst naar nieuw geluid.

De dame, al even zenuwachtig, fluister-vroeg telkens: ‘Komen ze nog niet. Komen ze nog niet?’ 't Dienstmeisje stond wit en bang bij de trap te luisteren.

In Wouter begon 't te kriebelen van gejaagdheid.

‘Verdamd..... verdamd,’ trappelde ie. ‘Kom nou toch, kom nou toch.’ Z'n lippen beten zich pijnlijk.

Eindelijk, 'n donkere, warme stem.

‘Ja meneer?’

‘Ah! U spreekt met Wouter Duynstee, meneer. Ik was daar juist aan 't wandelen langs 't afwateringskanaal en.....’ vlug, kort en duidelijk vertelde Wouter nu, voelend dat er nù méér was dan dorre, zakelijke belangstelling.

‘Komen direct,’ klonk 't ruw-hartelijk. ‘Waar bent u?’

‘Welk adres is dit?’ haast-vroeg Wouter aan de mevrouw.

‘E... e..... Buitenweg 172,’ hakkelde ze even onthutst van den overval.

‘Buitenweg 172, meneer. Pardon..... denkt u er om, dat u er niet met de auto heelemaal komen kunt.’

‘O nee?..... Goed. Dank u. We halen u op.’

‘En moet er geen priester meekomen?’

‘Nu, dat zal niet. In elk geval zullen we zorgen, dat er hier een is als we terugkomen.’

‘Mooi.’ En met een zucht van verlichting hing Wouter den haak op.

‘Goddank. Ze komen.’ En moe, uitgeput wreef ie zich over 't voorhoofd.

Vriendelijk bood de dame hem te rusten in 't salon, wat Wouter dankbaar aanvaardde. Hij voelde geen beenen meer, en z'n hoofd was wonderlijk-leeg.

'n Heerlijk kopje thee monterde hem op.

‘Hè, dat smaakt. Dank u wel.’

't Meisje kwam waarschuwen, dat de auto aankwam.

Gauw nam Wouter afscheid, vriendelijk dankend.

Aan 't hek stond 'n heer, die dadelijk op Wouter toekwam.

‘Belde u ons op?’

‘Ja, meneer.’

‘Goed. Bij den chauffeur. Wijst u den weg.’

Snel werd ingestapt. De motor sloeg aan, en rrtt, schoof de wagen vooruit, snel, suizend over den weg, dien Wouter daar net zoo tobbend, zoo wanhopiguitgeput had afgesukkeld.

Wat ging 't nù gemakkelijk en strijdloos. Heel dat zware parcours herleefde ie. Nu, zittend, rustend van 't moeilijk karwei; 'n heerlijke voldoening warmde in z'n gemoed bij 't herkennen der verschillende punten van den weg, waar ie gerust had of getwijfeld, waar ie zich moed had ingesproken, en z'n wilskracht nog 'ns gespannen had. Al zijn zelf-veroveringen, waarvan ie

nu pas ten volle zag hoe zwaar ze bevochten waren, maar ook hoe glorieus verworven, beleefde hij nog 'ns opnieuw. 'n Dankbaarheid rees in hem, dat ie dit schoone gevecht tegen moeheid en lakschheid had mogen winnen.

'Als nu,' dacht Wouter, 'als nu die man..... Want dat is toch per slot 't voornaamste.'

En gespannen keek ie over den weg, om te zien hoe de auto vorderde. Maar deze moest 'n omweg maken en 't leek Wouter of ie zelf vlugger was gevorderd.

'Is 't achter de brug?' informeerde de chauffeur.

'Ja, en dan aan dezen kant van 't kanaal.'

Bij de brug moest de auto stoppen. Vlug stapte men uit. De dokter, twee ziekenoppassers en Wouter. Fietsen werden uitgeladen. En terwijl één verpleger achterop kwam loopen met den brancard, reed Wouter met den arts en den anderen verpleger snel naar de plek van 't ongeluk.

Er werd nauwelijks één woord gesproken.

Alle drie waren in spannende nieuwsgierigheid.

'Daar!' wees Wouter opeens. En nog forscher trapte hij aan.

De man lag er nog, zooals Wouter hem had verlaten.

Alleen witter van gezicht nu.

Stil, direct handelend, knielde de dokter neer, maakte de verpleger 't koffertje open, dat hij had meegebracht.

Zorgvuldig, met bewegingen en gebaren zonder eenig geruisch, onderzocht de dokter den man. Op z'n gezicht was deelnemende zorg.

Hij nam den zakdoek dien Wouter er had opgelegd.

'Van u?' vroeg ie kort, maar vriendelijk.

Wouter knikte. Dokter lachte hem goedkeurend toe.

Toen nam de jongen heel zacht 't briefje weg, zei

fluisterend: ‘Dat had ik hier neergelegd, voor geval...’ Dokter nam 't even, las, knikte opnieuw.

‘Compressen!’ gebood ie ernstig-zacht toen tegen den verpleger. Met zachte handen legde hij toen ijs op 't hoofd van den boerenman. Luisterde opnieuw naar diens hartslag. Z'n gezicht betrok wat.

‘Is 't..... te laat, dokter?’ 'n Onzeggelijke teleurstelling trilde in deze vraag, die Wouter er uit fluisterde.

Bedenkelijk gebaarde de dokter wat.

De andere oppasser was er nu, tilde den brancard uit het onderstel. Geroutineerd-handig, zonder één woord

te zeggen, legden ze den man er op. 'n Beklemmende stilte stond over de kalm-handelende mannen.

Zwijgend, langzaam loopend trokken ze toen, de fiets aan de hand, achter den licht-veerenden brancard, terug naar de auto. De eene oppasser droeg op z'n schouder de verwrongen fiets van den verongelukte.

De zon glansde, de hei blonk, paars en wijd. Onder aan den dijk zong 't water.

Traag en zwijgend liepen de mannen.

Grijs-blinkend de kap van den brancard, waaronder 'n leven aan 't uitdooven was.

‘En waar? waar?’ dacht Wouter, ‘staat 'n boerenvrouw nu uit te zien van onder haar handschelp naar 'n man, die te laat is voor den middagpot? En zouden er kinderen zijn, en hoeveel, die nu ongeduldig met hun lepels op de tafel klepperen, omdat 't zoo lang duurt eer vader komt?’.....

Was 't leven niet één bevende onzekerheid?.....

'n Kwartier later stond de auto voor 't ziekenhuis: werd de man binnengebracht.

't Ging snel en stil, met 'n resoluten spoed.

Wouter voelde zich nu te véél. Wat timide stond hij achteraf, zocht 'n gelegenheid zich uit de voeten te maken, onopvallend.

De dokter vond in zijn haast nog even tijd hem de hand te drukken. ‘Dag meneer... meneer... Duynstee, is 't niet?’

‘Ja dokter.’

‘Duynstee? Duynstee?..... De Uruguees?’ en er kwam iets in zijn blik van herkenning.

‘Dezelfde, meneer,’ bloosde Wouter.

‘Zóó? Nou kerel, dan heb ik je al 'ns bewonderd, maar.....’ en hij lei zijn andere hand vast op Wouters schouder, ‘maar dit is toch je beste wedstrijd, kerel.’ Warm blonken zijn oogen. ‘Keurig, keurig, Meneer Duynstee.’ En diep Wouter in de oogen ziend, drukte hij nog 'ns vast diens hand, verdween toen vlug in de ziekenhuispoort.

Hij zou nu Wouters werk voortzetten, dat werk, dat oorsprong vond in éénzelfde mooi gevoel: menschenliefde.

Langzaam wandelde Wouter nu huiswaarts.

In z'n hart 'n vreemde, zachte verwardheid: vreugde, voldoening, dank, zorg en meelij.

Hij liep 'n kerk binnen; drong, drong onweerstaanbaar vertrouwvol aan bij God en al Zijn Heiligen om zegen, zegen op wat hij, in barmhartigheid en liefde, had mogen doen met zijn gezond en sterk lichaam.

Dank en smeeking bad hij tegelijk.

Mild gestemd ging hij even later naar huis.

Hij voelde Gods hand om zijn hart, dat vol van liefde was.....

De man genas.

Hij kwam bleek, stumperig van woorden, Wouter dank zeggen.

Zijn vrouw, 'n helle boerin, blozend als fruit, was bij hem. Rapper van tong, overlaadde ze Wouter met dankbare woorden.

Toen zij vertrokken, gelukkig, vol hoop alweer voor de toekomst, die zij getweeën weer ingingen, na zóóveel zorg en angst, voelde Wouter iets breken in zijn hart door tè groote vreugden.....

Hij had den wedloop gewonnen! Gewonnen!

Den steeple-chase met den dood.

13 De Olympiade in zicht.

Gansch de sportwereld van Nederland, en die niet alleen, doch ook die van bijna al de andere landen der wereld, van Chili tot Tsjecho-Slowakije, van Noorwegen tot Hawaï, was alreeds in actie voor de IXe Olympiade, die in 1928 het puikje der sportlui wederom bijeen zou brengen in geweldigen, heldhaftigen strijd om roem voor land en volk. Maar bijzonder was Nederland in actie. Want Nederland, 't kleine lage landje, aanslibsel van Maas en Rijn, had dit wereldtournooi van sport-phenomenen te organiseeren.

Even had het geschenen, of het hiertoe niet bij machte was. De Tweede Kamer had geweigerd dit grootsch festijn van sport en spel en internationalisme, te subsidiëeren. Diep teleurgesteld hadden alle sportkringen dit besluit ontvangen, en in 't buitenland was hier en daar al leedvermaak om 't fiasco, waarop de aan Nederland opgedragen organisatie leek uit te loopen. Maar Nederland zou Nederland niet zijn geweest, als 't niet krachtig en energiek toch had dóórgezet. De schatkist wilde niet bijdragen. Goed! Dan zou de Nederlandsche

sportwereld zelf zorgen dat 't geld er kwam. 't Geld dat liep in de millioenen.

Zou Nederland ten aanzien van gansch de wereld moeten bekennen: ‘Wij kunnen niet. Wij stellen er geen prijs op de landen te ontvangen’? Neen! Duizendmaal neen! Geestdrift-zaaiende kopstukken der Nederlandsche sportwereld vulden blad en periodiek met artikelen, waarin verzocht werd om steun; allerwege sprong 'n levendige actie op. Er werden wedstrijden gespeeld ten bate van 't Olympisch Comité; speldjesdagen werden ineengezet; Olympiade-revues werden opgevoerd. En niet alleen de sportlui interesseerden zich, ook de journalisten, de hotel-houders, de gemeentebesturen, de handelsmenschen. Heel Nederland was in actie om de IXe Olympiade te Amsterdam te kunnen doen doorgaan. 't Ging niet bij allen om enkel sport. Er zat ook handelsgeest achter, nationalisme en zelfrespect. Nederland mòcht dit grootsche evenement, dat zooveel vreemden in 't land zou brengen, en dat voor maanden lang heel de wereld-attentie tot zich trekken zou, niet laten voorbijschieten. Wat België had gekund, Griekenland, Zweden en Denemarken, kon Nederland óók. En beter nog. Dàt zou 't toonen, zoo klein als 't was. Dit was weer 'ns 'n gelegenheid om te toonen waarin klein Nederland groot kan zijn.

Indië hielp mee, zoowel Oost als West. Ook daar voelde men, dat 't moederland tegenover de wereld een eereplicht te vervullen had.

't Was Olympiade, Olympiade wat de klok sloeg, boven al 't ander belangrijk gebeuren uit.

En 't geld stróómde binnen. Stróómde!

Zoodat al spoedig de wereld wist, dat de IXe Olympiade in Nederland wel degelijk door zou gaan. Wat dacht men wel?

Koortsachtig, energiek, en naar vaste, degelijke plannen, begonnen toen de sport-lichamen te werken in comité's en subcomité's, om te zorgen dat niets, nièts ontbreken zou aan de geweldige organisatie van dit landen-tournooi.

'n Gansch nieuw stadion zou verrijzen, vlak tegenover 't oude, en 'n overtuigend bewijs moest dit worden van de prachtige bouwkunst van modern Holland. Ook 'n zwem-stadion zou verrijzen, en daarbij ook lichte, ruime hallen voor scherm- en worstel- en bokssport. Prachtige roeibanen zouden worden uitgezocht en de huisvesting der spelers zou niets te wenschen overlaten.

Dèze Olympiade zou 't winnen van al de andere.

Of Nederland moest Nederland niet zijn, dat volk van helden, van wil, kracht en vastberadenheid.

Onverzettelijk werkte men door. Maanden, jàren! In 'n zelfde, sterke, niet te verlammen, noch zelfs te kwetsen activiteit.

Maar ook sportief zou Nederland toonen 'n volk te zijn van kloeke gezondheid.

Men wist, dat de andere landen op velerlei gebied ver en ver vóór waren. Doch zouden onze roemruchte ruiters ook thans niet toonen het edele paard in dwingende macht te hebben?

Was Holland dan niet meer het waterland, om op roei- en zeilgebied te toonen zeer bedreven te zijn? Zouden alle moeiten, besteed aan onze athleten, voor niets zijn geweest?

En..... was er niet het roemrijk Neêrlandsch elftal? Nog altijd was dit een der sterkste van 't continent. Sinds Parijs had 't nog victorie op victorie weten binnen te halen, eerlijk bevochten in sterken strijd van geest-

drift en techniek. Zeker, het Nederlandsch voetbal stond hoog, heel hoog en in de rij der naties stond ons land op dit punt vooraan. Héél vooraan. Wat in 1924 was mislukt, zou nù gebeuren. Toen had 'n scheidsrechter het doen sneuvelen, glorieus en heldhaftig; moreel had het den Olympischen kampioen overwonnen, thans zou het dit ook practisch doen.

Uruguay, het phenomenale voetbal-landje, ver weg in Zuid-Amerika, zou hier zijn kampioenschap zien eindigen. Nederland, Nederland, dat feitelijk niet had verloren, zou nù bewijzen, dat het nòg niet onderdeed, neen! dat 't sterker was. Sterker dan de wondere ploeg van Andrade, Pétrone en Nasazzi en al die andere grooten.

Vier jaren had Nederland moeten wachten. Maar in die vier jaren was het verlangen naar de groote revanche niet verbleekt. Nog leefde 't. Fel en bezielend.

Amsterdam zou haar aanschouwen binnen de poorten van haar machtig, nieuw Stadion.

Nederland - Uruguay zou de finale worden!

'n Andere was ondenkbaar.

En daarom moest er hard gewerkt worden.

Al in 1925 zagen de districts-elftalcommissies uit naar jonge spelers, die moesten worden opgekweekt voor 't Olympisch elftal. Degelijk werd er getraind, en hoe meer 1928 naderde, hoe intensiever de training werd.

Holland moèst winnen! Moèst revanche nemen op Uruguay.

Wouter Duynstee, de heerlijke, sprankelend-geestdriftige pracht-speler van ‘H.V.C.’ prijkte natuurlijk ook op de lijst dergenen, die de bijzondere aandacht genoten der Nederlandsche-Elftal Commissie.

Vanzelfsprekend kwam ook hij in aanmerking voor de bijzondere training, waaraan de candidaten verzocht werden zich te onderwerpen. Al verschillende malen had hij proefwedstrijden meegespeeld, was hij nog in interland-wedstrijden uitgekomen, en steeds weer was hij voor allen die hem zagen 'n verheugenis geweest. 'n Sprankelende vreugde van jeugd en lenigheid, durf en geestdrift.

Er was geen twijfel aan: Wouter, de Uruguees, zou in Amsterdam ons land vertegenwoordigen, vechten om de wereld-suppremátie tegen dat keurige elftal uit Zuid-Amerika, waaraan hij zijn bijnaam te danken had. Dan zou hij eens waarachtig kunnen toonen, of hij dien ten volle waard was.

Hij hunkerde er al naar hen te zien, te bewonderen en tegen hen te vechten. O! wat 'n heerlijke, uitbundige strijd zou dat worden.

Hij zou wel zorgen paraat te zijn.

Sigaret noch alcohol raakte hij aan, om toch maar fit te zijn.

De gymnastiek-lessen hielpen hem zich nog meer te beheerschen; zijn boks-lessen gaven hem nog zekerder voeten-meesterschap, en de routine, opgedaan uit de verschillende belangrijke wedstrijden, die hij al had gespeeld, zou hem zeer zeker de juiste methode doen zien, waarmee hij succesvol zou kunnen optreden tegen die buitengewone voetbalmeesters.

Als hij de gezondheid, de validiteit behouden mocht, die hij nu bezat, zou hij 't wel vinden tegen hen.

Ze mochten komen.

‘De Uruguees’ zal de Urugueezen stáán.

Doch de N.E.C. wilde heel secuur te werk gaan. Systematisch wilde zij haar materiaal opkweeken, het

balcontrôle geven, techniek, tactiek en doorzicht! Al in 1927 zond ze haar bekwamen trainer naar verschillende plaatsen, om daar lessen te geven in de verschillende onderdeelen van het spel. De candidaten voor de Olympische ploeg kwamen dan daar bijeen en werden groepsgewijs door den geroutineerden, handigen trainer onderwezen in stoppen, starten, schieten, koppen, plaatsen, dribbelen, kortom in al die fijne, toch zoo belangrijke onderdeden van 't spel.

Ook Wouter kreeg 'n uitnoodiging om aan die oefenlessen te komen deelnemen.

'n Prettige opwinding sprong lichtjes door z'n gemoed toen ie de uitnoodiging las. ‘Fijn, fijn,’ dacht ie. ‘Ik kan niet goed genoeg in conditie zijn om Uruguay partij te geven.’ Hij wist dat ie te doen zou krijgen met werkelijke meesters. Méér dan eens had ie van de Nederlandsche elftal-spelers, die Parijs meemaakten, hooren vertellen over de geraffineerde, sublieme trucs, die de Urugueezen in hun macht hadden. Vooral hadden die oude rotten gesproken in oprechte bewondering over de schijnbewegingen, die de Zuid-Amerikanen met 't grootste gemak uitvoerden, en over de onbegrijpelijke manier waarop zij den bal ‘effect’ konden geven. En juist dìt, dit waren de twee puntjes, die bij Wouter nog wel 'ns extra mochten bestudeerd worden.

Nu was daar kans toe. Zelf trainde hij zich nu en dan hierin ook wel 'ns, maar 't was te veel 'n zoeken, 'n probeeren van trucs, terwijl de trainer, oud Engelsch international en beroepsspeler, natuurlijk ook doorkneed was in al die belangrijke, fijne onderdeelen.

‘Ha,’ dacht ie, ‘nu wordt 't àf. Nu moet ik 'n voetballer worden, die den bal absoluut in z'n macht heeft.

Eén die den bal schijnt te kunnen hypnotiseeren. 'n Volmaakt voetballer. 'n Echte Uruguees. 'ns Kijken, wanneer 't de eerste oefendag is.'

Wouter bekeek nog 'ns 't bericht, dat ie in de tintelblije voldaanheid van 't eerste oogenblik gelezen had, zonder dat de détails tot hem waren doorgedrongen.

Vlug vloog z'n blik over 't papier, bleef toen stil op de woorden: 'a.s. Woensdag, 9 Maart, des n.m. om 2 uur wordt u verwacht te Rotterdam op het Spartaterrein.'

Bij 't lezen van dien datum kwam even 'n schrik z'n vroolijke opwinding stilzetten. 'Woensdag! Woensdag!' Maar dan kon ie niet! Dan was hij niet vrij.

Teleurgesteld vouwde hij den brief dicht. Nee, er zou niets van dat oefenen komen. Zoo graag had hij zich nog méér geperfectionneerd. Hoe heerlijk vond ie 't nù al, 'n moeilijken bal tòch fijn in zijn macht te krijgen. Hoe gelukkig maakte hem dat. 't Leek op vroeger, als hij in zijn schoolwerk 'n lastige som na veel zoeken en tobben had weten op te lossen. Iets dergelijks, 'n gevoel van voldaanheid, van zelfbewustzijn, ondervond ie dan. Zoo een lekkere vreugde om 'n met

moeite verworven overwinning. Hoe zouden die trainingslessen hem het voetbal maken tot 'n nog fijner, rijker vreugde... En nù... nu was de training gesteld op 'n Woensdagmiddag.....

'Maar,' dacht ie, 'als ik m'n patroon vrij vraag, krijg ik 't.' En hij begon te overwegen, of ie dat niet doen zou, of 't niet zijn plicht was. Hij zou zeker verlof krijgen; z'n patroon was zelf 'n vurig aanhanger van 'H.V.C.' en meer dan eens sprak hij met Wouter over 'n gespeelden of voor den boeg staanden wedstrijd. Ja, Wouter merkte wel, dat meneer 't leuk vond, 'n beroemd internationaal op kantoor te hebben. Hij liet dit wel niet merken, maar Wouter voèlde 't toch; zoo aan allerhande kleinigheden: op 't veld, in 't clublokaal, tegen bank-klanten had meneer zoo vaak van die zinspelende vriendschappelijkheden met hem. Nee, hij twijfelde er geen seconde over, meneer zou hem wis en drie vrij geven om 's Woensdags te gaan trainen.

En in Wouter zette zich 't hem weer opkwikkend voornemen vast, er met zijn patroon over te praten. Morgen al..... morgen al..... Maar toen dit in hem vaststond en hij dus den weg wist om toch z'n verlangen te kunnen inwilligen, kwam hem deze weg plots voor als dwaas, idioot-dwaas.

Moest hij op kantoor vrij vragen om..... 'n Meelijdend lachje om zijn eigen naïviteit, spotte rond z'n lippen. 'Vrij vragen om te gaan voetballen.....'

Idioot was 't. Absurd..... Nee, 't was tè gek..... Stel je voor dat de procuratiehouder 'n geweldig hockeyman was, en de jongste bediende 'n reuze athleet, en dat die allemaal..... Wouter vroeg zich zelf nu af, hoe hij 't idée ook maar in z'n hoofd had kunnen halen. Maar dadelijk was er zijn sport-enthousiasme dat hem

trachtte om te praten. ‘Nu overdrijf je. Je bent de eenige op heel 't kantoor die in sport zoo uitblinkt, dus eigenlijk kun je 't gerust wagen. 't Schept totaal geen antecedenten.’ Wouter voelde, dat dit argument steek hield, maar intuitief stond 't bij hem vast, dat 't beginsel verkeerd was, ondanks alles, ‘'ns Even nadenken,’ zette hij zich eerlijk in overweging. ‘Objectief bekeken, heeft mijn voetballen niets met kantoor te maken. Sterker: ik doe aan sport in den tijd, die werk en studie me veroorloven. Ja, dat is 't. Sport is bijkomstigheid. Ik mag mijn kantoorwerk niet gaan opofferen om aan sport te gaan doen. En al is meneer ook zelf honderd maal voetballiefhebber, aan de kwestie zelf doet dit niks af. Van die toevallige omstandigheid mag ik geen gebruik maken om mijn arbeid - waar ik voor betaald word en waar 't kantoor naar geregeld is, - op zij te zetten. 't Gaat er niet over of ik vrij krijg in dit speciale geval. 't Gaat om 't beginsel. Eerst werk, dan sport..... Schluss!’ En vastbesloten, al prikte hem de teleurstelling nog wat na, schreef hij 'n brief aan de N.E.C. dat hij tot zijn spijt niet aanwezig zou kunnen zijn. De zaak was hiermee voor hem uit.

Tevreden, voldaan over z'n correcte beslissing, die hem zelf voorkwam als 'n redding uit sport-fanatisme, postte hij den brief dienzelfden avond nog.

Maar Joop Verzijl had ook zoo'n uitnoodiging ontvangen. Die dacht niet zoo ver na, als Wouter. Zonder één oogenblik te weifelen, stapte die naar den H.V.C.’-secretaris en gaf dezen zonder 'n woord méér dan: ‘Ik kreeg vandaag dit briefje,’ het schrijven van de N.E.C.

De secretaris las 't. ‘Op Woensdag? Dan kun je natuurlijk niet?’

‘Nee..... Jammer, hé?’ en heel gewoontjes, als ging hem de zaak verder niet aan, stak Joop 't papier terug in z'n portefeuille.

‘Zou er geen mouw aan te passen zijn?’ vischte de secretaris. ‘Kun je geen vrij vragen op kantoor?’

Joop glimlachte 'ns cynisch, stak 'n sigaret op. - Z'n anti-nicotinisme had ie al lang afgezworen, sinds hij café's en dancings bezocht.

‘Toch jammer,’ vond de secretaris.

‘Ja..... Dan maar niet in 't Olympisch elftal. Want je snapt zóó, dat er nu gelet wordt op trouw bezoek. Nu komen de vrindjes van den trainer in aanmerking,’ merkte Joop hatelijk op.

De secretaris echter, vurig, bijna verblind H.V.C.-er, liep in de val die Joop hem zette. Even dacht ie na.

‘Er moet vrij gevraagd worden,’ lostte hij bruut de kwestie op. ‘Ik bel vandaag den voorzitter nog op. We mogen niet de kans loopen, dat jij gepasseerd wordt... Heeft Duynstee ook zoo'n ding ontvangen?’

Joop haalde onverschillig zijn schouders op.

‘Enfin, dat hoor ik dan wel..... Maar jullie moèt vrij krijgen. De kansen staan tè mooi.’

‘Dan hoor ik nog wel iets, niet?’ vroeg Joop vlak. En daar hij nu hier niets meer te maken had - anderen zouden 't wel opknappen, en hij brandde zijn vingers niet bij zijn patroon - stapte hij heen.

De secretaris deed, wat ie beloofd had. Hij belde den voorzitter op, en legde dezen de zaak voor. Heel erg bleek die er niet mee ingenomen. 't Lag niet op hun terrein, vond ie. Doch de secretaris drong zóó sterk aan, sprak zóó vurig over de ‘eer der club’, dat hij

beloofde, den volgenden dag de zaak 'ns nader te komen bespreken. Van te voren echter zocht hij eerst Wouter Duijnstee op. Van dezen hoorde hij 't kloeke, eerlijke besluit, en de voorzitter, kalm en waardig steeds, man van ‘standing’ naar positie en geest, vond 'n fijne voldoening in Wouter's houding. 't Echte, zuivere amateurisme leefde nog, dacht ie blij. 't Amateurisme, zooals hij dat steeds trachtte vol te houden, tegen de vergroeiïng, tegen de ontaarding in. Dit geval gaf hem weer moed zijn strijd tegen verkapt professionalisme, fanatisme en overdrijving, vol te houden.

Geen moment had hij er ernstig over nagedacht om kantoor-plicht te laten wijken voor training. Als Verzijl dus zoo graag vrij-af had, moest hij 't maar van z'n vacantiedagen laten afhouden. Het bestuur stond daar buiten.

In Wouter Duijnstee's zuivere opvatting vond de voorzitter bevestiging van z'n eigen sportbeginselen, en gemakkelijker kon hij er den spontanen, doordravenden secretaris door overtuigen van diens misvatting.

Met redeneeren alleen, had hij 't misschien niet gewonnen; met Wouter's levend voorbeeld echter overtuigde hij hem al heel gauw.

Er werd dus niets geprobeerd om Joop vrij te maken voor de trainingsmiddagen.

De secretaris kwam 't Joop zelf zeggen. ‘De voorzitter vond 't buiten de taak van 't bestuur liggen.’

‘Ja. Dacht ik wel,’ merkte hij laconiek op. ‘Maar u wou 't doordrijven.’

‘Ja... ja...’ stotterde de geblameerde functionaris, ‘ik had dat zoo direct niet gezien.....’

En daar Joop verder niets zei, enkel maar fijntjes

stond te zwijgen, zocht ie gauw 'n oogenblik om weg te komen.

‘Hm,’ spot-grinnikte Joop, toen ie alleen was, ‘buiten hun taak..... Als 't maar voor zichzelf is, dan weten ze je wel te vinden.....’ En gegriefd, pijnlijk getroffen in z'n roemzucht, ging ie terug naar binnen.

Nee, H.V.C. deed niet te veel voor z'n spelers. Dat ondervond hij al weer.....

14 Joop Verzijl.

Al 'n paar jaar speelde Wouter nu in ‘H.V.C.’ en ondanks de van de zijne sterk afwijkende levenshouding der meeste club-makkers en bestuurders, voelde hij er zich wel thuis. Kwam het vóór, dat hij zich getroffen voelde in zijn geloof of in zijn opvattingen over zeden en fatsoen, dan kwam hij daar dadelijk recht mee voor den dag, en zette hij zijn standpunt zuiver en vast uiteen. Ridderlijk ten opzichte van iedereen, gefundeerd staand op 'n onomstootelijk principe, waarvan hij gansch was doordrongen, genoot hij achting van iedereen, hoe ver deze dan ook in de waardeering der dingen van hem af mocht staan. Schipperen kon hij niet. Wat krom was in zijn oog, wàs krom. Meer dan eens had hij dit laten blijken, en al kwamen er in de gesprekken, die hij soms opzette over sociale toestanden, b.v. Mexico en Rusland; over kunst, zooals na de grootsche uitvoeringen van Ghéon's ‘Genesius’ met den monumentalen van Dalsum als de bekeerde acteur; over sport als van Lindberg's waaghalzerij over den Oceaan; kortom over werkelijk be-

langrijke wereldgebeurtenissen of godsdienstig-zedelijke onderwerpen, al kwamen er in die gesprekken oogenblikken, dat hij en zijn mede-causeurs mijlenver opeens van elkander af stonden, toch poogde men vaak in den trein een dergelijk onderwerp van hooger leven aan te roeren, alleen omdat men zeker wist bij Wouter 'n persoonlijk, geargumenteerd oordeel over de kwestie te hooren, dat 'n heel ander, eigen licht erop wierp. Dit kwam doordat hij alle dingen bekeek van uit een centraal vast punt. Hij kon niets, niets zien, dat los stond van 't levensdoel, dat den menschen gegeven was. En voor hem, Katholiek in merg en been, was dit: de volmaking. Niet dat hij er trein- of club-preeken over hield. Neen, heel diep en levendig besprak hij met vaste overtuiging en zuivere visie 't onderhavige onderwerp. Hij zag niets dat los was van de groote Realiteit.

Hij wilde consequent zijn. De dingen nemen in 't groote, eeuwige verband. Zonder dat is alles vol raadselen en is 't leven 'n dwaasheid.

Zoo werd er tusschen hem en enkele andere lui vaak heftig gedebateerd, totdat zij plots op 't kardinale punt kwamen, dat alles bepaalt: de levenshouding.

'n Keer gebeurde het, dat Wouter, met z'n club op reis, in den trein zat te discussieeren over sport, en wel bijzonder over de opvoedkundige waarde er van.

Wouter was wel de laatste om deze in twijfel te trekken, ‘maar,’ zei hij: ‘mits er náást de sport een hooger beginsel sta.’

Heftig werd hij bestreden. ‘'t Kweekt durf, wilskracht, sociaal gevoel, opofferingszin,’ wierp men hem tegen. ‘En met geloof of zeden heeft dat niets uit te staan.’

‘Ho, ho!’ hield Wouter hun voortvarendheid tegen.

‘Dus jullie beweren me daar zoo maar eventjes, dat iemand, die 'n echt sportsman is, ook 'n werkelijk goed mensch is.’

Daar schrokken ze van. ‘Nee, dat niet, maar z'n wilskracht, z'n durf zijn dan toch getraind voor 't dagelijksch leven.’

‘Ja!’ viel Wouter grif en van ganscher harte bij, ‘maar je moet er één ding bij vooropstellen.’

‘En dat is?’

‘Dat diezelfde sportsman, die zoo wilskrachtig is, zoo edel, zoo sociaal, al die goeie deugden ook in actie wil zetten voor 't dagelijksch leven.’

‘Wat bedoel je daarmee?’

‘Kijk 'ns. Stel dat je 'n jonge, flinke, gezonde kerel hebt, die zich traint met 'n wilskracht, 'n zelfopoffering, die wel heldhaftig lijkt, voor 'n voetbalmatch of 'n honderd meter-loop. N'importe wat. Dan wordt die sportsman geleid door zijn idealisme. Als jongen hèb je dat voor spierkracht en lenigheid en al die dingen meer. Maar daar zit ook achter roemzucht, en nationalisme misschien. Enfin, hij wordt tot al die inspanning, al die wegcijfering van zich zelf gebracht door 't ideaal: 'n geweldige sportheld te worden.’

‘Ja, ja,’ vielen ze hem bij. Tot zoover hadden ze niets tegen z'n betoog in te brengen.

‘Nu, op 't veld is hij bovendien strikt eerlijk. Hij wil 'n echte sportsman zijn.’

‘Natuurlijk. Want dáár komt 't op aan. Hij is eerlijk, rechtvaardig, opofferend, al die mooie dingen meer,’ stelde er een nog 'ns duidelijk vast.

‘Ja, dat is ie allemaal. Maar nu..... nu komt hij in 't dagelijksche leven. Zal hij daar ook gedreven worden door 'n ideaal? Wil ie daar ook iets bereiken? Of is

sport voor hem 't eenig beteekenende? Jullie weet net zoo goed als ik dat er verschillende puike sportlui zijn, die zich dag in, dag uit, kunnen uitsloven om vorderingen te maken, die er alles voor laten staan, maar op kantoor, of als student geen knip voor hun neus waard zijn.'

'Die zijn er, zeker. Maar ja.....'

'Nou, en dat komt,' concludeerde Wouter, 'doordat ze in hun studie geen ideaal hebben. Dat ze studie niet zien als iets belangrijks. En juist eender gaat 't met al die andere dingen, als werkkring, ontwikkeling, kunst, zedelijkheid en..... en godsdienst. Als je voor ieder van die begrippen niet gedreven wordt door 'n ideaal, bereik je niets. Wees zoo goed sportsman als je wilt, en zoo edel als je wilt, dan kun je nog zedelijk 'n nul zijn, maatschappelijk 'n niksnut. Alleen als je 't heele leven wilt omvatten, als er één samenvattend ideaal is, kan er lijn zitten in je. Kun je sport gebruiken om je wilskracht te oefenen, je sociaal gevoel te ontwikkelen, je durf aan te kweeken. Niet speciale gevalletjes van moed en adel en dergelijke zaken meer, voor zoover ze met sport hebben uit te staan, maar in de algemeene beteekenis. Sport alléén, beoefend door iemand zonder zedelijke begrippen, doet als opvoedings-instituut niks. Niks, niks. Ze moet 'n deel zijn van iets grooters, iets breeders. Hoeveel sportlui, puike sportlui, zijn er niet die als menschen prullen zijn. Die geen fut hebben om te werken, geen belangstelling voor hoogere dingen? Op 't veld praten ze over eer en fatsoen, en buiten? Laten we elkaar niks wijs maken, lui, maar jullie weten net zoo goed als ik, dat iemand zonder moraal door sport niet beter wordt. Door sport alleen wordt ie niet eerlijk, altruïstisch of rechtschapen.'

Geen der anderen wist op Wouters redeneering iets in te brengen. Zwijgend zaten ze even na te denken, totdat één plots 'n lichtend punt zag. De stelling zelf kon hij niet aan, daarom probeerde hij haar te verzwakken in den persoon van den verdediger.

‘En!’ riep hij daarom strijdlustig uit, ‘waarom doe je dan zelf aan sport?’

‘Ja? ja?’ vielen de anderen mee aan.

‘Waarom ik zelf..... Maar allemenschen nog toe, wat heeft dat met de kwestie te maken?’

‘Ha, hij krabbelt al terug!’ ‘Nou zit ie vast!’ riepen er 'n paar uit, die daarmee nu niet erg veel blijk gaven van oordeelingsvermogen.

‘Vast? vast?’ wond Wouter zich op. ‘Ik vraag wat dat met de kwestie te maken heeft? Heb ik gezegd, dat sport verkeerd is? Nou spring jullie in eens weer naar 't ander uiterst. Ik heb gezegd, dat sport an und für sich, dus los van 'n godsdienstig of zedelijk beginsel, niet paedagogisch is. Maar daarom heeft ze nog wel 'r nut als hygiënisch instituut.’

‘Dus jij doet alleen aan voetbal en athletiek en gymnastiek en al die dingen, omdat 't gezond is.’

‘Deels wel, maar om nog meer redenen. Omdat sport jong is, mooi, iets is dat vastzit aan jeugd en levensdrift. En ook..... omdat ik ze als 'n middel beschouw tot..... ja, denk nou alsjeblieft niet, dat ik preek, maar jullie dwingt me nu, dat ik me persoonlijk uitspreek....., omdat, en ik zal 't maar ronduit zeggen dus, sport voor mij een middel is mijn leven zoo belangrijk mogelijk te maken. 'n Middel om mijn krachten van ziel en lijf zoo veel mogelijk te ontplooien. Daar, nu weet je 't precies. Wat ik op 't sportveld leer aan goeie deugden, probeer ik ook te beoefenen in 't

privé-leven, en bovendien hoop ik er mijn leven mee te verlengen doordat m'n lichaam meer weerbaarheid krijgt, taaier wordt zal ik maar zeggen.’

‘Nja, nja,’ neus-bromden er 'n paar. ‘Ik neem 't zoo zwaar niet.’

‘Nee, en Joop Verzijl ook niet,’ gooide er een spottend tusschen in.

‘Ja, zeg,’ was er opeens van verschillende kanten belangstelling. ‘Wat is er toch met 'm?’

Wouter, nu niet langer 't middelpunt van 't gesprek, ging met z'n overbuur nog wat over de kwestie napraten, terwijl de anderen druk begonnen over Joop. Van al wat ze zeiden, hoorde Wouter niks. Het interesseerde hem niet. 't Zou wel weer een of ander nieuwtje zijn over 'n amouretje van Joop, of over 'n fuif. Maar opeens troffen 'n paar woorden z'n aandacht, ‘Hij is de laan uitgeknikkerd, op staanden voet.’

Wouter werd opmerkzaam. ‘Wat vertellen ze daar?’ onderbrak ie 't gesprek met zijn overbuur.

Die wist 't ook niet en beiden luisterden ze nu naar 't gewichtig gepraat der anderen. En al heel gauw wist Wouter wat er gebeurd was.

Er was op Joop's kantoor geld vermist. Niet ééns, maar bij herhaling. Dan uit de postzegelkas, dan uit 'n portefeuille, dan weer uit 't taschje van 'n typiste. En nu de laatste keer was Joop betrapt. Had onmiddellijk zijn congé gekregen.

‘En wanneer is dat gebeurd?’ informeerde Wouter ontsteld.

‘Van de week. Donderdag geloof ik.’

‘God-bewaar-me. En..... wordt er politiezaak van gemaakt?’ Wouter was bleek van aandoening.

‘Nee, papa heeft 't weten te sussen.’

‘Gelukkig,’ vond Wouter. De anderen dachten er echter niet allemaal zoo barmhartig over. ‘'n Vent van niks,’ vonden die hem. En nu kwamen de tongen los over Joop's trots, zijn onhartelijke zelfzucht, z'n gedwarrel door dancings, en zijn zwaar gegok met veel lef in de studenten-kroeg.

‘Wat doet de vent er?’ zei er een vol minachtende opgewondenheid. ‘Hij is net zooveel stud als ik. De branie uithangen, dat kan ie.....’

‘Maar nou zit ie vies te kijken..... Potdikke. Wat zal Ed in zijn “point d'honneur” geraakt zijn, zeg..... Ook al zoo'n branie. Monsieur le directeur zelf,’ spotte 'n ander ongevoelig, maar terecht.

‘Mispunten!’ luchtte er zich een openhartig. ‘Bah! Beroerd voor de ouwelui, maar hèm gun ik 't.’

‘Trekt ie zich niks van ân. Ben je mal! Moet je hem zien. Geen spier van z'n gezicht vertrekt ie.’

‘Speelt ie toch mee?’

‘Wel ja. Hij doet net of er niks gebeurd is.’

‘Warempel?’

‘Waarachtig, hoor. Ik heb 'm van morgen nog even gezien vóór we vertrokken, maar 't is dezelfde Joop.’

‘Brutale bliksem.’

Dàn deze, dàn die gooide z'n opmerking in 't gesprek. Heel de coupé nam er deel aan. Wouter zat maar stil te luisteren. Probeerde zich voor te stellen, hoe Joop inwendig over deze lage daad moest denken; hoe ie zich zelf vergooid had, voor altijd misschien. Beroerd vond ie 't, akelig, dat 'n jongen waar ie mee in de klas had gezeten, 'n jongen, die heusch capaciteiten had, zoo z'n eigen ongeluk zocht. ‘Maar wat tob ik me af,’ dacht Wouter triest, ‘misschien dat Joop zelf er geen seconde over piekert.’

Zoo was 't ook. In Joop Verzijl was niets veranderd. Nog immer hield hij zijn eigen trots, zijn koele zelfzucht en ongenaakbaren hoogmoed. Minachtend, bijna spottend keek ie neer, op al die ‘stumpers’, die zich uitsloofden met studeeren of kantoorwerk, en die je 's avonds 'n hoogst enkelen keer 'ns zag in de ‘Gaieté’ of ‘Trianon’ en die de verdere dagen braaf thuis zaten.

‘Zij moeten maar werken, hoor,’ dacht ie neer-

buigend, ‘ik zal wel bij Kitty en Emmy en al die anderen m'n avondjes doorbrengen. Stakkers! Alsof je er zonder al dat getob toch niet komt?’

En Joop zette zijn leeg, wuft leventje bij vlinderende gichels van dansmeisjes voort; sliep tot laat in den morgen - ma zorgde bèst voor hem! - liep 's middags 'n straatje om en vond dan hier, dan daar wel 'n ‘stumper’, die hem 'n riks leenen wilde, zoodat Jopie toch 't heertje bleef. ‘Laat de wereld maar draaien,’ dacht ie zorgeloos, ‘we komen er toch wel.’

En Joop kwàm er.

Toen 't seizoen - het was dat van 1926-1927 - nauwelijks was afgeloopen, bedankte hij voor ‘H.V.C.’, en werd lid van ‘Sport en Spel’. En sinds dien was Joop op 't kantoor van 'n groothandelaar in steenkool, dien de oorlog had rijk gemaakt, en die nu al enkele jaren 'n gul en geestdriftig aanhanger was van ‘Sport en Spel’, en na iederen wedstrijd protserig met de spelers omging, hen tracteerde op wijn en sigaren bij de diners, waarvan ie er geen enkel oversloeg. Steeds zat daar zijn rood, dik-zwelgend lijf tusschen de jonge, pittige kerels, en zijn rol-ronde vingertjes lagen altijd klaar op zijn buik, om maar gauw zijn portefeuille te kunnen pakken.

Bij dien kwam Joop Verzijl vanaf z'n lidmaatschap van ‘H.V.G.’ op kantoor.

Maar: honni soit qui mal y pense.

15 Olympiade 1928.

Ondanks 't feit, dat Wouter Duynstee niet had kunnen verschijnen op de geregelde trainings-middagen der Olympische spelers, werd hij toch gekozen voor de Nederlandsche ploeg, die als 'n soort krachtproef 'n match te spelen had tegen de Engelsche kampioens-club ‘Newcastle United’. Dit team was de vertegenwoordiger van 't hoogeschool voetbal van Europa. De geweldige, maar lastige en prikkelbare Gallacher, was haar mid-voor, 'n speler zooals zelfs de Engelsche velden slechts één keer per decennium zagen. Gansch 'n seizoen had dit elftal in de hoogste league van Albion's voetbalwereld gespeeld, met 'n overstelpende vurigheid en 'n de tegenpartij verlammende zekerheid, zoodat ploeg voor ploeg der beroeps-clubs tegen ‘Newcastle’ sneuvelde. Dit merkwaardig, bestudeerd-knap stel profs zou voor de N.E.C. dienen als norm om te bepalen hoe hoog het Nederlandsche voetbal stond. 'n Hoogere norm wàs niet aan te leggen. Onmogelijk. Want de United-players waren de meesters, de matadors van 't bruine monster.

‘New Castle’ kwam, zag en..... verloor. Met 4-0.

Vier-nul! 'n Machtig strijdvuur had de Nederlanders opgejaagd tot 'n tempo dat zelfs die Engelschen overblufte, dat hen te machtig was. Brillant, grandioossportatief streden de Nederlanders; ze sloegen bressen in de zoo hecht-gesmede Engelsche achterhoede; het zat zijn voorspelers boven op den voet, zoodat zij niets konden uitvoeren. 'n Opgetogen, extatisch-verrukt Stadion, dat nog nimmer zoo'n laaiende geestdrift, zoo'n meesleependen hartstocht, zoo'n onvermoeibare levenskracht had aanschouwd, wakkerde de dappere Hollandsche jongens aan met keel-brandende kreten. En Holland won. Won met 4-0! De sterkste Europeesche ploeg had zich te pletter geloopen tegen den muur van geestdrift en durf, dien Holland had opgeworpen. Strategie had gefaald tegen strijdlust. Techniek tegen wil. ‘De Uruguees’ had uitgeblonken. Machtig-onstuimig, en toch gebonden in beheerschte beweging, had hij als 'n storm gedraaid en gevaagd door de Engelsche verdediging. Onweerstaanbaar had hij aangevallen, zich gekronkeld langs tegenstanders met de lenigheid van 'n kat, en de bal was als betooverd geweest onder de bedrevenheid van zijn voeten en de scherpe oplettendheid van zijn oogen.

Grandioos was 't geweest. 'n Waaiende wind van jeugd en geestdrift.

Holland had zich 't sterkst getoond van gansch Europa. Nu mocht de Olympiade komen met zijn Urugueezen. En ook hun buren, de Argentijnen mochten komen. Holland zou op overtuigende wijze toonen dat 't voor hen niet onderdeed.

Hoe meer 't oogenblik voor de revanche naderde, hoe zekerder die werd.

Geen twijfel was er meer.

Uruguay zou verliezen.

Holland zou winnen, en Parijs 1924 zou worden gewroken!

Thans had Holland de ploeg, die alles aan kon. Ze was jong, enthousiast en knap getraind!

Heel voetballend Nederland wachtte op het grootsche moment, waarop de zoo wreed verstoorde en geschonden apotheose der Parijsche voetbal-Olympiade weer zou worden voortgezet.

Voor deze ploeg, met ‘den Uruguees’ aan 't hoofd, was de heerlijke wraak op Uruguay weggelegd. Dat Joop Verzijl er niet in was opgenomen, had velen verdroten, want niemand dan 'n enkele goed-ingewijde kon vermoeden welke redenen voor de N.E.C. hadden gegolden. Doch toen bleek, dat zijn plaatsvervanger de homogeniteit der ploeg niet brak, was de ontevredenheid geluwd, en dra was Joop Verzijl als internationaal vergeten. For ever.....

De spannende competitie 1927-1928 was alweer begonnen. Schreed voort met haar prettige sensaties van overwinningen en oppervlakkige droefheden over nederlagen. Maar de groote aandacht was voor de naderende Olympiade, en..... de voetbalfinale, die, natuurlijk! Holland - Uruguay tegenover elkaar zou brengen!

Wouter zelf was ook vol verwachting. Hij hunkerde er naar dat wereldgebeuren bij te wonen; zèlf er 'n rol in te spelen. En vooral was hij vol begeerte naar dat wonderbaarlijke spel der Urugueezen. Hij wilde die artisten met den bal eens zien in hun lenige, absolute lichaamsbeheersching en soepele snelheid. Vechten

om te toonen dat hij even krachtig was, even jong, even bruisend van levenskracht. Wat ie te kort zou komen aan techniek, zou worden aangevuld met enthousiasme en onverzettelijkheid.

Ha! Dat zou 't opperste moment worden van zijn sport-loopbaan. Vechten tegen de Urugueezen, en winnen! Eerlijk, rechtvaardig winnen met eigen kracht en op geoorloofde manier. 'n Strijd zou dat worden, zoo schoon en edel van lijn en bewegingen, zoo jong van vuur en leven, dat hij zou worden tot 'n hymne aan 't schoone, bloeiende leven zelf.

En hij vond elken Zaterdagmiddag gelegenheid zich speciaal te oefenen in draaien, keeren en schijnbewegen, in stoppen, doorgeven en koppen.

't Werd Februari.

Enkele maanden nog slechts en 't feest zou beginnen.

Nòch zijn gymnastiek-studie, nòch zijn geestelijk leven verwaarloosde Wouter terwille van de aandacht, die de Olympiade van hem begon te eischen. Onverdroten, regelmatig werkte hij door naar vastbepaalden rooster, en volgens 'n nauwgezet-volgehouden systeem. Zijn helder hoofd, zijn ambitie, zijn oprechte belangstelling in de verschillende vakken, maakten hem zijn studie tot een geestelijk genot, en waren er al eens dingen, die dor waren en lagen buiten zijn persoonlijke liefde, dan schoerde hij zijn wilskracht om tòch door te zetten, toch de aandacht open te zetten en zijn geheugen wakker te houden.

Het practisch gedeelte leverde hem nog maar weinig moeilijkheden. Zijn eigen werk voerde hij haast uit in de perfectie. Bovendien had hij door het volgen der

cursussen van den bekenden Zwitserschen gymnast Miesz 'n nieuwe oefenstof onder z'n bereik gekregen, die de zijne aanmerkelijk uitbreidde. Doch bovendien had het prachtige, perfecte werk van den knappen gymnast hem geprikkeld tot nòg intenser spier-beheersching, nog scherper stellen van zijn wils-acten en tot nog punctueeler afwerking der bewegingen. Stom had hij gestaan voor de absolute macht die de geest hier bezat over het lichaam, dat in schoone lijn, soepele buiging en edelen zwier schoonheden schiep van rustige kracht en harmonischen bouw.

O! sport was mooi, edel, stralend van geestkracht en bloeiend van vorm. Zijn ideaal: gymnastiek-leeraar worden, rees er weer door in beteekenis.

Intens studeerde hij voort. Zijn smedige gezondheid droeg zijn sterken geest vaardig over alle vermoeienissen heen. Opgewekt, levenslustig, hunkerend om in vollen wasdom te geraken, smeedde hij aan de verwezenlijking van zijn ideaal. Vorderde, vorderde steeds. Wetenschappelijk en practisch.

Zoo zéér, dat hij in kennis en kunde kop en schouder boven de andere cursisten uitstak. Deze werden grootendeels gedreven door practische overwegingen, maar bij Wouter zat 't ideaal er achter en zijn liefde voor 't vak. Hij wilde meer bereiken dan 'n aardige levenspositie, hij wilde van daaruit werken aan 'n taak, die niet enkel vroeg naar de geldelijke baten..... Zijn sprankelende levenskracht, zijn bruisende levenslust en zijn warme belangstelling voor den ganschen mensch, maakten hem tot een jeugdleider van bijzonderen aanleg. Alles aan hem was jong, rein en edel.

En door deze bijzondere capaciteiten viel de aandacht der docenten op hèm meer dan op de anderen.

Zoo kwam 't dat hij na 'n les werd uitgenoodigd even bij den directeur te komen praten.

Nieuwsgierig, 'n vreemd-blij verwachten in zijn hart, trad Wouter 't kamertje binnen.

'Ha, meneer Duynstee,' deed de directeur hartelijk, 'gaat u zitten. Ik moet 'ns even praten met u.'

Wouter, prettig gestemd onder den warmen toon waarmee zijn superieur sprak, zette zich. 'n Zacht

geluk schemerde in hem. Hij voelde, er kwam iets goeds, iets dat hem heel nà lag. Vol verwachting keek hij den directeur aan, die nadenkend, iets lichts in zijn oogen en rond zijn mond, Wouter aanzag. Toen begon ie plots:

'Duynstee, jongeman, ik heb heel bijzonder nieuws, maar..... in vertrouwen! Niet omdat het geen eerlijke zaak is, want dan kwam ik zeker niet bij jou, maar omdat het alles nog wat in de lucht hangt. Praat er dus nog niet te veel over.'

'Nee, meneer,' beloofde Wouter gul.

'Daar kan ik dus opaan?' Even zagen de donkere

oogen diep in die van Wouter en toen vervolgde de directeur: ‘Kijk 'ns. Er zijn plannen om aan de bijzondere scholen van de stad 'n gymnastiekleeraar te verbinden.’

Hé. Wouter schrok blij op. Vermoedde al welken kant 't zou uitgaan.

‘Ha, je begint al iets te begrijpen. Maar luister. Ik heb vandaag bezoek gehad van den voorzitter der stichting, die 'ns kwam informeeren of hier gegadigden voor die betrekking waren.’

Wouter tintelde van blij verwachten. Hij had 't gevoel of er plots 'n zon-vlammende bloem voor hem open sprong.

‘Dadelijk heb ik aan u gedacht. U bent, laat ik 't maar zeggen, een der beste leerlingen van 't Instituut, u bent Katholiek en u hebt uw werk lief. Ik heb dan ook uw naam genoemd, u sterk aanbevolen. Dus: komt er met September - op dien datum wil men beginnen - een gymnastiekleeraar, dan maakt u een goede kans.’

‘Met September? Dus... dàn moet ik geslaagd zijn?’

‘Ja..... En dat kàn.’

‘Meent u?’

‘Waarachtig.’ 't Kwam er resoluut uit, als stond 't onomstootelijk vast. ‘Als u wilt, slaagt u dìt jaar reeds. Maar: dan moet er gewerkt worden.’

‘Natuurlijk, meneer. Dat begrijp ik,’ stond Wouter onthutst. Hij kon 't zich niet realiseeren, dat hij in September, dus over 'n vijf, zes maanden, gymnastiekleeraar kon zijn.

‘Dus wilt u een zeldzame kans om voor eens en voor altijd 'n prachtbetrekking te hebben, aanpakken, dan dient er nu beslist te worden.’

‘Maar meneer.....’

‘Geen “maar meneer” spelen,’ viel de directeur ruw, maar goed bedoeld in, ‘Beslissen. Er is geen enkele reden om te weifelen. U wilt toch ook hoe eer hoe liever klaar zijn en 'n betrekking hebben, niet?’

‘Natuurlijk, meneer.’

‘Goed dan. U begint te werken, te werken zoo hard u kunt, en ìk zorg voor de rest.’

Alles in Wouter was vol van deze plotselinge, openknoppende vervulling. Zijn wilskracht barnde in hem, zijn idealisme juichte, zijn levensvreugd spoelde als 'n bron. Vol was hij, vol van verwachting, geluk, moed en hoop. Met 'n blos op z'n wangen en in zijn oogen 'n springend vlammetje, greep hij de hand van den directeur: ‘Dank u. Dank u. Ik ga werken, waarachtig, zoo hard ik kan.’

‘Prachtig. En volhouden hoor. Goeden moed.’

Toen ging Wouter heen. O! wat zong het in hem. Wat was 't buiten wijd en diep onder den ster-beprikten vries-hemel. Wat lichtten de winkels blij en hoe tierig gingen de menschen door de straten. Er leek feest. 'n Intiem, vroolijk feest, waarbij alle menschen vrinden waren.

Opgewekt stapte hij naar huis. Maar plots kwam er als 'n kras over den glanzenden spiegel van zijn gemoed. ‘De Olympiade!’ dacht ie met 'n schrik. ‘Zou ie ook diè.....?’ Hij kreeg de ingeving terug te loopen naar den directeur om er met dien over te spreken, maar dadelijk verwierp hij dat. Zelf moest ie uitzoeken, zelf zijn weg nu zoeken. En hij begon te overwegen, wat hem te doen stond. Hij diende te werken nu, zoo hard hij kon. 'n Half jaar lang moest hij niets doen dan gymnastiek-studie. Niets dan dat. Later was er

weer tijd voor literatuur, tooneel, sport..... Maar..... maar mocht hij Holland in den steek laten.....? Moest hij Uruguay missen.....? Dat trof hem toch dieper dan hij eigenlijk gedacht had..... Zóó erg was 't toch niet, dat hij meedeed.....? Maar wie weet, hoe lang Nederland in de rij zou blijven. 't Kon evengoed 'n paar weken duren, als één dag.....

Er kwam 'n domper op z'n eerst zoo vlammende vreugde. Hij kon niet rustig denken nu. Hij was te opgewonden.

Twee groote idealen lokten. Maar beiden tegelijk kon hij niet bereiken. Of..... zou dat tòch kunnen? Zou er heusch geen mogelijkheid zijn èn zijn studie te voltooien in deze vijf, zes maanden, èn de voetbal-Olympiade mee te maken? Als hij probeerde, tegen alle emotie's in, zijn positie zuiver verstandelijk te bekijken, dan moest hij bekennen, dat 't niet ging. Immers, als Holland de finale bereikte, - en dat dééd het! - dan zouden er drie, vier weken mee gemoeid zijn, weken van groote vermoeienis, felle emoties en hooge spanning. Zijn studie moèst daar onder lijden. Dat kòn niet anders. Nee, hij mocht die vier weken niet opofferen. Mocht 't niet.

Z'n verstand zag dat heel duidelijk in. Z'n verstand! Maar..... niet z'n hart. O! hij had zoo gehunkerd naar dat gróóte moment van z'n sportloopbaan; als hij in het wereld-tournooi van sportief-kunnen zou staan op 't wijdsche Stadion, temidden van tienduizenden, onder muziekgeschal en vlaggen-gewaai, toejuichingen en geestdriftige vreugde. Als hij, hìj, Wouter Duynstee, daar staan zou voor zijn klein, mooi land, om 't den roem te helpen schenken van 'n sterk, ontwikkeld en pittig volk; als hij op dàt hoogtepunt van sportatieve

schoonheid en lichaamskracht - de voetbalfinale der Olympiade - zèlf de verrukkingen mocht ondergaan van 'n grooten, geweldigen strijd, en aan gansch de wereld de vreugde brengen mocht van jeugd en gezondheid en kracht. O! dat hij toch staan mocht bij die twee-en-twintig, die 'n hymne spelen zouden van intelligentie, vaardigheid en levensvreugd. O! wat zijn hart hunkerde. Hunkerde! En wat 't beklemd was om 't strenge vonnis, dat het verstand geveld had. Onmeedoogend. Onherroepelijk..... Onherroepelijk? Was 't dat wel? Moest hij dan heusch dien droom, dat ideaal opgeven? Moèst dat wèrkelijk? Z'n hart..... 't was vreemd..... z'n hart deed er tòch pijn van. Ja..... tòch pijn..... als bij 'n kind dat 'n pop die 't pas gekregen heeft, in stukken ziet vallen..... Zóó leeft in ieder mensch altijd 't kind, het kind, dat dingen liefheeft met 'n heel groote liefde. 'n Pop, 'n boek, 'n liefhebberij..... 'n ambt..... zooveel, zoo héél veel.....

En nu stond Wouter op 'n levensmoment dat hij iets heel dierbaars moest afstaan. Al was 't dan maar 'n sport-ideaal.

'n Gevecht tusschen hart en verstand was 't, dat hem ongedurig maakte, weifelend, onvoldaan.

Hij moest z'n moeilijkheden 'ns kunnen bepraten. Alleen kon ie 't gevecht niet aan. 'n Vriend moest hij hebben, die 'm steun gaf en die hielp z'n hart tot zwijgen te brengen.

'Ja, ik moet er 'ns over praten. Alleen blijf ik dagen en dagen aan 't tobben. En hoe eer ik beslist heb, hoe beter 't is..... Ik ga naar meneer Kroone,' besloot hij toen opeens.

En even later was hij bij z'n ouden vriend.

Die luisterde met zeer veel aandacht. Want hij hield

van Wouter en voelde het conflict zeer goed aan.

‘Ik begrijp 't,’ zei hij, toen de jongeman z'n moeilijkheden verteld had. ‘Ik begrijp 't. En..... ik feliciteer je met de mooie kans, die je krijgt om zoo gauw 'n prachtbetrekking te hebben.’

‘Ja, dat is wel zoo, en..... voor m'n verstand is de zaak gauw uitgemaakt..... maar toch..... tòch..... Ik zou zoo graag aan de Olympiade meedoen.’

‘Ik kan 't me best voorstellen. Heel best..... Maar waaròm zou je dat zoo graag?’

‘Waarom?..... Waarom?..... Ja..... Om de vreugde

de van 'n prachtigen wedstrijd..... om de eer van Holland..... om.....'

'De eer van Holland..... zeg je..... Welke eer?'

'De sportieve eer..... natuurlijk..... O! ja ik weet wel, er zijn hoogere dingen, maar sportief is 't toch 'n eer als 'n land 't beste voetbal speelt. Dat pleit voor de volkskracht.'

'Meen je dat?'

'Natuurlijk, meneer.'

'Wil ik je eens wat zeggen, Wouter? De volkskracht is niet uit te meten met de individueele verrichtingen van enkelen, zelfs niet als die enkelen zijn samengebracht tot 'n ploeg van elf, vijftien, desnoods twintig personen. De volkskracht is 't totaal aan vitaliteit, energie en durf..... Weet je, hoe we eigenlijk de krachtmeting van landen en volken moesten laten gebeuren?'

'Nu?'

'Door statistieken over ziekten, gebrekkigen, epidemies en dergelijke.....'

'Hé.....' Verwonderd keek Wouter z'n vriend aan.

'Ja,' lachte die. 'En dan waren we er nog niet. Dan moesten we ook nog kennen alle hygiënische maatregelen, alle instituten voor lichamelijke ontwikkeling. Dàn konden we pas..... en misschien nog maar ten naaste bij..... 'n oordeel uitspreken over de kracht van 'n volk. De physieke kracht, die toch ook al weer veel te maken heeft met de zedelijke kracht. Want: 'n zedelijk volk zal ook lichamelijk sterk zijn.'

Wouter zat in gespannen aandacht te luisteren. Daar kreeg hij plots 'n heel nieuw inzicht, veel wijder en grootscher dan hij 't ooit had vermoed. Zwijgend staarde hij meneer Kroone aan, bléef hij hem aanstaren, zelfs toen deze al uitgesproken had.

Eindelijk wist hij iets te zeggen. ‘Zóó heb ik 't nog nooit bekeken..... nooit.....’

‘Maar je geeft toch toe, dat 't zóó bekeken moèt worden?’

‘Natuurlijk. Natuurlijk. Nu krijgen we enkel maar individueele prestaties. En hoe mooi en verrukkelijk die ook zijn, voor de algemeene volkskracht bewijzen ze niet veel.’

‘Welnu..... Och,’ en meneer Kroone stond op, liep even door de kamer, ‘dokters hebben ze overal noodig, in alle landen. En ziekenhuizen ook en krankzinnigengestichten. Dat is nu eenmaal..... “de Paradijsvloek”. Maar,’ en hij ging vlak voor Wouter staan, lei 'n hand op diens schouder, ‘wat we wel kunnen? Dat is, 't volk, gansch de gemeenschap weerkracht schenken, het saneeren. Door 't zedelijk op te heffen, door 't hygiëne te leeren, gebreken weg te nemen of die te voorkomen, de gezondheid te versterken in lichamelijke oefening en... 't door dat alles meer levensvreugde te schenken. Zèlf heb je dat al ondervonden. In je eigen persoon. En nu, nù kerel, is er de kans, spoedig, héél spoedig, tenminste: als je wilt,’ - zeer nadrukkelijk zei meneer Kroone dat ‘als je wilt’ - ‘mee te helpen aan die versterking van ons volk, aan die verhooging van vitaliteit. Honderden jonge menschen zul je onder je leiding krijgen, die God weet hoe veel geluk aan jou te danken krijgen. Tot nu toe, Wouter, gaf je vreugde door je prestaties, gaf je duizenden 'n genot door je verschijning, maar dat is niets, vergeleken bij wat je nu kunt gaan doen. Nu zul je dìrect, in anderen, levenssappen weten te wekken, die persoon voor persoon tot heil zullen zijn. Neem alleen maar 'ns wat je op 't gebied van heilgymnastiek zult kunnen doen. Voel je niet, dat dit veel, en

veel belangrijker is, dan vijftigduizend menschen, die zèlf stil zitten..... zèlf stil zitten, Wouter, 'n mooien middag te bezorgen van spanning, nou, laten we zelfs zeggen, geestelijk genot.....'

'Ja..... maar.....'

'Stil, Wouter, ik weet wat je zeggen wilt..... Ik kan 't later nog altijd doen. Dàt wou je zeker zeggen, niet?'

'Ja..... of ik nu dit jaar..... of 't volgend.....'

'Dan moet je dit 'ns onthouden, kerel. Hoe eer je 'n goeie daad kunt doen, hoe eer je 'n ideaal verwezenlijken kunt, hoe eer je 't doen moet! Want..... je weet niet hoeveel menschengeluk er van af hangt. Onze Lieve Heer geeft je nù al de gelegenheid! Pak haar aan. 't Gaat om 'n prachtig, zegenrijk werk, waar jij.....' en meneer Kroone keek Wouter heel diep en genegen aan, 'waar jij wel heel bijzonder voor geschikt bent.'

Wouter voelde zich ontroerd onder dit diepe, begrijpende woord en dien warmen blik.

'Hé?' stamelde ie.

'Ja, Wouter, héél bijzonder.' En meneer Kroone's stem klonk zacht en innig.

Er kwamen nieuwe krachten los in Wouter. Z'n ideaal stond nog stralender en grootscher voor hem. Nòg meer vreugde, nòg meer geluk dan eerst, zou hij kunnen schenken aan de menschen, die hij z'n vrienden voelde. En daarvoor wilde hij wel 'n offer brengen. Nu was z'n hart tevreden en weer vervuld van warmte en geluk. Hij wist nu wat 'm te doen stond. Hij zou niet meedoen aan de Olympiade! Nee! Hoe eer je 'n ideaal verwezenlijken kunt, hoe eer je 't doen moet. Want..... er hing menschengeluk van af. Ja, lichamelijk geluk, maar tegelijk zielsgeluk, zedelijk heil. Omdat ziel en lichaam één zijn.

‘Ik..... ik ga werken,’ zei Wouter toen heel eenvoudig. ‘En..... hartelijken dank.’

‘Geen dank, hoor..... en tot straks.’

‘Straks?..... O, ja..... “Jong Leven” bedoelt u?’

‘Juist.’

‘Ik..... ik weet niet of ik wel kom.....,’ aarzelde Wouter. ‘Ik..... moet van nu af aan nog maar alleen aan 't examen denken.’

‘Prachtig! Nu zijn we, waar we wezen moeten. Adieu, kerel.’

‘Bonjour, totdat we..... collega's zijn, hè?’

‘Ja.....’ lachte Wouter verlegen. En vervuld van 'n nieuw, groot verlangen ging hij naar huis toe.

'n Vreugde had zijn hart verloren, maar 'n grootere had het er voor in de plaats gekregen. En toen hij den volgenden dag met Jezus zich vereenigd wist in de Communie, voelde hij hoe goed dit nieuwe ideaal was en hoe Godgevallig.

Geen twijfel was er meer, geen leed om 't verlorene, maar zacht doorstraald werd hij van 'n rustige kracht. En kalm, met vaste hand, schreef hij aan den secretaris der Nederlandsche Elftal-Commissie, dat studie hem dwong, af te zien van geregelde training en dat hij zich niet beschikbaar kon stellen voor 'n eventueele verkiezing in 't Olympisch elftal.

Toen begon hij te werken. Rustig, strak, energiek.

Hij wilde slagen, en z'n ideaal dit jaar nog bereiken.

* * *

Toen kwam de Olympiade.

En in de Nederlandsche ploeg was tot teleurstelling van duizenden en duizenden de naam Wouter Duynstee niet te vinden. En te grooter was die teleurstelling toen Holland al dadelijk lootte tegen Uruguay.

‘Had ik nu maar.....’ 't Oude zeer was toch niet heel en al genezen, scheen 't. ‘Maar nee, 't is goed, wat ik nu doe. 't Is goed.....’ en Wouter bleef in studie. Liet Holland spelen tegen Uruguay, zonder den grooten, heerlijken ‘Uruguees’.

En Holland verloor. Met 2-0.

Verdiend. Onloochenbaar-duidelijk had Uruguay getoond de meerdere te zijn. In Parijs had Nederland moreel gewonnen, maar thans won 't kleine Zuid-Amerikaansche staatje in alle opzicht.

Wouter las 't met 'n even weemoedige teleurstelling.

Vooral verdroot het hem, dat de nederlaag niet in alle opzichten fier gedragen was. Wat had hij nu gráág daar op 't volle Stadion getoond aan heel de wereld, dat Holland beter kan. Maar nee..... werken, werken! En energiek wierp hij zich op z'n boeken en sloot hij al 't andere buiten. Nog twee maanden en dan.....

Toch zag hij nog de Urugueezen!

Toen al de kranten en periodieken met bewonderend enthousiasme hoog opgaven van het sublieme spel der Urugueezen, en dat van hun buren de Argentijnen, en deze beide van ver over zee gekomen naties in de finale kwamen, kòn Wouter 't niet meer houden. Hij moèst er uit. Hij moèst dit allerhoogste voetbal, dit spel van beheersching en elegance zien. En hij studeerde twee maal tot diep in den nacht om tijd vrij te maken. Met heel veel moeite kreeg hij 'n kaart en Zondag den 10en Juni spoorde hij naar Amsterdam.

O, hoe grootsch lag daar 't Stadion. Zon, vlaggen, een deinend publiek, muziek. Het was vreugde, levenslust, vroolijkheid. En toen zag hij de Urugueezen, zijn voetbal-virtuozen, tegen die andere meesters, de Argentijnen. Hij zat stom van verwondering. Schoonheid was dit. Schoonheid als van 'n levend schilderij, een bewegend beeldhouwwerk. Sport kon 'n hulde zijn, 'n loflied.

Zonder één woord te spreken, zonder iets te hooren van 't geroezemoes om hem heen, zat hij in de rust temidden van al die tien- en tienduizenden menschen. 'n Klein figuurtje was hij op de hoog-rijzende menschenheuvel. Maar 'n groote ontroering stond in zijn ziel. Hij voelde zich bevangen door al de schoonheid die deze voetballers hadden gedemonstreerd in hun edel, gratievol bewegen. 'n Gedicht was 't geweest van diepe levensvreugde; 'n dans van hooge levensverrukking.

En rond hem was "t gezoem der menschen, het gewapper der vlaggen, het gefanfaroneer der muziek. Langzaam hervond hij zich weer. Zag hij zich terug als 'n klein menschje onder duizendtallen anderen.

Boven hem was de lucht, blauw en hoog. 'n Vliegmachine libèlde glanzend over het Stadion.

En één, één moment leek het Leven zich in hem saam te trekken, dat zijn ziel er van trilde. Hij dacht aan Nobile, die ergens ver met zijn mannen gevangen zat op 't Poolijs. In 'n flits zag hij de veelheid, de grootschheid en majesteit van het Leven der Menschen, en zonder één woord bracht hij hulde aan Hem, die al die schoonheid, al die vele vormen van levenskracht schonk.

Maar 't was hier de plaats niet om dat te bemediteeren, hier, tusschen twee kalkstreepjes die z'n plaats afbakenden op de steenen tribune van het Stadion, onder 't gezoem van veertig, vijftig duizend menschen.

En hij begon 'n gesprek met de kennissen, die bij hem waren.

Totdat de tweede helft van den wedstrijd begon.

En weer kende hij de ontroering, de vreugde van dit gracieus, beheerschte bewegen van twee-en-twintig soepele, behendige lichamen. Nooit had hij sport zóó zich kunnen voorstellen. Het was:

'n Meibloesem-tak in de zon, zóó licht en teer.

'n Breed-slagende reiger in 'n diepe blauwe lucht, glans-scheuten over z'n vlerken.

'n Kind, dat juicht!

Schoon, schoon was 't. Edel van lijn, van vorm, van geest. Jeugd zat er achter, geestdrift, wil en levensmoed.

O! wat 'n vreugde God ons geschonken heeft.

Onzegbaar-diep geroerd, als na 'n mooi tooneelstuk

of aangrijpend boek, kwam hij terug van de match.

Niets had deze schoonheid geschonden.

Zelfs de uitslag 1-1 was in harmonie met den strijd.

Als hij ooit nog twijfelde aan de leven-verheugende, de jong-makende schoonheid der sport, behoefde hij maar te denken aan dezen edelen, hoog-gespannen strijd van lichaamsbehendigheid en scherpen geest, van geestdrift en ridderlijkheid, van harmonische ontwikkeling en barnende leefkracht.

Sport was 'n goede gave Gods, die 't leven ombloesemde, als 'n sluier de bruid.

En gezondheid, gezondheid 'n gave vrucht aan den levensboom.

O, hoe heilig zijn werk worden zou, als hij eenmaal mee zou kunnen werken aan een sterk en edel geslacht.

* ⁎ *

Niets zag Wouter verder van de Olympiade. Wel las hij uit de krant vluchtig over de vele vervoerende momenten die dag op dag in fel-gestreden gevechten van schoon-bewegende, harmonisch-gebonden lichamen te genieten waren.

Hij twijfelde er niet aan: het was edel en grootsch. Maar iets was er dat bij hem de vreugde schond. Was dit niet alles te veel sport om de sport. Werden deze vervoeringen over zooveel menschelijk-moois niet te zeer gehouden voor 't opperste schoon?

En - nu zag hij zuiver den zin van meneer Kroone's woorden - getuigden deze afgevaardigden wel van 'n waarachtig sterk, algemeen kloek volk? Het was 'n toespitsing van individueele capaciteiten, die, ofschoon mooi in zich, het volk niet raakten. Neen, iets ontbrak er aan de Olympiade. Het was te zeer een manifestatie van persoonlijke vaardigheid, gezondheid, smedigheid

en sappigheid, die zeer zeker 'n lust was te zien. Iets feestelijks hadden al die jonge, vitale menschen onbetwist.

Maar de sport moest dieper nog doordringen. Gansch 't volk moest kloek worden, gezond en pittig. Niet 'n enkeling, maar allen moesten in sport 'n bron vinden tot levens-verblijding, tot weerkracht en vitaliteit. Dàn pas had de Olympiade waarde. Als zij 'n prikkel was voor ieder om door sport zich te stalen en er 'n nieuwe vreugde in te vinden. Als alle volken, en alle geslachten onder 'n hoog zedelijk ideaal streefden naar een gezond, van levens-sappen gistend lichaam, zou het leven sterker worden, stralender en intenser, van 'n bonzende vitaliteit. Dan zou de wereld veel ellende, veel ziekte, veel afgetobdheid minder tellen, en veel vreugden en voldoeningen méér.

'n Paar weken na de Olympiade was Wouter geslaagd voor zijn gymnastiek M.O.

Nu ging hij arbeiden aan zijn ideaal. 'n Kloek geslacht helpen bouwen, dat in het lichaam de krachten zou vinden tot sterker, oprechter leven. Dat het lichaam zou beschouwen als de drager van hooger goed.

Mee herstellen wilde hij de orde der dingen. Herbouwen den mensch, die is zièl en géést en lìjf.

De ziel het eerst en voornaamst;
De geest dienend de ziel;
Het lichaam dienend geest èn ziel.
Drie onderscheiden dingen, toch één.
Gelijk God, die ze schiep naar Zijn beeld en gelijkenis.
Zóó zag Wouter den mensch en zoo wilde hij hem bouwen: edel, schoon en eeuwig!